DUFFY MCGREGOR
DELIRUL PLĂCERII

Traducere de Ion Constantinescu
Colecţia **EXTAZ** Bucureşti, 1993
Coperta: **Dinu Duma**
Duffy McGregor „Pleasure Crazy", 1990

CAPITOLUL I

Ford-ul avea zece ani, dar John Gort nu intenţiona să-l schimbe, deşi prietenii îl luau peste picior, iar Ela îl înnebunise să-şi cumpere o maşină nouă. Chiar cu câteva zile în urmă, Pierre Sarraud, prieten de-o viaţă, i-o trântise, cu tupeul lui franţuzesc:

— Bătrâne, este vremea s-o dai dracului de rablă! Dacă ţie nu-ţi pasă că te faci de râs, gândeşte-te la nevastă-ta. Şi, conducând cu 80 pe oră de-a lungul râului Oak, John se gândea la ea. Era întors pe dos, îngrijorat şi… foarte excitat. Fără voie, îi veneau în minte felurite scene din viaţa lor intimă. Revedea vulva Elei, ca un cuib trandafiriu, sânii… dar mai bine să înceteze; să se uite la şosea, la pădure. Ce naiba, avea 45 de ani şi îi venise erecţia brusc, de parcă ar fi fost un adolescent bubos! Dar ziua aia afurisită fusese altfel; de dimineaţă se simţise straniu, acum avea febră şi, în pantaloni, penisul zvâcnea la fiecare cinci secunde.

Ajuns la Oak Ridge Hall, casa colonială a strămoşilor lui, care se înălţa deasupra văii râului Oak, auzi un claxon

sunând stăruitor în spatele său şi îi făcu loc grăbitului automobilist, îl depăşi brusc un Rover şi John frână chiar în spatele maşinii din care Sarraud se şi dăduse jos.

— Ei, bătrâne! Ce spui de noutăţi? îl apostrofă Pierre, gesticulând cu ziarul în mână.

— Ştii că mi-au telefonat de la Ottawa?

John îşi fixă năuc prietenul. Pierre era medic în Oak Ridge, unde avea o casă la fel de veche precum cea a familiei Gart – de pe vremea războaielor cu indienii, râdea el.

— Ţi-au telefonat de la Ottawa? Cine?

— Toţi ştiu în afară de tine! Peste două zile soseşte la noi o echipă de filmare şi multe dintre scenele exterioare se vor turna la Oak Ridge. Tehnicienii vor sta în oraş, dar actorii, producătorul şi regizorul vor să fie găzduiţi altfel.

— Unde? întrebă John, mirat – Unde? Aici nu sunt hanuri, moteluri, nimic.

Intrară în casă.

— Chiar pentru asta mi-au telefonat azi-dimineaţă cei de la agenţia de filme. Vor să găzduim, contra plată, un anume număr de persoane. Le-am răspuns că da, în ceea ce mă priveşte, apoi le-am dat numărul tău de telefon şi pe cel al verişoarei tale, Donna.

— Care naiba agenţie? mârâi John, agasat.

— Eagle Films! Drace, pe ce lume trăieşti?

— Şi le-ai dat numărul meu?!

— Ca să-ţi fac o plăcere, idiotule! se enervă Pierre. Îţi dai seama că pentru tine şi Ela este o ocazie unică, irepetabilă? Eşti scenaristul Societăţii Teatrale din Oak Ridge, da sau nu? Şi nevastă-ta nu doreşte un prilej de lansare?

— Pierre, ai înnebunit? protestă John. Şi eu şi Ela suntem amatori şi, la urma urmelor, n-am niciun chef să-mi

năvălească în casă un furnicar de oameni!

— Eu tocmai veneam la voi să-i spun şi Elei, dacă nu cumva au anunţat-o deja cei din Ottawa, îl mustră francezul. Cerule, John, dă-ţi seama! Am putea să ne distrăm puţin, să ieşim din cenuşiul ăsta monoton al vieţii de zi cu zi.

— Nici prin gând nu-mi trece, bătrâne! răspunse ferm John.

— Bine. Dar vreau să aud asta şi de la Ela, stărui la fel de ferm Pierre. Ce mai stăm, hai, o să am prilejul să mai gust din sherry-ul ăla sec al vostru, că pe al meu l-am terminat…

— Dar…

— Ce dracu', omule, locuieşti în cea mai mare casă de la noi și refuzi să găzduiești, pe bani, oamenii care ar trebui să te intereseze cel mai mult!

— Vino în birou, bolborosi John, intrând într-o cameră mare, dreptunghiulară, tapisată cu cărţi.

— Ah, șemineul e stins, fireşte… stai să-l aprind…

— O chemi tu sau o chem eu pe nevastă-ta? îl luă Pierre de-a dreptul.

— Nu vreau şemineu aprins, vreau un sherry şi vreau să vorbesc cu Ela…

John se duse pufnind până în pragul biroului și o chemă cu voce tare pe soţia sa. Nu primi niciun răspuns. Se îndreptă spre sufragerie. Nimeni, în vestibul şi bucătărie, la fel. Deschise uşa care dădea în grădină: nici urmă de Ela. Reveni în vestibul şi-o strigă încă o dată, gândindu-se că era sus, în dormitor. Uneori se scula foarte târziu și abia dacă mai avea timp să prindă unicul complex de magazine deschis. Acum îşi amintea că nu văzuse afară mica Toyota roşie. Se întoarse în birou, unde Pierre deja pusese sherry în două pahare.

— Prin urmare?

— Nici urmă de Ela; înseamnă că nu s-a întors de la cumpărături.

— Ciudat, fiindcă…

De ce era ciudat, Pierre nu izbuti să spună, pentru că sună telefonul. John răspunse şi recunoscu glasul repezit al verişoarei lui:

— Ai auzit? Ai auzit? Nu-i minunat? Fii o bomboană, dă-mi-o o clipă pe Ela, am uitat s-o întreb ceva…

— Ela nu e acasă, Donna…

— Ce tot îndrugi? Este! Du-te sus, mototolule, cred că-şi probează rochia pentru cocktail şi n-a auzit că ai venit.

John îi dădu receptorul francezului:

— Vorbeşte tu cu Donna, eu urc să văd dacă Ela este sus…

O luă la goană pe scări, fără probleme, datorită antrenamentului său de alergător. Deschizând uşa dormitorului, îi fu dat să vadă o cumplită dezordine: deasupra patului nefăcut erau îngrămădite haine peste haine, maiouri și furouri… Până și cutiile de pantofi ale Elei erau acolo. Prin ușa întredeschisă a băii, se auzea apa curgând. Nevastă-sa era sub duș. Tocmai se săpunea între picioare și gesturile ei aveau ceva nespus de voluptuos. Rămase să o privească simţind cum i se stârneşte iarăşi dorinţa. Erau căsătoriţi de zece ani şi nu puteau să aibă copii din cauza unei malformaţii a ei, pe care nu se îngrijiseră să o înlăture pentru că John nu se simţea în stare să fie tată iar Ela nu voia să fie mamă, de teama să nu-și deformeze frumosul trup.

În zece ani, John n-o privise niciodată foarte atent. Când avea chef de sex – și în ultimii ani cheful îi scăzuse considerabil – se urca pur şi simplu pe ea, în chip regulamentar, nicicând în altă poziţie, şi se vărsa imediat. La

început Ela protestase; apoi se obişnuise, dezamăgindu-i pe prietenii şi rudele lui John, care, în faţa fetei exuberante şi cu plete de culoarea focului, îi prorocise o căsătorie liniştită. Eleonor se deprinsese cu acea nefirească pudoare sexuală, în schimb pusese stăpânire pe John, care, spre a scăpa de tiranie, stătea tot mai mult la serviciu sau făcea jogging ore în şir.

Ela îl observă pe bărbatu-său şi-i făcu cu ochiul:

— Ei, spionule, ai auzit noutatea? Nu e extraordinar? Ştii tu cine e Dino de Santeris? E cel mai mare producător din Canada! Le-am şi telefonat celor din Ottawa să ni-i trimită chiar pe Santeris în gazdă! Pe el şi pe fiică-sa! Nu pot să-mi revin. Vorbea cu înflăcărare, continuând să-şi plimbe săpunul pe fese, pe coapse, urcând spre sânii tari, coborând spre micul tufiş roşcat, unde zăbovea îndelung.

— Ai telefonat? Tu? se încruntă John, în timp ce înăuntrul său ciuda de a nu fi fost nici măcar întrebat se lupta cu dorinţa.

— Da. Trebuie să-i mulţumim lui Pierre, care m-a sunat imediat din oraş!

— Pierre e la noi, vorbeşte la telefon cu Donna, care vrea să-ţi spună ceva urgent, suspină John, amânând o eventuală ceartă cu nevastă-sa.

— Cum? De ce nu mi-ai spus imediat. Dă-mi repede halatul! Ela întrerupse săpunitul şi intră sub jetul de apă, făcându-şi sânii să salte, tari, obraznici.

— Francezul o ţine de vorbă, o linişti John.

— Nu înţeleg frenezia care v-a apucat pe toţi

— Iar eu nu înţeleg lipsa ta de înţelegere! se enervă Ela, strecurându-se în halat.

— Unde naiba sunt papucii mei? Caută-mi papucii, hai, caută-i!

— Calmează-te, mormăi bărbatul.
— Unde îți sunt papucii?
— Dacă aş şti nu ţi-aş spune să mi-i cauţi, nu crezi? pufni ea, scoţându-şi casca de cauciuc. Un şuvoi de păr de culoarea flăcărilor îi căzu pe umeri.
— Dă-mi o pereche de pantofi… Oricare, John…
— Nu te îmbraci mai întâi? Jos e Pierre…
— N-o să mă deranjez pentru bufniţa aia bătrână! înfăşurată în halat, îşi puse pantofii cu toc şi se îndreptă spre uşă.
— Puneţi cel puţin chiloţii, Ela. Uite-i acolo! La naiba!
Tocurile ţăcăneau pe scări şi John o urmă supărat. Francezul era un vechi prieten şi, pe deasupra, medicul familiei, nici vorbă de neîncredere, dar… oricum! Chiar goală sub halat!
În birou, Pierre încă vorbea la telefon cu Donna. O salută pe Ela şi îi întinse receptorul, în timp ce-l ducea la ureche, ea îi porunci soţului:
— John, scoate din frigider puddingul. Pierre rămâne cu noi la masă. Trebuie să vorbim.
John îl privi întrebător pe francez, care încuviinţă din cap. Aşadar, adio la ce îşi pusese în gând să-i facă Elei… În bucătărie, scoase puddingul din frigider, aşeză tacâmurile, tăie pâinea în felii, puse pe masă o sticlă de vin. Era întors pe dos. Mai întâi blestemata aia de excitaţie, iar acum beleaua asta cu trupa de cinema! Ştia prea bine că nu s-ar fi putut opune Elei, lui Pierre şi Donnei – acestei spontane coaliţii. Se întoarse în birou. Ela vorbea încă la telefon. Văzu că îşi pusese un picior peste celălalt şi coapsele i se dezveliseră până sus. O margine a halatului se lăsase în jos, dezgolindu-i complet un sân. Când intră el, Ela se acoperi, mai mult de formă, continuând să vorbească. Pierre învârtea paharul în

mână, arătând clar că nu are altă preocupare.

— O.K., atunci rămâne aşa: după ce iei masa, vii la mine, dar repede, fiindcă trebuie să mă duc la coafor. La revedere. Închise şi se uită la soţul ei.

— Vrei să-mi pui şi mie o picătură, dragule?

— Nu te duci să te îmbraci? o întrebă John, întinzându-i un pahar cu sherry.

— Sigur că da, doar n-o să stau aşa la masă. Deci, se pare că jocurile sunt făcute. Aici vor sta Dino de Santeris şi fiică-sa, Lena; la tine, doi actori: Sheena Brown și Bob Bolton.

— Aş fi renunţat bucuros la Bolton… rânji francezul.

— Ce mare scofală? Toţi ştiu că este homo, el însuși a declarat-o, nu? râse Ela.

— Donna, în schimb, îl va avea pe regizorul Bert Horner. Ceilalţi vor sta în oraş.

— Când sosesc? întrebă Pierre.

— În două, trei zile. Ne vor anunţa înainte să plece din Ottawa. Doamne, ce nerăbdătoare sunt! Crezi că am să izbutesc să le smulg şi eu un rolişor? Aşa se începe, nu? Un rol mic, lumea începe să te cunoască şi gata, eşti lansată. Cerule, alerg să mă îmbrac! Se ridică, arătându-și o bună parte din coapse şi tocurile ei ţăcăniră iar pe scări. Pierre îi arătă lui John paharul gol.

— Nu sunt chiar aşa de sigur că chestia asta o să-mi meargă la suflet, ştii? mormăi John, umplându-i paharul şi turnându-şi şi lui.

— Ştii bine că eu sunt un om liniştit şi…

— Cam prea liniştit, bătrâne! îl întrerupse francezul.

— Hai să fim serioşi. Ela nu te-ar ierta niciodată…

— Dar, de fapt, ce naiba vrea? Să se facă actriţă, aşa, deodată? se enervă John.

— Este o *ocazie,* ce rău vezi în asta? răspunse Pierre.

— De altfel, ar putea fi o nemaipomenita ocazie şi pentru tine. Eşti scriitor bun, te pricepi la scenarii şi, după părerea mea, te iroseşti cu textele pentru amatorii din Oak Ridge. La urma urmelor, ce ai de pierdut dacă oferi găzduire acestui regizor şi fiicei sale?

— Linişte, tabieturile mele, marii John.

— Şi cât timp vor zăbovi aici?

— Asta nu ştiu, câteva zile, bănuiesc…

— Câteva? Patru? Şase? întrebă John îngrijorat.

— Şi unde dracu' vor lua masa? Ce vor mânca? îţi dai seama că Ela ştie să facă doar nenorocitul ăla de pudding, şi încă foarte prost?

— Există «Şoimul negru», dădu din umeri doctorul, arătându-se, ca de obicei, nepăsător în ceea ce priveşte amănuntele. Francezul era un bărbat de statură mijlocie, cu părul încărunţit, faţa plăcută, trupul uscat. Ca prieten, era, de când se ştiau, preferatul lui, iar acum John nu reuşea să înţeleagă de unde i se trăgea înflăcărarea pentru un eveniment pe care el îl considera doar stânjenitor.

— Domnilor, prânzul e servit, anunţă Ela, apărând în pragul biroului. Luase pe ea unul din obişnuitele capoate de casă şi soţul ei se simţi uşurat.

Puddingul era oribil, fapt de care îşi dădu seama doar John, ceilalţi fiind prea preocupaţi cu discuţiile despre marele eveniment.

— Ar trebui nişte vin bun, observă ea.

— Oamenii de genul lor nu se mulţumesc cu orice! O să comand două lăzi de vin franţuzesc şi ceva icre negre, somon afumat, ştiucă de York şi…

— Şi cine va plăti toate chestiile astea? interveni John.

— Ei, bineînţeles! Cred că o să ne alegem şi cu ceva pe

deasupra, nu crezi, Pierre?

— Asta nu e treaba mea, răspunse doctorul, făcându-i cu ochiul.

— Pe mine mă interesează Sheena Brown. Crezi că Bob Bolton chiar este un… măi, să fie, cum să zic…

— Un poponar? Garantat! râse Ela.

— Sunt sigură că Sheena își va pierde capul după frumosul doctor de provincie, vă veţi căsători şi veţi trăi fericiţi şi mulţumiţi! Râseră împreună, excluzându-l pe John din voioasa lor complicitate. Ela tăie câteva felii de brânză şi unse pâinea cu unt. John se simţea foarte nefericit. Dorise să rămână singur cu nevastă-sa pentru… şi când colo, ea se duce la coafor şi, ca şi cum asta n-ar fi suficient, o să fie năpădit de o hoarda de străini!

— Ar trebui şi o maşinuţă de aia, italienească, pentru «espresso», zicea între timp Ela, – şi câteva sticle de coniac, în casă n-avem decât whisky…

— Aaa, sunt mulţumit să aflu că în casă există whisky, făcu doctorul cu ochiul şi Ela se ridică să ia o sticlă din bufet.

— Haide, John, ce-i mutra asta!

— Pentru mine va fi o nesfârşită plictiseală, Pierre…

— Dacă ai şti ce simpatici sunt!

— Nu mă îndoiesc, dar eu am felul meu de viaţă, ştii foarte bine…

— Mare lucru, o să renunţi la jogging pentru un timp!

— Sigur, dacă e cazul! îl preveni Ela, revenind cu sticla.

— Haideţi, bătrâne cucuvele, mişcaţi-vă! John, deschide sticla şi, dacă sunteţi în stare, faceţi-vă o cafea. Pierre, tu te duci în oraş?

— Deschid cabinetul la patru, ca de obicei.

— N-ai putea pleca puţin mai devreme? Am o întâlnire la coafor la trei şi jumătate…

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine!

— O.K., atunci urc să mă schimb… Rămaşi singuri, cei doi bărbaţi îşi sorbiră whisky-ul. Francezul îşi aprinse un trabuc, iar John, pipa.

— Dar cafeaua? insinua Pierre.

— La ce te gândeşti, omule?

John se gândea cum să ajungă în dormitor. Îşi aşeză pipa pe masă, apoi puse cafeaua pe foc.

— Scuză-mă o clipă, Pierre…

Nu aşteptă răspunsul prietenului şi, lăsându-l de pază la cafea, sări câte patru deodată treptele ce duceau la etaj. O găsi pe Ela şezând pe pat, în sutien şi chiloţi, absorbită de alegerea rochiei, îl privi nepăsătoare, şi lui i se puse un nod în gât; nu din cauza scărilor. Ştiind că ea se schimba în dormitor… se gândise… În fine, dorinţa îi dădea ghes ca niciodată. Acum era vorba să o facă. pe ea să înţeleagă.

— Alegi haine pentru coafor?

— Nu, închipuie-ţi! Donna mi-a cerut să încerce câteva de ale mele şi le aranjam pe pat… Fireşte, n-o să-i împrumut ceva de care să am eu nevoie…

— Rob e cumva strâmtorat? glumi John. Robin Essex avea o fabrică în oraş, era foarte îndrăgostit de verişoara lui John şi ar fi făcut orice pentru ea.

— Adevărul este că verişoara ta se pricepe la cai, dar are un gust îngrozitor în privinţa îmbrăcămintei, bufni Ela, continuând să aşeze hainele pe pat.

— Ela…

— Spune, dragule! Tonul repezit al celui ocupat. John se apropie de ea, o mângâie pe umăr şi nevastă-sa îl privi o clipă, uluită.

— Ce s-a întâmplat?

— Știi, eu…

— John, tocmai acum ţi-ai găsit să-mi pui beţe-n roate? Dar nu-ţi dai seama că este un prilej strălucit pentru amândoi faptul că Dino de Santeris o să fie oaspetele nostru?

— Ela, pentru Dumnezeu… nu asta voiam să spun. Ci doar că… În fine… te doresc!

— John!!! Chiar acum?!

— Doar o clipă, scumpo, doar o clipă… O implora, simţea pulsarea din pantaloni, continua s-o mângâie pe păr. Ea avu un zâmbet îngăduitor.

— O să-l fac pe Pierre să m-aştepte, săracul…

— Să-l ia dracu' pe Pierre! John îşi scoase haina, îşi dădu jos pantalonii, arătând un penis gata de luptă. Ela era mai mirată ca niciodată.

— O.K., să-mi scot chiloţii…

— Ah, nu! Vreau să zic, nu merită. Hai, repede, repede… Nevastă-sa se uita la el năucă, dar se întinse pe spate şi îl lăsă să-i dea chiloţii într-o parte. El stătea în picioare între coapsele ei frumoase şi femeia se gândi că nu-l văzuse niciodată atât de montat, atât de înfrigurat.

— Uite-aşa! John îşi înfipse sexul învârtoşat de dorinţă în micul tufiş roşu, scormonind febril cu degetele şi în cele din urmă pătrunse cu oarecare efort, fiindcă femeia era uscată, nepregătită şi nici pe departe dispusă. Lui, însă, îi ieşeau ochii din orbite, în zece ani de căsătorie, se întinsese mereu peste ea, căutase pe dibuite, într-un fel sau altul intrase, se mişcase, avusese aproape imediat orgasmul. Toate împreunările lor, în zece ani, fuseseră trase la indigo: mişcare, orgasm cu ejaculare. Acum, pentru prima dată, John vedea ceea ce făcea. Vedea tulpina groasă a penisului intrând şi ieşind, ivindu-se şi adâncindu-se, simţea rezistenţa cărnii, crisparea femeii…

— Ah, Dumnezeule!

Se trase înapoi ca într-o convulsie, ţinându-şi penisul în mână, în timp ce sperma ţâşnea şi până şi asta era cu totul diferit! Nou şi pentru Ela, care cu greu îşi stăpâni una din înjurăturile ei preferate. Idiotul, îi mânjea sutienul, pântecul, chiloţii de mătase!

— John Gort, pot să ştiu ce te-a apucat?! Se aşeză pe pat, fixându-şi mânioasă soţul, ce se retrăgea, cu penisul în mână, picurându-i încă pe covor.

— Oh! Ela, iartă-mă! Eu…

— Tu, pe dracu'! Atunci când trebuie să regulezi, când este ora de regulat, când eu vreau să mă regulez, tu eşti mort, ruginit, adormit! atacă ea.

— Nu cumva te-ai uitat pe vreo revistă porno? Uite în ce hal m-ai adus, tâmpitule!

John era năucit de plăcere, nicicând nu fusese atât de bărbat şi totuşi, departe de a fi mulţumit, se ruşina ca un şcolar prins asupra faptei. Se lăsă împins în lături. Văzu cum, în baie, Ela îşi scotea chiloţii şi sutienul, le arunca în coşul de rufe murdare; apoi luă un burete şi se curăţă, îi privi coapsele cu poftă, dar se încheie la pantaloni, îşi puse haina şi coborî la parter, în bucătărie, Pierre şovăia între cafea şi whisky. Sfârşi prin a alege whisky-ul, ceea ce făcu şi John.

— Ce se-ntâmplă, bătrâne? Eşti cam palid. Ai avut o mică dispută cu Ela despre fraţii Lumière?

— Nu, nici vorbă, suspină John, aşezându-se şi reaprinzându-şi pipa.

— Cred că din cauza alergăturii pe scări… În clipa aceea ţârâi soneria de la intrare.

— Ei bine, mă duc să deschid uşa, zise Pierre, ridicându-se.

— O fi venit Donna.

Chiar ea era şi, după ce salută, urcă direct în dormitor,

la Ela. După niciun minut, stăpâna casei coborî scările, gata de plecare.

— Merg la coafor, apoi o să am de făcut ceva cumpărături şi o să-mi scot maşina de la atelier. Am dat-o la vopsit, cu gândul că ar putea să-mi fie de folos în următoarele zile.

— Ţi-o lăsam pe Donna, rânji Pierre.

— Dacă aş fi Ela, nu te-aş lăsa singur cu o verişoară aşa de frumoasă…

— În Donna n-am nicio încredere, dar în soţul meu am, afirmă Ela şi John recunoscu obişnuita nuanţă de dispreţ din tonul ei; dar de ani de zile nu mai făcea caz de asta.

— De ce rămâne Donna aici? întrebă el.

— Vrea să probeze ce i-am oferit, răspunse Ela sec.

Pierre agită o mână în semn de salut şi ieşiră. John clătină din cap, dezorientat. De la o clipă la alta, lumea lui se preschimbase într-un puhoi care îl purta cu sine, nebuneşte, tot mai repede… Se întoarse în bucătărie să-şi ia pipa. Ela nu se omorâse cu firea să strângă; farfuriile goale erau încă pe masă. Se aşeză, descurajat şi dezamăgit: nu avusese niciodată o părere nemaipomenită despre sine şi cu atât mai puţin în clipele acelea. Probabil că Ela avea dreptate să-l creadă un molâu, în viaţă şi la pat.

Turnă puţin whisky şi îşi aprinse din nou pipa, gânditor. Căsătoria lui nemulţumise profund Oak Ridge-ul. Lumea cunoştea familia Gort, coborâtoare din primii colonişti, şi o respecta. Cele două ramuri Gort, cea a lui John şi cea a Donnei, stăpâneau mare parte din regiune şi nenumărate case coloniale, magazine, întreprinderi, exploatări de cherestea; toţi se aşteptau ca John şi Donna să se căsătorească pentru a păstra în familie proprietatea. Donna, care avea cu aproape zece ani mai puţin decât John,

încă de mică fusese îndrăgostită de el. Când împlinise 17 ani, i-o mărturisise: o scrisoare înflăcărată de dragoste pe care el a crezut de cuviinţă să i-o înapoieze. Drept care, între ei avuseseră loc câteva certuri, săruturi și îmbrățișări la vremea sărbătorilor tradiţionale. John sfârşise însă cu tânăra sa verişoară, când o cunoscuse pe Ela, cea cu părul de flăcări. Ela fusese impresionată de numele lui John, de purtările lui de gentleman, de uriaşa casă în care trăia singur, de inteligenţa sa și de respectul pe care concetățenii îl aveau pentru judecătorul Gort. În primul rând, însă, contase averea – căci frumoasa fată cu trup de şarpe şi mişcări feline nu era decât fiica unui biet poştaş.

În ceea ce îl priveşte pe John, pedant, expert în istoria artei, pasionat de jogging şi alpinism, fusese pur şi simplu orbit de verva acelei fete năvalnice, pătimaşe. Logodna a durat doar trei luni, dar au trebuit să treacă trei ani ca oamenii din Oak Ridge s-o accepte, siliţi, pe Ela – căci o recunoaştere fără rezerve nu exista nici acum. Ela suferea, dar se răzbuna pe soţul ei, de a cărui slăbiciune de caracter îşi dăduse imediat seama. John era perfect conştient de dispreţul ei, dar ce-ar fi putut face? O plăcea și, în fine, în pat… Gort puse pipa jos, farfuriile în chiuvetă, strânse masa, făcu ceva curăţenie în bucătărie şi se gândi că ar putea spăla farfuriile drept compensaţie pentru ce-i făcuse nevesti-sii mai devreme. Le-ar fi putut băga în maşina de spălat vase, dar nu ştia cum funcţionează, aşa cum nu ştia să pornească nici maşina de spălat rufe şi nici mica termocentrală; de fapt nu prea ştia să facă nimic util… Era încă năuc, când o voce voioasă îl trezi din visare.

— Deci soţia se distrează, iar soţul spală farfuriile? Din pragul uşii, Donna se uita la el, zâmbind: o fată blondă, cu ochi veseli, albaştri, cu părul prins într-o coadă fără

pretenţii, cu trup de sportivă. Avea pe ea doar un capot al Elei, prea scurt. John uitase complet că vară-sa era în casă.

— De ce nu pui farfuriile în maşină? Face totul singură, nu ştiai? întrebă intrând în bucătărie, desculţă.

— Hai lasă-mă pe mine…

— Ce zici de invazia asta? explodă John, nădăjduind un sprijin măcar de la ea.

— Vine la timp, fu răspunsul.

— Viaţa este atât de plicticoasă, încât orice noutate mă cucereşte.

— Ca să fiu sincer, m-ai dezamăgit.

— Tu eşti o bufniţă bătrână, John. Tribunal, jogging, excursii… Ar trebui să o scoţi mai mult în lume pe Ela. Noi, femeile, ne plictisim uşor… şi Donna se săltă pe masă, înaintea vărului său, care se holbă descumpănit la coapsele lungi, albe, dezgolite până sus.

Râzând de mutra pe care o făcuse bărbatul, Donna îi puse un picior în poală şi el, cu pipa într-o mina şi paharul în cealaltă, rămase ca împietrit

— Eşti doar un copil mare, îl apostrofă ea, apăsându-i penisul cu vârful piciorului, – şi vreau să profit de prilejul ăsta ca să-ţi vorbesc…

— Şi despre ce-ai vrea să-mi vorbeşti? mormăi John, pe care îl tulburau frumoasele picioare goale ale verişoarei, şi mai ales degetele acelea care-i stârneau cumplit penisul.

— Despre tine şi despre Ela, răspunse Donna, continuând să-şi mişte piciorul, parcă fără să-şi dea seama.

— Sunt sigură că ceva nu este în regulă cu voi doi. Ştii că eu te iubesc de mult, John, şi îmi pare rău că suferi… Nici tu nu eşti fericit, nici ea nu e. Şi vreau să te anunţ că dacă tu te-ai resemnat, ea n-a făcut acelaşi lucru. Vorbesc destul de clar?

John tuşi, neaşteptat de răguşit, stârnit atât de piciorul ei, cât şi de cele auzite.

— Donna, nu înţeleg ce vrei să spui…

— În locul tău n-aş lăsa-o atât de liberă pe Ela. Nu sunt o bârfitoare şi nu-i port pică pentru că mi te-a luat. Acum totul a trecut. Mă plictisesc în mod fericit, dar te cam face derâs …

— De unde ştii? Acum penisul era atât de tare şi se contura atât de bine sub stofa pantalonilor, încât era cu neputinţă ca Donna să nu-şi dea seama. Şi, de necrezut, ea netezea cu piciorul forma aceea, o apăsa cu degetele într-o dezmierdare a cărei precizie nu mai putea fi pusă la îndoială.

— De unde ştiu? Ar trebui să fii orb ca să nu vezi anumite lucruri, sau să te numeşti John Gort. De pildă cu Pierre. Sunt văzuţi adesea împreună şi lumea bârfeşte…

— Dar… Pierre mi-e prieten, Donna! exclamă John sufocat.

Acum penisul îl durea sub neobişnuita mângâiere. În plus, coapsele Donnei se desfăcuseră, îngăduindu-i să vadă chiloţii roşii, umeziţi.

— Prieten, neprieten, eu te-am pus în gardă, răspunse ea.

— Dar mai e ceva: Ela nu este niciodată satisfăcută sexual cu tine.

— Tu… tu… ştii? se bâlbâi onorabilul judecător.

— Mi-a spus-o chiar ea, îl lămuri Donna.

— Ştiu totul despre viaţa voastră sexuală. Nu neg că eu am fost cea care a provocat acele confidenţe, fiindcă… tu îmi placi încă, John, chiar foarte mult. Ştiu că n-ai sărutat-o niciodată pe Ela… Între coapse, ai înţeles? Adică, n-ai lins-o. Ştiu că ea nu ţi-a supt niciodată penisul, dar nu fiindcă îi este scârbă, ci pentru că ştie că ai considera-o o stricată… Se uită

mustrătoare la bărbatul amuţit.

— Bea-ţi whisky-ul, John. Bea şi termină pipa…

Mecanic, el se supuse şi Donna îi luă paharul gol şi pipa stinsă, dar piciorul nu i se clinti de pe penisul întărit ca piatra.

— Cred că nu te porţi cum trebuie cu Ela, renunţând la anumite lucruri.

— Dar… dar… eu… John se înroşise tot, ar fi vrut să-i dea la o parte piciorul şi în acelaşi timp se temea să nu şi-l tragă ea. Acum acel picior devenise pentru el mai important decât vorbele ciudate şi neliniştitoare ale Donnei. Insinuările rămâneau într-un colţ al creierului său, un ungher ce se tot micşora, în timp ce acel picior gol continua să-i netezească penisul…

— Spune-mi, vărule, ai lins-o vreodată pe Ela între fese? îl soma ea.

— Eu, nu, dar nu cred că…

— Eşti un dobitoc! Şi acum ascultă-mă bine. Eu şi Robin avem o viaţă sexuală greu de suportat.

El are un penis de doi bani şi erecţia nu-i vine prea repede. Iar când totuşi îi vine, mi-o bagă şi termină aproape imediat, prea repede pentru mine şi pentru oricare femeie. Dar ştie cum să compenseze şi asta nu e rău: mă potoleşte cu limba. Se pare că tu suferi de aceeaşi boală, adică faci sex iepureşte, fără să dai atenţie la ceea ce noi numim preîncălzire, dacă înţelegi ce vreau să spun…

John nu înţelegea decât că, dacă Donna continua să-l mângâie în felul acela, va termina în pantaloni…

— Între tine şi Robin este o deosebire în defavoarea ta, dar mai este una, ce trebuie preţuită, în favoarea ta, John, continuă, imperturbabilă, Donna, de parcă abia acum observase lunga formă a penisului.

— Te interesează ce-ţi spun, John?

El rămase cu privirea pe piciorul ei ce se mişca încet, roşu la faţă până la rădăcina părului.

— Să începem cu deosebirea în defavoarea ta: n-ai lins niciodată sexul vreunei femei în viaţa ta. N-ai lăsat nicio femeie să-ţi sugă penisul. Sunt greşeli grave, căci femeile se excită dacă le lingi şi vor să ia penisul în gură, le place să-l sugă, ai înţeles?

John tresări la acele cuvinte trivale. Apoi îi veniră în minte fesele Elei, sânii ei tari, zvârcolirile de mai înainte.

— Să trecem la deosebirea în favoarea ta, urmă vară-sa.

— Ai un penis pe cinste. Ela n-a exagerat când mi l-a descris. Apropo, ştii ce spunea? Că o umpleai, că se simţea plină, dar că explodai imediat. Acum, eu îmi propun să te învăţ o chestie, John. Va fi în avantajul meu, dar şi al tău.

— Oh, Donna te rog! gemu bărbatul, abia mai ţinându-se.

— Eu cred că… n-ar trebui… eşti căsătorită. Robin mi-e prieten şi…

— Tacă-ţi gura şi scoate-l afară! se stropşi ea. După câteva clipe, văzând că el nu reacţionează, se aplecă, sprijinindu-şi picioarele pe coapsele lui şi îi trase fermoarul. Slipul era umflat, se vedea linia penisului tare şi o mică pată umedă.

— Acum trage-ţi singur slipul, puturosule! porunci Donna, şi se arcui pe masă să-şi dea jos chiloţii, îşi desfăcu picioarele şi judecătorul îngrozit, văzu tufişul blond, apoi crăpătura sexului deschizându-se şi arătând carnea roz şi umedă dinăuntru. Donna îşi îndoi piciorul ca să-l scoată din chiloţi, îi trecu de-a lungul celuilalt picior şi minusculul veşmânt roşu se opri pe podea. John era înnebunit, i se părea

că trăieşte un vis imposibil.

— Dar scoală-te odată, prostule! se răsti Donna. Oare femeia asta în călduri era Donna? Dulcea, paşnica verişoară pe care el o cunoştea de atâta vreme? Nu, era o altă Donna, excitată peste măsură, neruşinată, aproape turbată, îngrozit, John o văzu cum îşi strecoară un deget între buzele roz dintre coapse, după care îl scoate și i-l bagă cu forţa în gură.

— Hai, John, înfruptă-te din gustul ăsta! Şi iată că el se trezeşte lingându-l şi sugându-l ca un automat, în timp ce femeia răgușită îl stârnea:

— Aşa, aşa, mototolule! Hai odată! Asta era prea de tot! Cu un geamăt, John îşi dădu drumul şi plăcerea fu atât de mare, atât de îndelungată, penisul său continuând să se reverse, scăldându-i slipul, încât simţi că-l părăsesc puterile în timp ce se arcuia pe scaun, cu degetul Donnei în gură.

— Porcule! Porc scârbos! Ai terminat în chiloţi! îl acuză Donna şi, sărind de pe masă, se lăsă în genunchi între picioarele lui, îi smulse pantalonii şi slipul, dezgolindu-i penisul încă tare și picurând, mânjit de spermă.

— Ia te uită ce frumuseţe! Şi ce păcat de sperma asta pierdută!! Donna părea posedată şi John simţi gura ei lacomă înghiţindu-i vârful penisului şi sugându-i-l din răsputeri.

— Donna!! Nu face asta! Oooh!! Este infernal! Simt că mor!!! urlă bărbatul, fără să-şi dea seama că mâinile lui o mângâiau, apucau coada Donnei despletind-o, smulgând firele aurii în spasmul unei plăceri ce-i tăia răsuflarea.

— Nu, nu… băgui ea, sugând cu şi mai multă lăcomie.

— Donna! Draga mea! şoptea John.

Niciodată în viaţă nu i se întâmplase să încerce o plăcere asemănătoare, ar fi vrut s-o potolească pe tânăra femeie, şi totodată îi trăgea capul între picioarele lui, înfigându-şi penisul tot mai adânc în gâtul acela ca de

catifea, smulgând acum pumnul de păr, într-un orgasm ce nu se mai termina, preschimbându-se în durere, dar şi într-o voluptate ce devenea cu neputinţă de îndurat.

— Donna! Ajunge, te rog! Nu mai rezist! imploră el.

Pe neaşteptate, Donna se ridică, sări pe masă şi-şi încolăci picioarele în jurul gâtului lui.

— John, acum o să mă lingi, vreau să mă devorezi, să-mi plăteşti cu dobândă ceea ce ţi-am făcut eu! Şi ai grijă, să nu ţi se înmoaie, auzi? Hai, vino odată!

Se lăsă pe spate cu coapsele-i tari încordate, cu sexul desfăcut ca o floare, de care John îşi lipi buzele o clipă, însă, luându-şi seama, linse îndelung părul cârlionţat, moale şi blond, apoi, brusc, îi veni o dorinţă cumplită să muşte şi să sugă. N-o mai făcuse până atunci şi imediat se simţi răsplătit de gemetele, de tânguirile Donnei. Muşca, lingea cu lăcomie, cu o devorantă nepricepere, simţindu-şi penisul mereu tare; într-un târziu, prinse cu dinţii petalele de carne, trase şi o simţi vibrând, tremurând, venise spre gura lui. Auzi un muget – al lui? – şi muşcă mai tare, vârî limba adânc în crăpătura fierbinte.

— Aaah! Ajunge! Nu vreau să-ţi termin în gură!! strigă Donna împingându-i fruntea cu palma în timp ce el, fără să-şi dea seama măcar, stăruia, se împotrivea ca un înfometat căruia i se ia farfuria din mâini. Când se ridică în sfârşit, o privi halucinat pe Donna, ce mişca din şolduri turbată de dorinţă.

— Înfige-te în mine! Cu totul! Până la rădăcină! Pentru Dumnezeu ce aştepţi?! şi John întrevăzu că şi lui îi tremurau picioarele. Îşi lipi penisul deasupra sexului jilav, apoi, cu un icnet, lovi buzele strânse, vru să se înfigă între ele, Donna se crispa, dar el se opinti brusc simţind cum se îngroapă în trupul femeii, care cu un strigăt sufocat, începu să se

zbuciume.

— Donna ce fac, nu mai rezist!! Sunt gata să termin!!

— Împinge mai tare!!! Vară-sa îşi rostogolea pe masă capul blond, avea ochii închişi, îşi muşcă buzele.

— Donna! E o nebunie, eşti chiar tu? Eu… eu… te vreau, te iubesc. Donna, draga mea…!!

— Da, John! Da, dar împinge mai tare! Ba nu, mă doare, opreşte-te! Te rog!

— Aaah! urlă John.

— Nu mai rezist! Acum!!! Se trase înapoi abia având timp să-şi vadă sperma ţâşnind pe trupul alb al femeii, ce se zvârcolea pe masă gâfâind. Şi ar fi vrut să aibă o sută de ochi şi o sută de mâini ca să vadă şi să pipăie băltoacele de lichid galben-auriu de pe pântecele mic, rotund, de pe umflătura acoperită de cârlionţii deşi… în cele din urmă o pătrunse din nou şi ea avu un suspin lung.

— Da, John, mişcă-te acum în mine. Încet, mă doare puţin… Şi el îi făcu pe plac, mişcându-se încet, ţinând-o strâns de şolduri, neîngăduindu-i să se ferească. Apoi, când ea gemu iarăşi, se prăbuşi peste trupul alb, mozolindu-i sânii, trăgând de capotul subţire, de parcă ar fi vrut să-l rupă…

Târziu, foarte târziu, John se lăsă pe un scaun, cu ochii înceţoşaţi de plăcere. Picioarele nu-l mai ţineau, mâinile îi rămaseră încă încleştate pe coapsele ei, strângând, frământând, întinzând sămânţa plăcerii pe pielea ca mătasea. Apoi mâinile lui se întâlniră cu alte mâini şi Donna şopti sfârşită:

— A fost minunat, minunat… John îşi sprijini capul pe masă, între frumoasele ei picioare; femeia îl mângâia pe păr cu degetele lipicioase.

— Ela n-a reuşit, eu da… sunt fericită… Îmi placi la fel

de mult, John… oh, ce frumos va fi de-acum între noi doi… Înţelesul acestor cuvinte îl fulgeră pe bărbat. Era neliniştitor, el… se temea de o relaţie ca aceea… plină de plăceri dar și de pericole… nu era pregătit, nu era… Însă ce drăgăstoasă era mâna Donnei, mângâitoare şi liniştitoare…

După câteva minute de tăcere şi nemişcare, Donna se dezmetici prima. Alunecă de pe masă şi umplu două pahare, în timp ce John se uita la ea uimit.

— Bea, avem amândoi nevoie…

— Dar nu sunt obişnuit, și astăzi am mai băut un pahar!

— Nu erai obişnuit nici cu sexul, şi totuşi… surâse ea, dulce şi ironic în acelaşi timp.

John sorbi puţin, puse paharul jos şi, dintr-odată, păru să-şi dea seama că rămăsese cu pantalonii şi slipul în vine. Dădu să se scoale, însă Donna îl opri.

— Fii cuminte, ai o pată pe prohab, iar slipul trebuie spălat imediat, decretă ea pe un ton ce nu îngăduia comentarii.

John rămase pe jumătate gol, în ciorapi, pantofi şi cămaşă. Se înroşi puţin şi Donna pufni în râs.

— Sfârşeşte-ţi whisky-ul, apoi stăm de vorbă. Şi încetează cu ruşinările astea de pension!

— Donna, nu ştiu ce m-a apucat şi nu cred că ne-am purtat cum trebuie, replică el, încercând să pară demn.

— Adevărat? Donna dădu peste cap paharul.

— Şi dacă-ţi spun că nici Robin al meu, nici Ela nu se poartă cum trebuie?

— Donna! Ce vrei să insinuezi? protestă John neliniştit.

Acum, că dorinţa îi mai fusese potolită, era cuprins de îngrijorarea pe care orice soţ o are când se fac aluzii pe seama soţiei.

— Ca să fiu limpede, nu insinuez, ci ştiu! exclamă Donna aţintindu-l cu acelaşi deget pe care, mai înainte, i-l băgase în gură.

— Ştiu ca Robin îşi face mendrele şi că Ela… Promiţi să mă asculţi fără să mă întrerupi, John Gort?!

— Dar… Donna… se împotrivi el cu blândeţe.

— Dacă preferi, nu-ţi spun nimic, însă cred că este în interesul tău să mă asculţi. Nu-mi place ca vărul meu să fie luat drept fraier. Aminteşte-ţi că eram îndrăgostită de tine şi… că poate mai sunt încă. Preferi să vorbesc sau să tac?

— O.K. Dacă ai ceva concret, spune-mi! suspină John.

— Bine. Să încep cu Robin. O cunoşti pe Jane, nu?

— Iapa de la curăţătorie? se miră John.

— Sigur că o cunosc. Ce legătură are cu…?

— O să vezi că are. Jane vine de două ori pe săptămână la mine şi de două ori la voi. Tu nu ai onorat-o nici măcar cu o privire, dar Robin… O pune să-i sugă penisul, apoi o posedă numai în anus. Mi-a spus-o ea când am strâns-o cu uşa, făgăduindu-i totuşi că n-o dau afară. Robin îi plăteşte vreo 20 de dolari de fiecare dată când… profită de ea. Jane a spus că are nevoie de bani. Ce zici de asta?

— Donna! Femeia aia e ca o iapă, protestă John, neîncrezător şi sincer indignat.

— Are fundul cam mare, încuviinţă Donna, – dacă la asta te referi, iar Robin al meu este nebun după fese. Însă, înainte de toate, nu vrea să se ostenească. Ori de câte ori îmi cere să-l las să mă aibă aşa, eu îi cer să mă lingă. Jane se mulţumeşte cu o bancnotă. Ştiu de ani de zile mica lor idilă – şi cine-mi spune că n-are şi alte femei? Uneori găsesc urme pe hainele lui, pe lenjerie. O femeie prinde anumite lucruri din zbor, aş fi înţeles şi fără mărturisirea servitoarei, în ceea ce o priveşte pe Ela…

— Doamne-Dumnezeule, murmură John, trecându-şi o mână prin păr.

— Donna, n-aş fi crezut niciodată că Robin… vreau să spun… doar te are pe tine…

— …Care nu sunt de lepădat. Mulţumesc, vere, surâse ea și-l sărută pe gură, în timp ce cu o mână îi mângâia penisul.

— Dar voi, bărbaţii, aşa sunteţi făcuţi. Eu… te doresc dintotdeauna, John, dar nu i-aş fi făcut niciodată vreo figură lui Robin dacă el s-ar fi purtat corect sau măcar dacă m-ar fi satisfăcut…

— Şi Ela? întrebă resemnat John.

— E încurcată de multă vreme cu scumpu tău prieten, Pierre, medicul familiei etc., etc. De multe ori mi-a cerut să spun că venea la mine, când de fapt, era cu el. Ca mascul nu e mare scofală, dar cel puţin o linge, înţelegi?

— Donna!! exclamă John.

— Chiar trebuie să te cred? Mi-o juri?

— Vere, nu vreau să te fac să suferi; mă port urât bârfind, dar o fac fiindcă eu te iubesc, iar ea, nu. Te-a luat pentru numele ce-l porţi, pentru că eşti destul de bogat ca să-i asiguri o viaţă bună şi pentru că voia să urce pe o scară socială, turui cu ardoare Donna.

— Să-mi facă Pierre una ca asta! exclamă el, dezamăgit. Donna îl privi uluită. Nu-l interesa că Ela îl înşelase, îl jignea trădarea celui mai bun prieten! Cine să-i mai înţeleagă pe bărbaţi?

— De-ajuns, nu vreau să mai aud un cuvânt, suspină John, doborât, şi ea zâmbi înţelegătoare.

— O.K., să nu mai vorbim de alţii, dragule. Să vorbim de noi. Acum, că am început, n-am de gând să te pierd iar. Nu-i aşa că o să continuăm?

— Dragă verişoară, nu ştiu. Dintr-odată mi se răstoarnă întreaga viaţă!

— Din atâta lucru? *îl* ironiză ea.

— John, ne-am oferit o plăcere pe care alții n-au știut sau n-au vrut să ne-o dea. Tu mă placi, iar eu sunt îndrăgostită de tine, dintotdeauna am fost îndrăgostită de tine! Nu facem rău nimănui, dacă suntem şi noi fericiţi. Acum du-te sus şi te schimbă. Eu o să scot pata de pe pantaloni şi o să spăl slipul, în curând o să sosească Jane. Va trebui s-o ajut, fiindcă Ela este în oraş, poate la coafor, poate prin magazine; sau poate se lasă consultată în dispensarul francezului. Nu, nu face mutra asta, dragule, du-te sus, înainte de a-mi veni iar poftă să te violez.

CAPITOLUL II

Donna plecase de vreo oră şi Ela tot nu mai apărea. Jos, servitoarea curăţa covoarele cu aspiratorul. John nici n-o auzise venind. Se hotărî să coboare, încă tulburat de ziua aceea stranie, întâi erecţia fără motiv, apoi cvasiviolul Elei, Donna…

— Sunt gata, d-le Gort. Mai trebuie doar să dau cu ceară pe parchet, în camera oaspeţilor.

— Ai mâncat ceva, Jane?

— Doi crenvurşti şi-o bere.

— Bine. Ar merge acum un whisky? Femeia îl privi recunoscătoare şi uimită de neobişnuit» politeţe.

— De ce să zic nu, domnule judecător, o gură aş bea bucuroasă, dar numai o gură…

John o ocoli pentru a deschide dulapul; îi privi lung fesele. Turnă în pahare două porţii zdravene apoi, plasându-se în spatele femeii, o atinse ca din întâmplare cu

penisul care i se întărise, umflându-i pantalonii.

— Oh, dar este prea mult, d-le Gort, o să mă îmbăt! exclamă ea cu un surâs cabalin, în timp ce puse mâna pe pahar și trase o dușcă.

Ce spusese Donna? Că soţul ei îi dădea douăzeci de dolari după? Era atât de simplu să pună două bilete de zece pe masă şi să spună: – Jos chiloţii, Jane, mi-e poftă de fundul tău! Simplu, dar el n-ar fi fost niciodată în stare. Nu ştia nici cum să aducă vorba aşa încât, puţin câte puţin, să ajungă la ceea ce dorea.

Sorbi din whisky şi se gândi că în ziua aceea băuse prea mult. Nu era în firea sa. Alcool şi sex. Prea mult. Cum era cu putinţă ca poftele astea să-l fi cotropit deodată? De acord, era vina lui că Donna îl sedusese – cine ar fi rezistat? – dar, iată, acum era gata să reînceapă!

Şi dacă Donna minţise cu neruşinare pe seama servitoarei? Nu, nu era cu putinţă ca Donna să născocească o relaţie între soţul ei şi o femeie de serviciu! Cum dracu’ făcuse Robin ca să… atace subiectul? Onorabilul judecător își simţea penisul umflat, pulsând ca un piston de locomotivă.

— Şi… cum vi se pare această poveste cu echipa de filmare, domnule judecător? îndrăzni să întrebe Jane, văzând că John o tratează cu atâia familiaritate.

— Trag nădejde să plece cât mai repede.

Femeia încuviinţă. John trecu încă o dată prin spatele ei ca să ia sticla. Se frecă de fesele ei din nou.

— Încă o picătură, Jane. O să beau şi eu, fiindcă, la drept vorbind, vizita asta mă cam calcă pe nervi.

Se opri chiar lângă ea şi penisul înfierbântat i se apăsă într-o fesă masivă și curbată. Femeia se întoarse pe jumătate, întinzând paharul pe care John îl umplu.

— Domnule judecător, mă nărăviţi…

John se lipi cu totul de ea. Jane bău şi-şi linse buzele umflate.

— Nu prea mi se întâmplă să dau pe gât aşa ceva…

Se mută de pe un picior pe altul. Era imposibil să nu simtă acea umflătură împietrită ce-i îmboldea fesele. John înghiţi în sec, dându-şi seama că genunchii îi tremurau de pofta ce-l cotropise. Mâna îi coborî spre mijlocul femeii, ce-şi linse încă o dată buzele.

— Trebuie să termin treaba. Doamna mă toacă mărunt dacă la patru nu găseşte podelele gata, date cu ceară… continuă ea, privind la ce mai avea în pahar. Degetele lui John coborâră mai jos, în timp ce ea mai trăgea o duşcă. Da, acum găsise cheia, o găsise în gesturi, căci în anume împrejurări cuvintele nu slujeau la nimic…

— Soţia mea nu se întoarce devreme în după-amiaza asta…

— Oh…

Jane păru să-şi ia seama, dar între timp mina bărbatului i se lipise de o fesă, frământând-o. Judecătorul, onorabilul judecător John Gort, nu mai rezista. Glasul îi era dogit când rosti:

— Stai jos, Jane.

Femeia îl privi, îşi umezi buzele şi se aşeză încet în faţa lui, fixându-i prohabul umflat.

— Deschide gura larg! zise John, trăgându-şi jos fermoarul.

Ochii femeii se înceţoşară, în timp ce John tocmai elibera din pantaloni un trunchi gros, cu un cap roşu, mare şi umflat, ce pierdea un fir de substanţă lucioasă şi extraordinar de elastică. Fixă vrăjită firul ce se lungea, atârna fără să cadă, susţinând o picătură mai vâscoasă, părând, în alungirea, scurtarea şi perfectul lui echilibru, acel

joc numit yoyo.

Își desfăcu picioarele, îl trase spre ea pe bărbat, încleştându-l între coapse, în timp ce gura i se apropia de enormul penis, prinzându-i cu limba acel fir, înghițindu-l, degustându-l.

— Ce frumoasă este, domnule judecător! Ce mare şi frumoasă este! exclamă ea, năucită. Apoi buzele traseră înăuntru vârful, iar mâna apucă trunchiul gros şi începu ceva ce John nu avea să uite niciodată. Degetele mari, deformate de muncă, se prefăcură în instrumente de plăcere, înfăşurându-se într-o răsucire blândă, apoi strângându-i-l tot, până la testiculele umflate, gata să explodeze. Buzele pline se înghesuiră în jurul capului şi nu coborâră mai jos, sugând cu un plesnet lichid; în timp ce mâna continua să răsucească penisul în gură, îl înşfacă şi îi lăsă vârful, sugându-l, scuipându-l afară cu o putere ce-l făcea pe bărbat să strige de plăcere.

Era o tehnică necunoscută şi atât de voluptuoasă, încât el porunci dogit:

— Mai încet, mai încet, sau o să-ţi termin în gură!

Răspunsul ei fu un fel de muget focos. Degetele i se mişcară şi mai repede, buzele supseră şi mai puternic şi… John urlă. Nu, nu izbutea să mai reziste acelei plăceri, ieşi brusc dintre buzele ce-l torturau şi o incredibilă cantitate de lichid vâscos ţâşni pe faţa femeii încremenite sub jeturile ce-o scăldau, fierbinţi. Jane îşi alungea buzele şi limba ca să prindă cât putea din acea mană, în timp ce coapsele masive i se încleştau în jurul picioarelor bărbatului.

— Sunteţi nemaipomenit, domnule judecător! N-aveţi pereche în lume!

Nemaipomenit, da, dar el îşi dădea abia acum seama. Fusese nevoie de Donna şi de Jane ca să-l convingă că ceea ce

avea între picioare nu era de aruncat!

O mângâie pe păr, privindu-i rochia pătată, mototolită.

— Încă o dată, domnule Gort, haideţi! mai daţi-mi-o, îmi lasă gura apă! se rugă ea, înflăcărată.

Când se trezi din nou în ea, John avu o plăcere de nesuportat şi se dădu înapoi: abia se putea stăpâni.

— E prea mult, nu mai rezist! protestă el.

— Oh, domnule Gort, înseamnă că ne prieşte, exclamă ea, aprinsă toată.

— Mai vreau, îmi place! N-am mai văzut aşa ceva… un biberon atât de gros!

— Jane, nu…! oftă John, în timp ce ea îl strângea în cleştele coapselor.

— Încă o dată şi apoi mă regulaţi, domnule judecător. Sunt udă şi mă arde… O să mă regulaţi, nu-i aşa?

Se schimbă la faţă de nerăbdare, iar John se gândi că dacă el avusese plăcerea lui, trebuia şi ea să se bucure – n-avea importanţă că era doar o servitoare, trebuia s-o răsplătească cu aceeaşi voluptate.

Îi trecu prin cap o idee cum nu se poate mai. neruşinată.

— Desfă-ţi picioarele şi arată-mi cum te masturbezi!

— O, nu! Nuuu! Orgasmez dacă fac asta! Vă rog, domnule Gort, sunt leoarcă! Voi fi roaba dumneavoastră toată viaţa, dar vă rog, vreau să vă simt acum, în mine!

Roabă toată viaţa? La naiba! De unde luase Jane fraza asta tâmpită, din ce roman ieftin?! Roabă… În fine…

— Atunci, mai suge puţin, îngădui el mărinimos, şi ea se repezi s-o facă.

Sugea cu poftă când John se gândi că acum era nevoie de cuvinte:

— Ţi-o dau s-o sugi puţin, dar apoi îţi vreau fundul!

Vreau să ţi-o înfig adânc, să te despic!

— Nu!!! Domnule judecător, e prea groasă! Nu pot, e prea groasă şi prea lungă. Să nu-mi faceţi una ca asta!

— Ba chiar asta am să şi fac! răcni John şi, fără să-şi dea seamă de propria brutalitate, el, ce fusese mereu un bărbat blând şi politicos, o înşfăcă de păr pe Jeane şi ţipă, stârnit din cale afară.

— Târfă! Târfă ordinară!

I se înfipse în gură opintindu-se din răsputeri, dar ea îi apucă penisul cu mâinile, îl supse ca turbată şi John, simţindu-i buzele groase şi umflate storcându-l, înţelese că n-avea cum să nu termine a doua oară tot în gura ei.

— Opreşte-te, târfă! Dar femeia îl chinuia în felul său deosebit, răsucindu-şi degetele şi dându-i două mişcări deodată, una circulară şi alta înainte şi înapoi, neîncetând să-l sugă cu atâta putere, încât atunci când buzele i se desprindeau, urma un zgomot ca de sticlă de şampanie destupată, dar cu ceva în plus: fluiditatea, datorită spermei şi salivei.

— Ajunge, Jane! Nu mai vreau să termin aşa! Femeia înceta să mai sugă, dar nu şi să-l frământe în felul ei. Privindu-l de jos în sus, îl imploră:

— Daţi-mi-o înăuntru, domnule judecător! Acum, vă rog, acum!!

— Ridică-te! răcni John, la fel de stârnit ca şi ea, şi mâinile li se încrucişară, se încurcară, până ce, în fine, bărbatul izbuti s-o răsucească şi să-i ridice fusta. Aplecând-o peste masa, îi sfâşie dressul şi chiloţii deodată, o lovi cu fruntea de tăblie, o dată, de două ori, şi ea se supunea, resemnată, sorţii, oricare ar fi fost, continuând să murmure ceva ce John nu înţelegea.

Avea însă nevoie să se dezlănţuie. Văzu tufişul blond,

apoi, brusc, Jane întinse o mână printre picioare şi-i duse penisul unde voia ea. John începu să se opintească de parcă şi-ar fi ieşit din minţi, fiindcă trebuia cu orice preţ să se descarce, dar îşi dădu seama că-i făcuse ei jocul. Se înfigea cu furie în gaura jilavă, îşi simţea coapsele izbind fesele femeii şi cu fiecare lovitură plăcerea se aduna; în clipa supremă se trase şi îşi privi penisul ce stropea jeturi după jeturi, ca un vulcan. Privi holbat, prostit, petele lăptoase apărând pe spinarea femeii, pe fese, pe cărarea dintre ele, în deschizătura rotunda, căscată natural, pe care şi-o dorise atât de mult…

— Aaah! Ticăloase! M-ai făcut să termin aşa, iar eu voiam să te despic între fese!! striga, continuând să se frece de fundul ei ca un apucat.

— Oooh! domnule Gort, mi-a mers la inimă! gâfâia Jane.

— Dau tot ce vreţi, sunt roaba dumneavoastră…

— Târfă! Otreapă! se stropşi el, văzând cum i se înmuia penisul, dezumflându-se.

— Acum mi-o spui!

Se dădu puţin înapoi şi o plesni cu sete peste fese, o dată, încă o dată, o palmă după alta, una mai tare decât cealaltă. Pielea se înroşea, iar Jane gemea şi tresărea, dar fără să se clintească de pe masă.

— O să-ţi învineţesc fundul! O să te nenorocesc! urlă John, continuând să-i plesnească fesele şi coapsele. Era furios văzând că penisul rămânea moale şi înlocuia faptele cu cuvintele, cu ameninţările, nădăjduind să se stârnească din nou. Jane îndura totul, frământându-se pe loc, mişcându-şi şalele, fesele, ce tresăreau sub ploaia de lovituri, frecându-şi coapsele masive una de alta…

— Scroafo! Scroafă! răcni bărbatul şi, între timp, pe

nesimţite, penisul reacţiona, se umfla, se întărea, se îngroşa…

— Jane, eşti o curvă!! constată John, mai calm.

— Da, da! Sunt curva dumneavoastră. Vreau să vă beau sperma! Se întoarse pe loc, cu ochii fixaţi pe vârful vânăt şi-şi linse buzele.

— Suge! strigă John, împingând femeia pe scaun.

Ea reîncepu imediat acea dublă mişcare, din mână şi din gură, aşa încât în câteva secunde penisul lui se umflă şi se lungi nefiresc. Atunci se opri, privindu-l pe John cu ochii înceţoşaţi şi mormăi dogit:

— Ah! domnule Gort, aş putea să termin şi-aşa, fără să mă atingeţi, numai privindu-vă! Și jur că aşa ceva n-am mai văzut? Oh! ferice de soţia dumneavoastră! Oh, dacă aş avea un bărbat ca dumneavoastră, s-ar scula din pat numai ca să se pişe!

Lui John îi tremurau picioarele de pofta. O ridică brutal pe femeie, o răsuci, trântind-o pe masă şi contemplând câteva clipe crupa statuară, pietroasă, netedă, pe care loviturile o coloraseră în roşu vânăt. Simţi un imbold sadic dându-i ghes, robindu-l şi plesni din nou fesele cărnoase, coapsele ce tresăreau, în timp ce Jăne gemea:

— Da, da! mai tare! mai tare!

John văzu că femeia îşi dusese o mână la vulvă şi se freca de zor. Instinctul îl împinse să-şi tragă scaunul alături, să se lase sub acel alb mapamond de carne în care îşi scufunda faţa. Jane strigă de plăcere, simţindu-i limba şi vru să-şi tragă degetele dar bărbatul încetă imediat să lingă şi porunci:

— Freacă-te, în timp ce te ling!

Jane se supuse, însă după o vreme gemu:

— O să termin! O s-o fac, şi…!

— Nuuu!! Aşteaptă, scroafă!!! Onorabilul judecător sări în picioare atât de brusc, încât răsturnă scaunul, îi propti vârful penisului între fese şi urlă, victorios: – Mai întâi o să-ţi fac felul şi pe urmă…!! Restul se pierdu în icnetul de durere al femeii, când el se opintea tot mai puternic; văzu muşchiul inelar deformându-se, vârful gros dispăru și ea strigă cumplit. Încă o opintire neîndurătoare, încă un icnet, bărbatul îi desfăcu fesele cu furie, voia să vadă cum i se îngroapă penisul în trupul alb; brusc, fu cuprins de flăcările voluptăţii. Se înfipse cu totul în ea, iar ritmul opintirilor deveni nebunesc.

O auzi pe Jane strigând, o văzu înmuindu-se. Întregul trup cărnos era plin de sudoare. Femeia se izbea cu fruntea de tăblia mesei, în sfârşit, simţi cum ejaculează şi urlă ca un animal, în timp ce se vărsa în ea. Plăcerea resimţita întrecea orice închipuire.

Câteva minute trecură în neştire. John, lăsat cu toată greutatea peste spinarea femeii, cu coapsele lipite de fesele ei, își simţea penisul mişcându-se încet în intestinul cald și strâmt, siluit până la spasm, îi simţea sfincterul pulsând şi când se trase înapoi, un pârâu albicios ieşi din anusul femeii, i se scurse pe coapse, apoi picături mari căzură pe podea. Le privi fascinat o vreme, pe urmă își trase pantalonii şi se aranja puţin. Jane tot nu se mişca şi, pentru o clipă, judecătorul își dori să mai poată încă o dată, măcar o dată…

Luă sticla de whisky. Avea mai multă nevoie decât la început de băutura care îi dăduse curajul să facă ce făcuse. Turnă şi pentru femeie şi puse paharul pe masă.

Abia atunci, cu un oftat, Jane se ridică, se întoarse şi-l privi cu ochi mari pe bărbatul vădit încurcat. Băură în tăcere.

— Domnule Gort, eu… a fost de pomină… şopti ea, clătinând din cap. – Jur că n-am avut parte de atâta plăcere

niciodată în viaţa giea!

— Şi mie mi-a plăcut foarte mult, Jane, bâigui el, scotocindu-se în buzunar. Scoase două bancnote de zece şi le puse pe masă.

— Din cauza mea o să întârzii şi… nu vreau să ai neplăceri… Era mai jenat plătind-o, decât fusese când o sodomizase.

Ea roşi, refuzând fără şovăire.

— Eu ar trebui să vă plătesc pe dumneavoastră, domnule judecător! exclamă, sinceră.

— Niciodată n-am avut parte de o plăcere atât de mare! El încercă să stăruie, dar fără rezultat.

— Nu vreau bani, domnule Gort ar părea că… şi dacă s-ar mai întâmpla şi altă dată… În sfârşit, eu… aş vrea s-o mai facem, înţelegeţi! Chipul său pistruiat se făcuse ca focul şi John surâse fără voia lui:

— O s-o mai facem, fireşte, dacă vrei…

— Cum vă puteţi închipui că n-aş vrea!? Tocmai de-aia nu pot să primesc banii! veni răspunsul înfocat.

— Atunci chiar trebuie să-i iei, porunci el.

— O să ne facem de cap ori de câte ori vom avea ocazia, fiindcă mi-a plăcut mult. Punându-i în mână cele două bancnote, o mângâie pe păr şi ieşi.

În birou aprinse şemineul. Scufundându-se într-un fotoliu, se apucă de lectura unui dosar al procurorului. Era plin de greşeli grosolane; le corectă eucreionul şi scrise pe margine sugestiile sale. Încă nu terminase când, de pe scări, se auzi’s zgomotul paşilor servitoarei.

John se uită la ceas: orele 19. Jane apăru în prag.

— Domnule Gort, am pregătit cele două camere, am călcat rufele, dar sus, în debara, este o valiză pe care a adus-o domnul Pierre pentru doamna şi pe care nu ştiu unde

s-o pun!

— Să şi-o pună singură! răspunse el privind coapsele solide ale femeii, ce se zăreau prin rochia întredeschisă.

— Spunea că sunt haine şi poate că trebuie puse pe umeraşe, în dulapuri, altfel se şifonează, stărui e, şovăitoare.

— Bine, hai să vedem faimoasa valiză, se predă John şi, în timp ce ea urca înainte, îi privi lacom fesele ce întindeau materialul subţire.

Valiza era mica, de piele şi avea o încuietoare cu cifru, încercă de câteva ori până ce reuşi să declanşeze mecanismul.

Înăuntru erau într-adevăr haine şi lenjerie. Pe măsură ce el le punea pe pat, Jane aşeza totul pe umeraşele din dulap. Fundul valizei le rezerva o surpriză: era tapisat cu reviste foto şi benzi desenate, ale căror coperţi nu lăsau nici cea mai mică îndoială asupra conţinutului foard-porno. Înmărmurit, John răsfoi una şi se convinse că imaginaţia lui lăsa mult de dorit şi nu numai într-o privinţă. Ela, nevastă-sa, se uita pe… ţinea ascunse asemenea… şi Pierre… Deci Donna avusese dreptate… Gândul la Donna îl făcu să roşească. Uitase de Jane care, lângă el, fluiera admirativ, holbându-se la o ilustraţie cu o femeie tânără, goală, violată de un cal pe un câmp însorit.

— Dumnezeule! exclamă el.

— Este mai bine să punem lucrurile la loc, Jane, şi să închidem, dacă vom putea, valiza…

— Sigur, încuviinţă ea scurt. Nu făcuse niciun comentariu şi John fu cuprins de o pornire de recunoştinţă pentru femeia aceea simplă, dar bună la suflet.

— Pe timpul tău era altfel? întrebă judecătorul cu jumătate de gură.

— La 12 ani… nu, poate la 13, mă mânca şi pe mine

între picioare, mărturisi Jane, – dar pe atunci n-aveam la dispoziţie chestii de-astea, expuse pe toate tarabele… Aproape fără să-şi dea seama, luase în mână una din reviste şi o răsfoia. John o văzu cum îşi linge buzele groase, uitându-se la ilustraţii. Brusc, îi reveni cheful. Ceva foarte concret, judecând după penisul ce i se întărea în pantaloni. Cum e cu putinţă să nu se fi întâmplat niciodată cu Ela, care e atât de frumoasă, fapt pentru care toţi mă invidiază, şi să mi se întâmple, în schimb, cu verişoara mea şi cu o femeie pe care nimeni, chiar şi cu cea mai mare bunăvoinţă, n-ar putea s-o numească atrăgătoare? – se gândi, uimit. Jane continua să răsfoiască revista şi el îi puse o mână pe fese. Femeia îl privi năucită, cu aceiaşi ochi mari.

— Domnule Gort, mai bine coborâm…

— De ce jos? Vrei în bucătărie?

— Nu, în biroul dumneavoastră, în fotoliul în care citiţi, aşa mi-a venit mie…

John simţi vântul de nebunie erotică ce îi cuprinsese iar, dă. du din cap că nu, dar ea îl imploră din ochi, în timp ce bâiguia repezit:

— Fac din nou valiza, apoi cobor imediat şi dumneavoastră staţi în fotoliu, ca adineauri… Vă rog!

Îi sugera ea o situaţie, imagini… John n-ar fi crezut-o niciodată capabilă de aşa ceva pe Jane. Fusese mereu *doar* femeia de serviciu. Şi, iată, acum altfel stăteau lucrurile.

— Bine, grăbeşte-te… Îi întoarse spatele şi ieşi din cameră, excitat la culme, în birou se întrebă dacă nu trebuia să-şi scoată penisul. Era din nou tare şi aproape că-l durea. Apoi îşi aminti că, după scenariul ei, trebuia să-l găsească citind.

Luă iar dosarul, se lăsă în fotoliu cu picioarele desfăcute şi încercă să citească. După câteva minute se

perpelea de nerăbdare, întrebându-se cât timp îi trebuie femeii ca să pună totul la loc în valiza nevesti-sii. Ela! Vicioasa!… Ticăloasa!…

Începu să citească, dar rândurile îi dansau în fața ochilor. Brusc, o văzu pe servitoare îngenunchind și murmurând ceva. Nu înțelese, dar mâinile îi deschideau fermoarul, îi scoteau penisul, i-l frământau în felul acela care-l făcea să înnebunească: răsucire, degetele trăgeau de sus în jos, se roteau… În cele din urmă, gura… sugea puternic! auzi pleasna lichidă când vârful îi fu eliberat dintre buze… Un geamăt și încă o dată pleasna aceea… Dădu într-o parte dosarul, fiindcă privitul însemna dublarea plăcerii. Chipul femeii era luminat de extaz. Ceva îl determină să dorească să-i facă rău. O lovi cu piciorul în pântece și ea mugi, fără să dea drumul penisului nici din gură și nici din mână.

— Scroafo! Acum sunt gata! răcni John, simțind că orgasmul se apropie mai repede decât ar fi bănuit. O lovi din nou, o pălmui cu sete. Răspunsul a fost un strigăt disperat și, pe neașteptate, Jane dădu drumul penisului și se lăsă să cadă pe spate, pe covor, cu picioarele desfăcute, frecându-și iute sexul deschis între cârlionții rari și blonzi.

Bărbatul o văzu dându-și ochii peste cap de plăcere și, ca apucat sări în picioare, înjurând-o și masturbându-se. În timp ce ea își ridica rochia până deasupra sânilor mari și moi, el ejacula. Jeturi după jeturi stropiră sânii, pântecele ca o pernă… John continuă să se masturbeze, gâfâind și strigând că Jane era o scroafă, o târfă și că o să-i rupă fundul cât de curând. Apoi simți că-l părăsesc puterile, se albi la față și căzu pe fotoliu… Femeia horcăia pe podea, întinzându-și sperma lipicioasă pe pântece, pe sâni, pe coapse…

CAPITOLUL III

Judecătorul John Gort era furios. Alerga totuşi mai departe, izbind cu înverşunare ţarina, frunzele, rădăcinile, de parcă ar fi vrut să pedepsească întreaga lume pentru prostia, pentru laşitatea lui. Căci asta era: un prost şi un laş.

— Ticăloasa! Stricata!!

Cele două cuvinte bubuiră ca nişte focuri de armă în liniştea pădurii încă adormite. Dar asta nu-l ajută cu nimic. Nu putea schimbă faptele: mai întâi Donna, care venise să-i spună că nevastă-sa şi cel mai bun prieten îl înşală în văzul lumii; apoi valiza cu porcăriile alea, privirea plină de înţelesuri a femeii de serviciu – a femeii de serviciu!! – şi, ca să le încununeze pe toate, Ela se întorsese la miezul nopţii, făcuse un duş şi se băgase în pat, lângă el, fără să-l ia în seama o clipă. Deşi ştia, nu se putea să nu ştie, că nu dormea, că fusese îngrijorat. N-o întrebase nimic – cumpărături, coafor, cina cu câte-o prietenă, toate astea le cunoştea pe de rost. Rămăsese tăcut, respirând regulat, cu ochii deschişi în întuneric, simţind căldura trupului ei jilav, gol, lipit de al lui. Şi Ela adormise imediat, pe când el turbase de neputinţă şi frustrare până în zori.

— Nu, asta nu poate să rămână aşa! Copacul căruia i se adresase foşni înţelegător; însă John era deja departe. Un kilometru, încă unul – pusese borne de-a lungul văii Oak – şi alte gânduri, tot mai anevoie de potolit. Sigur, nici el nu fusese un sfânt ieri, dar asta era prima oară de când se căsătorise şi…

Muzica îl făcu aproape să sară în sus. Ela ieşise iarăşi în poiană – cum putea, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat?! Ei bine, o să aibă chiar atunci, acolo, discuţia lămuritoare. Era soţia lui şi n-avea să-i permită… O luă la fugă bombănind,

încercând să alunge amintirea tulburătoare a trupului zvelt ce se abandonase cu atâta nepăsare somnului, lăsându-l așa, ca un caraghios, cu sângele arzându-i în vine, o noapte întreagă.

Dincolo de ultimul şir de stejari, în poiana cu iarbă tunsă ca un gazon englezesc, Ela dansa. Gimnastică aerobică, spuneau ea şi Donna; gimnastică aerobică, proclamau toate revistele; frumuseţe şi tinereţe, fonfăneau babe smochinite, scălâmbăindu-se în şort şi maiou la televizor.

Frumuseţe şi... Între copacii uriaşi, bătrâni de secole, în acordurile bubuitoare ale lui Wagner, Ela, *nevastă-sa,* goală puşcă, îşi frângea trupul, se avânta în salturi spre bolta abia înseninată, se rostogolea în iarba plină de rouă şi razele soarelui îi aprindeau văpăi în părul de flacără, îi pătau pielea albă, orbindu-l pe uluitul judecător, care se opri ca trăsnit.

— La naiba!

Ştiuse că Ela vine în fiecare dimineaţaaici să danseze „mă rog, să facă gimnastică. Râsese de muzica eroică – mai întotdeauna Wagner – pe care o prefera, dar niciodată nu i-ar fi putut da prin cap că ea... Singură, în pădure – sigur, pădurea era a lor şi, oricum, nimeni nu trecea pe acolo aşa de devreme... Abia atunci observa că Ela avea totuşi ceva pe ea: un minuscul cache-sex, un triunghi şi două cordeluţe de satin care nu reuşeau nici măcar să-i ascundă tot pubisul. Ei bine, asta era... Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra sânilor tari, ascuţiţi, foarte depărtaţi unul de altul, cu vârfurile roşii, împungând văzduhul la fiecare mişcare. Oare Pierre sărutase, frământase, muşcase sânii aceia minunaţi, doar cu câteva ceasuri mai înainte?!

Trecuseră minute bune – sau poate ore – şi John Gort nu se putea hotărî să iasă din ascunzătoare. Se holba la trupul ce se decupa alb, din iarbă, la zvâcnetele mâinilor, ale

picioarelor, spre cer, la răsucirile de vrej ale celei pe care o descoperea după zece ani. Abia târziu îi zări pe cei trei, înalţi, în haine de lucru, cu căşti, cu topoare şi fierăstraie electrice: muncitorii de la Serviciul de Protecţie a Pădurilor. Uneori treceau pe la el, cereau ceva de băut, îi mai curăţau pădurea de uscaturi, îi sărutau mâna Elei, o ajutau să-şi spele marina. Și acum… Cei trei se apropiau încet, ca hipnotizaţi, dar Ela era cu spatele şi doar la o piruetă se pomeni înaintea namilelor. Nu se opri, nu făcu un gest să se acopere – spre imensa uluire a lui John – ci continuă să se arcuiască parcă mai neruşinat sub ochii bărbaţilor, care îşi lăsaseră uneltele să cadă pe pajişte şi se lăsau de pe un picior pe altul, descumpăniţi.

O vreme, doar femeia undui mai departe, de parcă ar fi fost singura făptură vie de pe Pământ. Apoi, unul din muncitori întinse mâna, dând să atingă sânii care săltau în ritmul acordurilor tunătoare. Iute ca fulgerul, Ela se trase înapoi şi-l plesni peste degete. Se opri şi spuse ceva, nervoasă. Ei răspunseră, întâi mai şovăitori, apoi tot mai stârniţi. John n-auzea nimic din pricina blestematului de casetofon, dar vedea că obrajii Elei se înroşeau treptat, ca atunci când era furioasa, şi se întrebă cum vor reacţiona bărbaţii la limbajul uneori incredibil de dur al nevestei sale. Cei trei începuseră să gesticuleze, unul făcu un semn obscen cu degetul, dar Ela sta imperturbabila acolo, fără nici cea mai mică jenă, sfidându-i, provocându-i. Ce era cu ea? Chiar credea că poate stăpâni pe oricine aşa cum îl dominase pe el ani de-a rândul?

Răspunsul la această întrebare, veni brusc.

Unul dintre muncitori o apucă de braţe şi le răsuci la spate. Altul îi prinse un sân în mâinile făcute cupă şi, curând, ţipătul Elei străpunse, pentru o clipă, muzica. Judecătorul

făcu un pas înainte, apoi se opri: al treilea bărbat o înşfăcase de picioare pe nevastă-sa şi, mai pe sus, mai târâş, namilele o duseră spre banca indiană, un buştean lung şi gros, sprijinit la capete pe două buturugi.

Câteva minute nu văzu decât luciri ale pulpelor albe între salopetele murdare, apoi cei trei se dădură la o parte şi o zări pe Ela întinsă cu faţa în jos, cu mâinile şi gleznele înnodate laolaltă sub trunchi. Arăta, îi trecu prin minte, ca un iepure pus la frigare.

Ce vor face namilele? Dar el? De ce nu intervenea? Nu, nu era frica sau dorinţa de a-şi răzbuna orgoliul rănit: era, pur şi simplu, sentimentul acut că femeia aceea avea ce căutase, ce merita. Şi John Gort privi, cu o detaşare care-l mira şi pe el, cum primul bărbat îşi scoase cureaua şi începe să lovească fesele rotunde ale Elei, cum trupul acesteia zvâcneşte de parcă ar încerca să salte uriaşul buştean, cum, după câteva clipe, cei doi încep să se mişte în acelaşi ritm, ca într-un dans: izbutiră, tresărirea cărnii, capul scuturându-şi coama roşcată, gura căscându-se să sloboadă un sunet înecat în muzica de sfârşit de lume… Şi iarăşi o lovitură, iarăşi ţipătul mut, un alt bărbat luând locul celui dintâi, cureaua căzând peste fese ca un şarpe cafeniu, numai şi numai peste fese, parcă lipindu-se de ele, trupul cabrându-se, pletele strălucind în soare, sânii sărind în lături, o altă lovitură, plesnete uneori zgomotoase. Judecătorului i se perindau prin minte imagini din benzile desenate, chipuri schimonosite de durere – parcă fiecare al Elei – Pierre, sau poate unul din cei trei, mozolind pătimaş buzele muşcate până la sânge, Jane oferindu-şi crupa pietroasă, privindu-l pe furiş pe când îi sugea penisul…

Când s-a dezmeticit, trecuse de amiază şi poiana era pustie. Nici urmă de namile. Doar muzica, la fel de

năucitoare, prosopul galben, uitat în iarbă şi femeia încălecată pe trunchi, zăcând nemişcată. Porni într-acolo, ferindu-se s-privească, lovind în drum o cutie goală de bere. Ajuns în dreptul – băncii, văzu mai întâi mica zdreanţă de satin căzută în josul pulpei drepte; apoi un sân, atârnând ca o excrescenţă a scoarţei, pletele curse peste chipul buhăit, cu ochii închişi. Şi fesele. Umflate, brăzdate de dungi roşii-vineţii, cu sângele pulsând sub piele, între bucăţile de carne, acum diforme, nefiresc depărtate, un şanţ lucind de sudoare şi, în mijloc, gaura strânsă ca într-un spasm.

John se uită cu teamă împrejur: nu erau decât copacii, casetofonul, soarele. Şi deodată, ca într-o fulgerare, ştiu ce vrea, ce voise toţi anii aceia când nevastă-sa – femeia dinainte-i, vulnerabila, în puterea lui?

— Îl ţinuse din scurt doar ca să-l înşele, plângându-se în acelaşi timp de el altora, umilindu-l, făcându-l de râsul rudelor, al prietenilor.

Cu mişcări febrile îşi scoase penisul din pantaloni: se întărise deja, se lungea şi se îngroşa din ce în ce. Avea s-o rănească? Dar ea nu-l rănise, ea care-l luase pentru bani?! *Ea,* care-l adusese aproape de neputinţă cu aerele acelea de doamnă, ea, tufa care dansa goală în pădure?!

Îşi lipi palmele de carnea zdrobită şi vârî un deget în inelul care nu voia să cedeze. I se părea prea mic – nu ca al iepei de Jane – însă asta nu conta, va merge şi-aşa. Trebuia să meargă. Vârful penisului, vânăt şi dur, trecu peste cârlionţii umezi, printre fese şi se propti în dreptul pielii boţite de crisparea involuntară a muşchiului, îl ajută, desfăcând inelul, iarăşi şi iarăşi, dar zadarnic. Fără să-şi dea seama, transpirase şi se înfuria tot mai mult: chiar leşinată, nevastă-sa îşi bătea joc de el. Cu o înjurătură, îi depărta fesele din răsputeri şi începu să se opintească în gaura pe

care, în atâţia ani de căsnicie, Ela nu-l lăsase nici măcar s-o vadă. Căci o arăta numai altora… căţeaua… şi nici acum… să nu…

Un icnet, un zgomot înfundat, şi mădularul pătrunse, în sfârşit. Locul era însă atât de strâmt, încât nu reuşi să intre decât pe jumătate. John ezită o clipă, apoi împinse şi, de astă dată, se pomeni cu totul în trupul fierbinte. Ela tresări, dar înainte să se întoarcă spre el, bărbatul o înşfacă de ceafă cu ambele mâini strivindu-i obrazul şi buzele, ţintuind-o de buştean şi pornindu-se s-o posede.

Şalele izbind fesele tumefiate, senzaţia că despică, rupe carnea moale, ţipetele răguşite ale femeii, muzica răsunând la nesfârşit, obsedantă… La fiecare opintire, ruşinea, neputinţa se afundau undeva, în trecut, plăcerea se făcea tot mai intensă. Da, era ca o dezvirginare – acum îşi aminti că Ela nici măcar nu fusese virgină, în noaptea nunţii îi îndrugase vechea poveste cu singura iubire, nefericită… Şi el, prostul… Cel puţin, poate pe aici nu trecuseră mulţi!? Se înfipse şi mai brutal în măruntaiele ei, scormonindu-le, simţind cum calea se lărgea, ceda, cum penisul intra şi ieşea tot mai uşor. Da, era aşa de bine să aibă ce nu mai avusese niciodată, ce nu îndrăzni se nici să viseze şi totuşi era aşa de uşor, de la îndemână… încă o izbitură şi încă şi încă… Înăuntrul Elei era cald. *Da, ţipă căţea, încordează-te! Pierre nu te-a avut aşa? Nimeni nu te-a avut aşa?…*

Aplecat peste trupul femeii, John îi pândea orice zvâcnet, orice tresărire când, brusc, nu mai putu rezista şi se vărsă în ea cu o plăcere care aproape că-i tăie răsuflarea, minute sau poate ore în şir, până ce se goli de tot, gâfâind, cu inima bubuindu-i de efort, cu mintea înceţoşată. Ca prin vis, o văzu pe Ela – din nou leşinată – căzând în iarbă când îi desfăcu legăturile, văzu sângele ţâşnind din umărul ce avea

să păstreze urma dinţilor lui şi din nou anusul, acum căscat, ca un tunel negru, în care se înfipse iar cu şi mai multă vigoare…

Se trezi alergând pe aleea pietruită din faţa casei. Urcă treptele de la intrare, trecu prin câteva încăperi şi, fără să ia în seamă tunetele din ţeastă, se prăvăli în fotoliu ca într-o mlaştină. Apoi, nu mai ştiu nimic.

…Era seară când se dezmetici. Lângă el, pe măsuţa joasă, o sticlă de Johnnie Walker. Goală. Când o băuse? Şi când îşi schimbase treningul? Se sculă, cu o durere cumplită de cap, se duse în bucătărie şi lua» din frigider cutia cu medicamente. Răscolea după afurisitele de pastile când Ela intră, şi el încremeni, cu inima strânsă: ştia sau… Însă Ela, neobişnuit de tăcută, îşi feri privirea de el şi, strecurându-se înspre celălalt capăt al mesei, se aşeză, cu o crispare a feţei şi un geamăt. Şopti ceva, poate o scuză, dar John nu se uita la obrazul vânăt, zgâriat de scoarţă, la buzele presărate cu cheaguri de sânge, la părul încâlcit. Nu vedea decât halatul gros, alb, sub care nevastă-sa îşi ascunsese corpul, aventura acelei zile: muşcătura de pe umăr, fesele zdrobite şi, mai ales, anusul, pe care *el,* nu un vagabond oarecare, îl lărgise, uitând de sine, cu o plăcere care-i mai ardea şi acum în vine. Iar Ela, cu ochii în pământ se ferea să-i spună ceva – aventura cu namilele îi plăcuse, poate. Se întreba care din cei trei… Gândul îl făcu aproape să vomite. Femeia aceea cu trup de statuie avea mintea atât de murdară, încât… nu, n-ar mai putea s-o atingă vreodată.

Lăsând pastilele pe masă, ieşi, fără să se uite în urmă.

CAPITOLUL IV

John ajunse în Oak Ridge. Nimeri într-o vânzoleală de

apucaţi. Unii urlau în megafoane. În tot locul erau maşini oprite, până şi un camion-mamut, cu înscrisuri publicitare. Doi agenţi de circulaţie se străduiau în zadar să ordoneze aiureala de pe şosea. Era acolo şi sergentul Jones, care, însoţit de doi poliţişti, făcea tot posibilul să stăvilească mulţimea ce dorea să-i vadă de-aproape pe actori. Mai ales pe celebrii Bob Bolton şi Sheena Brown. Dintr-un Mercedes se ivi Ela, gesticulând din răsputeri ca să fie văzută.

— John! Hei, John! Aici suntem!

Gort ajunse lângă maşină în clipa în care cobora din ea un bărbat robust, fără un fir de păr pe cap. Purta o vestă de piele peste cămaşa în carouri, pantaloni de piele şi cizme de călărie. Avea cam 40 de ani. Smocuri de păr negru îi răsăreau din gulerul cămăşii şi din manşete. Chiar şi dosul palmelor, imense, era plin de păr. Avea ochi negri, bărbie cu gropiţă, buze groase şi un nas cărnos, cu nări largi, din care ieşeau alte smocuri de păr.

— Dumneavoastră sunteţi John Gort? Salve, încântat de cunoştinţă. Eu sunt Dino de Santeris. Ce mai faceţi? Mulţumim pentru primire. Sper că veţi binevoi să ne fiţi consilier. Mi s-a spus că sunteţi expert în istoria locală. Este exact ceea ce avem nevoie!

Era o revărsare de cuvinte rostite baritonal, cald, învăluitor, în timp ce o mână enormă încerca să i-o strângă pe cea a lui John.

— Domnule Gort, important este să plecăm de-aici şi asta cât mai repede. Le-am spus deja tuturor ce urmează: oprirea la Oak Ridge Hal! lăsarea bagajelor, masa la «Şoimul negru» – se spune că se mănâncă extraordinar. Fireşte, sunteţi invitaţii mei. O.K? apoi întoarcerea la Oak Ridge Hall, discuţii, găzduire, muncă. Aveţi o maşină, domnule Gort? Da? Foarte bine, urcaţi-vă şi călăuziţi-ne!

În aceeaşi clipă se şi urcase la volanul Mercedesului, ambalându-i motorul. Ela se aplecă pe geam:

— Ne vedem acasă!

John abia avu timp să vadă că pe canapeaua din spate stătea o fată de 10, 12 ani, cu breton şi cu ochi mari ce se uitau la el fără să-l vadă. Maşina demară claxonând, spre a-şi face loc printre automobile şi mulţime. Dezorientat, John dădu să se îndrepte spre Ford-ul său, când un Cadillac imens, vişină putreda, îi ţâşni în faţă. La volan recunoscu profilul clasic al lui Bob Bolton şi lângă el văzu o femeie cu faţa ascunsă de un Măr şi o pereche de ochelari negri. Era cumva Sheena Brown? în spatele Cadillac-ului venea maşina lui Pierre Sarraud, care-i strigă:

— Ne vedem acasă!

John clătină din cap, observând invazia din piaţă. Privi în sus şi văzu că pe podul frumos, cu arcade gotice, care traversa râul Oak, erau deja instalate camere. Se filma apa şi piaţa, în clipa aceea trecu o Porsche şi în spatele lui claxona Toyota Elei. La volan, Donna. Se opri şi lăsă geamul:

— Ela m-a însărcinat să-i scot maşina de la reparat. Ai văzut cine era în Porsche?

— Cine era? întrebă John.

— Bert Horner, regizorul, surâse Donna şi, coborând vocea, adăugă: – Să nădăjduim că nu e poponar şi el. Pa, vere.

În fine, John izbuti să ajungă la maşina lui. Se urcă, dar înainte de a porni motorul, îşi aprinse pipa, prima din dimineaţa aceea. Se apropie de el sergentul Jones:

— Vă salut, domnule Gort! Aţi văzut ce aiureală? Trag nădejde să nu se lase cu incidente. Ştiţi cumva cât durează?

— N-am nici cea mai mică idee, suspină John.

— Mult mai bine ar fi fost să nu vină.

— Mă tem că eu şi cu dumneavoastră suntem singurii,

din tot comitatul, de această părere, îi răspunse Jones.

— Asta e, vă doresc o zi bună.

John ambala, își croi drum printre automobile și mulţime și apoi se înscrise pe șoseaua ce ducea spre Oak Ridge Hall. Trăgând conştiincios din pipă, încercă să rumege întâmplările din ultimele zile, de-a dreptul șocante pentru unul ca el!

Ce putea să spună despre purtarea lui cu Donna? Era verişoara *lui,* prietena soţiei *lui,* căsătorită cu unul din prietenii lui, şi, drace! ce mai aventură avuseseră! Şi apoi cu Jane, cu servitoarea! Nu, probabil înnebunise! Dar se simţea atât de bine! Şi apoi, Ela. Oare era adevărat că ea şi Pierre… Sigur! Doar a văzut cu ochii lui ce-a făcut nevastă-sa în pădure! Oare ştie că el o sodomizase?… Oricum, un lucru era sigur: că el, în ultimele zile, se dedase la fapte, scabroase, din orice unghi le-ar privi.

Şi acum, colac peste pupăză, această năvală de barbari, cineaştii ăştia care-i cotropeau casă, viaţa, îi spuneau unde trebuie să mănânce și ce trebuie să facă. Era peste puterile lui!

Ajuns în prima curbă spre conac, auzi un claxon sunând insistent şi, imediat după cotitură, văzu mai multe automobile ce blocau drumul. Ale artiştilor, bineînţeles. Recunoscu Mercedesul lui Santeris, Cadillac-ul, automobilul Porsche, toate oprite în mijlocul străzii. La volanul vechiului său camion, administratorul Joe Thompson claxona nervos. John opri și coborî.

— Ce ziceţi de chestia asta, domnule Gort? răbufni Thompson.

— Unde cred ăştia că se află?

— Bună, Joe. Probabil că dau o raită în jurul conacului.

— Bine, bine, dar nu puteau să-și alinieze pe margine

maşinile? protestă Joe. În acel moment, apărură: Santeris, care discuta cu Ela, fetiţa ce trebuia să fie a lui, Bob Bolton şi Sheena Brown, Donna, Pierre şi Bgrt Homer. Acesta din urmă se oprea la fiecare pas, privind conacul cu un fel de binoclu.

— Debarasăm imediat, O: K? Bună, domnule Gort! tună Santeris, cordinal. John își agită vag pipa în direcţia sa; Joe strânse din buze. Intrară toţi în maşini şi demarară în trombă, lăsând urme de cauciucuri pe şosea.

— Cine mai înţelege ceva, e mare, mormăi Joe.

— La revedere, domnule Gort Camionul şi Ford-ul plecară odată.

La Oak Ridge Hall, în faţa conacului, John găsi Toyota roşie şi Mercedesul. Santeris şi Ela intraseră deja în casă. În prag se afla fiica lui Santeris. John crezu că trebuia să aibă 12, 13 ani. Era aproape drăguţă, cu pielea foarte albă, cu părul negru, tăiat cu breton, ochii mari, expresivi, moşteniţi de la taică-său.

Îi întinse mâna, uitându-se la el serioasă.

— Domnul John Gort? Eu sunt Lena de Santeris.

— Bună, Lena, bine-ai venit la Oak Ridge Hall, îi surâse John, strângându-i mânuţa. Fata părea civilizată.

— Dino şi Ela sunt sus să vadă camerele, explică ea.

— Trebuie să vă spun «domnule John Gort» sau pot să vă spun «John»?

— Tu cum preferi? răspunse judecătorul, surprins.

— Eu locuiesc mereu cu Dino şi sunt în relaţii amicale cu toată lumea pe care o cunoaştem, crezu ea de cuviinţă să explice, supusă.

— Fireşte, cu cei ce-mi sunt simpatici. Tu eşti ultimul urmaş al cenţilor Gort? E-adevărat?

— Da, ceva de genul ăsta, mormăi John.

— Se vede cu ochiul liber. Ai ceva aristocratic. Eşti simplu, ca toţi nobilii adevăraţi.

— Nu intrăm în casă. Lena? schimbă vorba urmaşul conţilor.

— Cu plăcere. Mi-este şi sete. Crezi că există ceva în frigider? Fără alcool, fireşte.

— Sigur, surâse John amuzat. Intrară. De la etajul superior se auzeau râsetele tunătoare ale lui Dino de Santeris şi cele excitate ale Elei.

— Soţia ta, Ela, e foarte frumoasă, observă Lena, în timp ce intra în bucătărie.

— Da, n-arată rău, încuviinţă John. În bucătărie o găsiră pe Jane Bird ocupându-se de călcatul unui munte de feţe de masă şi cearşafuri.

— 'Mă ziua, domnule John, 'na ziua, micuţo, îi salută, continuând să calce.

— Bună ziua, Jane, răspunse Gort. Luă din frigider o cutie de citronadă, o deschise şi turnă conţinutul într-un pahar pe care îl oferi Lenei. Fetiţa bău jumătate pe nerăsuflate.

— Ce sete mi-era! De la Ottawa până aici fără nicio oprire! Dino la volan este un fel de balaur care pustieşte tot. Niciun popas, nimic, tot înainte! John îi surâse. Lena îi era simpatică pentru amestecul de purtare copilărească şi seriozitate. Fata îşi luă paharul, mulţumi şi privi curioasă în preajmă.

— Conacul tău este adevărat? Adică nu e fals, ca alea din filme? John dădu afirmativ din cap.

— Şi mobilierul este la fel?

— Totul este autentic, o încredinţa Gort.

— Mă duc sus! zise Lena.

— Dino, când vrea să farmece o femeie, îi vorbeşte de

cinema fără încetare, iar mie mi-e foame. Ţie nu ţi-e foame?

— Aşa şi aşa, suspină John.

— Bine, du-te sus.

— Ne revedem mai târziu, îi făcu ea cu ochiul, foarte serioasă şi o şterse. John luă o sticlă de whisky, aruncă o privire spre Jane, care continua să calce cu îndârjire, şi turnă în două pahare.

— Jane, mă laşi să beau singur? îi spuse, punându-i whisky-ul între grămezile de rufe xieja călcate.

— Oh, mulţumesc, domnule, chiar mi-era gâtul uscat. Doamna mi-a spus să calc în bucătărie, nu în spălătorie, fiindcă masa o veţi lua la restaurant Cum vi se pare lumea asta de artişti?

— Năvalnică, aş zice, oftă John, sorbindu-şi băutura.

— O să stau până pe la patru, suspină Jane, după ce răsese paharul din două înghiţituri lacome.

— Nu te duci să mănânci? întrebă Gort.

— Nu am timp, explică femeia – Doamna mi-a spus să mă servesc fără mofturi din frigider, cu condiţia ca totul să fie călcat până la patru, când o să vă întoarceţi.

— Cine a spus că ne întoarcem la patru? se încruntă judecătorul.

— Domnul acela de la Ottawa a spus că va fi în dejun de lucru. A mai spus că-i va da un rol de figuranţă… În sfârşit, un rol doamnei Ela.

— Un rol de figurantă? întrebă John, nemulţumit.

— Aşa, figurantă. Aşa a spus. Pare un bărbat hotărât, Surâde, surâde, dar porunceşte mereu.

De-afară se-auzeau sunete de claxon şi, în acelaşi timp, în pragul bucătăriei apăru Ela. Era roşie la faţă, excitată, stârnită.

— John, curaj! Plecăm, ne aşteaptă! Ştii că o să am un

rol în film? Nu ceva important, fireşte, dar… În spatele ei se arătă corpolentul Dino de Santeris.

— Bună, John Gort! De-acum eu sunt Dino şi tu John, e bine-aşa?

— Dacă ţineţi neapărat! mormăi John.

— Bineînţeles că ţin! tună Santeris, năvălind în bucătărie, sub ochii numai adoraţie ai Elei! îi înşfacă o mână lui Gort şi i-o scutură energic.

— Ţin foarte mult, scumpul meu! Dar spune-mi: e-adevărat că scrii scenarii? Da? Magnific! Nu, nu-mi vorbi de ele acum, vom discuta la masă, va fi un dejun de lucru. Mergem, oameni buni?

— Haide, John, grăbeşte-te, te rog! îi ceru Ela, nerăbdătoare.

— Bert, Sheena şi Bob ne aşteaptă!

Bert, Sheena şi Bob? se întrebă John, în timp ce-i urma pe cei doi de-a lungul vestibulului. Cât de repede se familiarizase El al Dar parcă el nu se obişnuise deja cu Lena?

Afară îl văzu pe Bert Horner la volanul Porsche-ului; cu el mai erau Sheena Brown, invizibilă sub fular şi sub imenşii ochelari întunecaţi. Donna şi Pierre pălăvrăgeau cu Bob Bolton. Cadillac-ul vişiniu, prost parcat, era gol.

— Dragule, vii cu noi în Mercedes? ciripi Eleonor spre soţul ei.

— Sau preferi să vii cu maşina ta?

— Merg cu Ford-ul, răspunse.

— Atunci vin cu tine, John, se oferi micuţa Lena.

— Nu mai vreau să aud discutându-se despre cinema, iar Ela şi Dino numai despre asta vorbesc.

— Foarte bine. John, puţin contrariat, îi deschise portiera iar fetiţa se aşeză, întinzându-şi picioarele zvelte.

— Poţi să tragi o pipă, dacă vrei. Miroase bine, nu ca

trabucurile lui Dino, care îmi întorc stomacul pe dos… John plecă, escortând mașina Porsche şi Mercedesul.

— Îmi place bătrânica asta. Se vede că tu n-ai nevoie să ieşi în faţă, ești oricum cineva. Nu-i aşa?

— La asta nu mă gândisem, surâse John.

— Iată cel mai nimerit răspuns, decreta ea, orgolioasă.

— Conacul are treceri secrete? Camere de tortură?

— Conacul nu are nimic misterios, Lena.

— Ești sigur? Ela spune că exista treceri secrete pe care doar tu şi Donna le ştiţi. În realitate, conacul avea câteva trape ingenioase, o cameră secretă și două pasaje, astupate de sute de ani, ce dădeau spre râu. Cine ştie din ce motive el nu vorbise niciodată cu Ela despre aşa ceva și, la rândul ei, Donna nu vorbise cu Robin Essex. Nici măcar faptul că el, John, a luat-o pe Ela iar verișoara lui pe Robin, nu-i convinsese să dezvăluie acele mici taine nevinovate. Odată Essex spusese:

— Vă credeţi păstrătorii unui secret ce nu interesează pe nimeni, prin urmare ţineţi-l pentru voi…

— Hei, nu-mi răspunzi? insistă Lena.

— Poate că există, surâse John.

— O să-mi arăţi? se însufleţi brusc micuţa.

— Jur că nu voi spune nimic nici măcar lui Dino, care e înnebunit să filmeze o scenă într-o cameră de tortură medievală!

— Va găsi multe camere potrivite, surâse John. – iată-ne ajunşi la «Şoimul Negru». Restaurantul este clădirea aceea joasă, în stil rustic, înfăşurata în plante agăţătoare.

Coborâră din maşină şi-i aşteptară pe ceilalţi; John fu prezentat regizorului şi celor doi actori: Bert Horner, trebuia să aibă aproape vârsta lui Pierre şi se îmbrăca într-un fel riguros neglijent. Părul, aproape alb, era foarte îngrijit iar

faţa, foarte bronzată, era acoperită de o reţea fină de riduri. Bob Bolton avea cam treizeci de ani şi era de înălţimea lui John, uscat şi solid în costumul său jeans and jacket, cu cizmuliţe. Avea părul negru şi o piele frumoasă, de brunet. Faţa îi era deschisă şi plăcută. Sheena Brown rămânea încă misterioasă, înfăşurată într-un poncho enorm, pantaloni bufanţi, cizme, fular, ochelari. I se vedea doar gura, o gură foarte frumoasă, de un roşu sângeriu, ce se deschise atât cât să-i dăruiască lui John un

— Ce mai faci? încântător.

Santeris prelua comanda operaţiunilor, dispunând aşezarea meselor în formă de potcoavă. John observă că era politicos, spontan, eficient. Fără să bată la ochi şi mereu în stilul sau cordial, reuşi să rezolve până şi cine şi unde stă, el aşezându-se între Ela şi Lena. John mai văzu că nevastă-sa îl sorbea din ochi şi dădu din umeri. Era firesc să fie stârnită de marele om de cinema.

El se pomeni între Donna şi Horner şi-i avea în faţă pe Pierre şi pe Sheena, care, în cele din urmă, se hotărâse să iasă din poncho, fular şi ochelari, arătând că era o adevărată frumuseţe. John aşteptă s-o audă vorbind; avea un glas frumos. După servirea dejunului, Santeris explică pe scurt intriga filmului, o istorie de dragoste ce se desfăşura în jurul anului 1800 şi chiar mai devreme.

— Cred că am fost într-adevăr norocoşi în alegerea locului potrivit şi găsirea persoanelor nimerite, începând cu John, care, coborând din vechii colonişti, va putea să controleze probitatea istorică în întregime, de la costume până la ţinută. Donna şi Pierre ne-au promis să se ocupe de figuraţie. Avem nevoie de cel puţin 50 de oameni. Ela a fost deosebit de drăguţă: i-am încredinţat rolul frumoasei fete din popor ce cunoaşte calea tainică pentru a o face pe eroină

să evadeze. Ai ceva împotrivă, Bert?

— Fireşte că nu, se grăbi să răspundă Horner.

— De fapt, scenariul pomenea de o vânzătoare de peşte, care introduce în castel un pumnal ascuns într-un coş cu marfă, dar nu e greu să înlocuim coşul de peşte cu unul de zarzavaturi. Pentru mine este O.K.

— Perfect. Ela, în seara asta o să ne uităm împreună pe scenariu, începând din această clipă vei fi şi secretara mea. Ai adus cu tine carnetul, de note? Aşa, notează, te rog: coş cu verdeţuri.

Foarte stârnită, Ela luă note pe tot timpul dejunului şi John o observa curios, dar detaşat. Horner dădu apoi unele explicaţii tehnice asupra filmărilor, în timpul acesta, Donna îşi strecură o mină sub masă, apăsând-o în poala lui John, făcându-l să tresară. Mâna mângâia, frământa, apuca şi cât ai clipi, Gort se trezi excitat şi umflat, în timp ce Ela lua note de cum se va lucra. Judecătorul îi aruncă o privire supărată Donnei. i dar aceasta îi răspunse printr-un surâs nevinovat, continuând să-l scoată din minţi.

— Ora 16, examinarea exterioară a clădirii; 16 şi 15 minute, cadraje Bert; 16 şi 30, Muzeul din Oak Ridge pentru cadrajul stemelor heraldice… Donna şi Pierre, ora 18, la Oak Ridge, cu administratorul pentru contracte figuranţi, contract Ela, costume…

— Ţi s-a sculat, porcule? îi şopti Donna lui John, continuând să-l pipăie prin stofa pantalonilor.

— John, după amiază, controlul subiectului, date, situaţii, discuţie cu Dino. Ora 20: cina; 21: Dino şi John; 22: Dino şi Ela, rezumatul zilei, pregătirea calendarului zilei următoare.

— Mi-ar plăcea să te sug, murmură Donna.

— E tare ca o bâtă de cricket!

— Eu şi Bob ce facem? întrebă Sheena Brown. Glasul ei şi accentul melodios îl înfiorară pe John şi excitarea îi crescu. Era gata să termine în mâna Donnei.

— Liberi de la 16 la 20, răspunse pe loc Ela. Dino de Santeris o privi cu admiraţie, spunând: – Perfect!

— Dar eu? Pot să stau cu John? întrebă Lena.

— Nu, draga mea. Tu stai cu mine şi cu Ela, vei face legătura între noi şi alte grupuri operative, răspunse Santeris.

— Atunci, mă plăteşti? întrebă, arborând un surâs încântător.

— Douăzeci de dolari pe oră, e bine? Leită tată-său, fir-aş să fiu! tună Santeris râzând.

— Bine, copii, e timpul s-o luăm din loc.

Ela îi întinse lui John, peste masă, nişte foi scrise la maşină.

— Subiectul, dragul meu. În seara asta trebuie să-i spui lui Dino dacă există lipsuri, improvizaţii, nepotriviri etc.

— Exaact, tună Dino. – în seara asta vom discuta cum vei fi plătit, John. Fireşte, nu cu ora, va fi un contract de consultanţă. Hai, lume! Chelner, nota! Mesele ţine-le rezervate şi pentru cină!

John luă foile. Ar fi vrut să-i spună lui Santeris că nu avea de gând să semneze nimic şi că nu vrea bani dar deja toţi plecaseră şi intrau în maşini.

— Acest Santeris este un ciclon, nu-i aşa? rânji Pierre, bătându-l pe spate.

— O.K., ne vedem în seara asta şi sper ca această Sheena Brown să fie mai abordabilă!

John îi lăsă să plece, îşi aprinse pipa clătinând din cap, răscolit de acel uragan ce se dovedise a fi trupa cinematografică şi în special Dino de Santeris. De Donna ce

să mai spună? Dracu' s-o ia, i-a stârnit din nou sângele! în pantaloni, penisul îi era încă tare.

Până la cină, ziua trecuse exact aşa cum o organizase Santeris. Acum erau din nou la – Şoimul Negru.

— John, ai întârziat cu zece minute! Ce e cu tine? exclamă Ela. Erau deja aşezaţi toţi la masă şi Dino de Santeris lătra la chelneri.

— Am citit de câteva ori scenariul, explică John, stând alături de Donna.

— Pari foarte obosit și palid, ai cearcăne, comentă vară-sa.

— John, eşti gata să-i spui lui Dino observaţiile tale? întrebă nevastă-sa cu un aer foarte profesional, care în alte clipe l-ar fi făcut să surâdă. Oricum, spuse că e gata.

— Ai adus cu tine textul? întrebă grăbit Santeris.

— Da? Perfect. Vorbeşte-ne. Vreau ca toţi să asculte.

Specialistul în istoria locală îşi expuse observaţiile şi toţi îl ascultară în acel fel de tăcere ce se numeşte religioasă. La sfârşit, Dino exclamă:

— Blestemăţie! Eu nu sunt în măsură să discut datele şi observaţiile. Sunt sigur că John are dreptate! Din fericire, am dat peste un expert! Ce zici, Bert?

— Că autorul nostru a fost cel mult un diletant, răspunse Homer, îngrijorat

— Bine, în seara asta aranjez eu lucrurile cu John, hotărî Santeris.

— Ela, trece, te rog, drept consultant pe John Gort. O.K? Acum mâncăm dar, înainte, puţină răbdare, oameni buni. Mâine dimineaţă *toată* trupa, am spus *toată,* la podul din Oak Ridge. Se filmează scena sosirii. O.K? Toţi aprobară, iar Santeris urmă: – Veţi fi acolo la şapte fix, în aşteptarea ordinelor lui Bert. Notezi, Ela? Da? Perfect. Ora 13, dejunul

aici. După amiază, odihnă pentru toţi-La 18, 30 se filmează de pe râu și din exteriorul faţadei anterioare de la Oak Ridge Hall. De la 19 la 20, odihnă. Orele 20: cina aici. E-n regulă? Observaţii? Nu? Perfect! Poftă bună!

În cursul cinei, Donna încercă iar jocul cu mâna pe sub masă, dar insuccesul fu total. John vorbea cu Homer, ce-i cerea alte şi alte amănunte.

— Garçon, champagne! comandă Santeris şi, după ce alese o marcă franţuzească, comandă trei sticle.

— Să bem pentru zodia noastră norocoasă şi să recunoaştem că a nu ştiu câta noastră aventură începe sub auspicii bune. Ciocni, apoi:

— Concret, am găsit în Ela o nouă secretară de platou şi în soţul ei un consultant de primă mărime iar eu zic: cine începe bine, se află la jumătatea lucrului şi închei: film botezat, film lăudat! De acord cu mine? Da! O.K., perfect!

Băură şi pălăvrăgiră în voie, dar John observă că Ela se tot uita zeloasă la ceas, că Sheena Brown se ruja în oglinda, că Bob Bolton se plictisea, că Lena de Santeris băuse şampanie ca adulţii şi izbucnea în hohote de râs mici, prosteşti.

Donna nu încetase să manipuleze pe sub masă. Simţi, în sfârşit, erecţia bărbatului şi acest lucru o excită, îi susură vărului la ureche:

— Trebuie să vin la tine când nu e Ela… Chiar în acel moment, Eleonor, uitându-se la ceas, se ridică şi, sub privirile admiratoare ale lui Santeris, anunţă plecarea, repetând invitaţia:

— Mâine, toată trupa, la şapte, pe podul din Oak Ridge!

Lena voi să urce cu John în maşina lui.

— Nu cumva doreşti să faci drumul de unul singur? Eu nu vreau să mai stau cu Dino şi cu Ela. Nu fac altceva decât

să vorbească întruna despre film. Ela vrea să afle cât mai multe şi Dino este beat de fericire…

— E un lucru nou pentru Ela şi… puţin şi pentru noi toţi, mormăi John, demarând.

— Tu însă eşti şocat, nu-i aşa? Spune-mi adevărul, îl soma Lena.

— Ce cuvinte mari! se apără el.

— După părerea mea este cuvântul potrivit. Spune-mi, nu eşti gelos? Ela este atât de frumoasă!

— De ce-ar trebui să fiu?

— Mi-ai răspuns la întrebare tot cu o întrebare…

— N-am motive să fiu gelos. Aşa e bine?

— E puţin mai bine. Ai un televizor acasă?

— Există unul în living.

— Pariez că nu te uiţi niciodată la televizor!

— Numai când transmit tenis de bună calitate.

— La filme nu te uiţi?

— Sincer să fiu, nu.

— Dar Ela a spus că scrii scenarii.

— E doar un hobby, Lena

— Dino spune că în domeniul nostru nu exista hobby, totul e profesionalism, totul trebuie să fie numai profesie, altfel *e* rahat!

— Ce limbaj, Lena!

— Te scandalizez?

— Mă miră.

— De ce nu mă întrebi câţi ani am?

— Câţi ani ai, Lena?

— Treisprezece.

— Împliniţi?

— Nu face pe ironicul, John. Îi împlinesc exact peste trei zile!

— Atunci, trebuie sărbătoriţi!

— Fireşte. Dino are lista tuturor aniversărilor, nu uită niciodată. Spune-mi, John, tu eşti un soţ credincios?

— De ce n-aş fi? se miră el de întrebarea fetei.

— Din nou povestea cu întrebare la întrebare!

— Da, sunt un soţ credincios. Mulţumită?

— Trebuie să mă mai gândesc, răspunse Lena și imediat schimbă vorba, – în Mercedes am un mic televizor portabil. Există o priză în cameră, nu?

— Sigur! Dar tu nu te duci la şcoală?

— Nu, nu merg la şcoală, anul ăsta studiez în particular.

Farurile maşinii luminară conacul. John parcă Ford-ul, apoi coborâră. Imediat sosi și Mercedesul cu Dino și Ela. El îi explica însufleţit ceva tehnic.

— Ce ţi-am spus? îi şopti Lena lui John.

— Ea este sincer interesată iar Dino descoperă imediat dacă e ascultat din politeţe, în acest caz cei doi par făcuţi unul pentru celălalt.

John rămase interzis, dar între timp Ela şi Santeris se apropiaseră. Lena îl rugă pe Dino să-i aducă televizorul din maşină şi intră în casă, în timp ce taică-său îi spunea Elei:

— Mâine dimineaţă, opt şi treizeci, notează: cronometru. O să-ţi amintesc eu despre ce e vorba…

Înăuntru, Lena îi ceru lui John să urce cu ea ca să-i arate priza şi să-i aşeze imediat micul aparat pe o comodă în faţa patului.

— O clipă, John, nu pleca, să vedem dacă funcţionează. Aparatul funcţiona și ea bătu din palme încântată, se ridică în vârful picioarelor șisărută pe gură.

— Ciao, mulţumesc. Aleargă jos altfel cei doi te amendează. Dacă termini repede, poţi să treci să mă săruţi

de noapte bună.

Coborând, John era mai mult decât uluit. Fără îndoială, Lena era o fată mai inteligentă decât majoritatea copiilor de vârsta ei, dar era cu putinţă să o bănuiaască de perversitate numai din cauza acelui sărut pe gură şi a acelor întrebări despre fidelitatea sa?

În birou, Ela se aşezase la masă şi nota, în timp ce Santeris se plimba înainte şi înapoi. Focul mocnea în şemineu şi John îl aţâţă, îl arimentă cum trebuie şi începu să-şi pregătească pipa.

— Putem să-ţi oferim puţin din whisky-ul tău John? întrebă Santeris, fără să surâdă. Gort luă sticla şi trei pahare, turnă porţii duble şi Ela se întrerupse din scris ca să bea.

— Acum ajungem la tine, John, spuse Santeris.

— Supervizarea şi corectarea de fond a scenariului, 5.000 de dolari; pentru consultanţă istorică ambientală, steme, arme şi costume, 5.000 de dolari; pentru orice consultanţă extraordinară, 3.000 de dolari. Din total se vor scădea taxele aferente Ţi se pare O.K?

— Ca să fiu sincer, mare lucru n-am înţeles, răspunse acesta.

— Dragule, asta înseamnă că vei câştiga 13.000 de dolari, minus taxele aferente! interveni Ela, puţin agasată.

— Astea sunt preţurile curente, John, adăugă îngrijorat Santeris.

— Mai mult nu pot, trebuie să respect costurile, Ela a înţeles deja…

— Nu e vorba de asta, eu nu aveam de gând să cer nimic, explică John. Santeris îl privi ca şi cum, pe neaşteptate, s-ar fi aflat în faţa unui marţian.

— Dar… John, în ce lume trăieşti? în sfârşit, tu furnizezi consultanţă, scrii scenarii! în cinema nu există diletantism!

Ela, te rog, spune-i-o tu.

— Santeris vrea să-ţi citească ultimul scenariu, dragule, spuse Ela, vorbindu-i soţului ca un copil încăpăţânat.

— Dacă îl va considera bun, îl va expedia imediat comisiei de lectură și vei câştiga o sumă frumuşică! Doar nu vrei să-ţi ţii textele în sertar? Nu le-ai scris ca să le vezi pe ecran? Drace, John, nu fi prost, este o ocazie unică în viaţă!

Era enervată de-a binelea. Gort scurmă în cenușa pipei. Era obişnuit cu tonul nevestei sale așa cum era convins şi de faptul că Dino voia să-l răsplătească peste meritele şi munca sa.

— În fond, mare lucru n-am făcut, observă el, calm.

— Oricum, mie îmi convine, dar trebuie să te previn, Dino, nu o să pot să fiu complet la dispoziţia ta. Trebuie să trec şi pe la tribunal.

— Vei fi consultat după-amiaza, rezolvă Ela și notă.

— Atunci, totul e O.K., Dino?

— Perfect! Acum aş vrea să arunc un ochi pe ultimul tău subiect, John. Ela a spus că titlul ar fi «Heleşteul Vrăjitoarelor». Poate să fie bun, o să vedem. Titlul îl dau cei de la Comisie, dar eu hotărăsc. Titlul este foarte important.

John căută manuscrisul și i-l întinse lui Dino, care, punându-şi nişte ochelari cu rame de baga, începu să citească lacom, când înapoi, când înainte. Acel du-te-vino îl enerva pe John care își încarcă pipa și se adânci într-un fotoliu.

Santeris continua să citească, scoţând un fel de grohăituri indescifrabile, umezindu-și degetele groase spre a întoarce paginile.

— Subiectul e bun! tună, în cele din urmă, cu ochii încruntaţi sub sprâncenele păduroase.

— Dar cum facem să scoatem din el un scenariu ca lumea? Ştii să faci şi scenarii?

— L-a făcut deja, răspunse Ela în locul soţului.

— Perfect! E mai bine să citesc scenariul. Sunt şi scene de sex? încă o dată, Ela fu mai rapidă în răspunsuri:

— Da, două foarte decoltate şi una de viol.

— Perfect! Unde e scenariul? John trebui să-l dezgroape dintr-un vraf de hârtii şi Santeris îl apucă lacom, începu imediat să citească, dar, de data asta, în picioare lângă şemineu şi fără să se clintească. La fiecare pagină mârâia, grohăia, în cele din urmă slobozi un perfect şi-l privi pe Gort.

— Cine te-a învăţat? Pare scris de un profesionist. Nu aşteptă răspunsul şi merse să se aşeze într-un fotoliu, citind iute şi atent, comentând din când în când cu un – bine, bine sau cu perfect!

Se întrerupse puţin pe la mijloc, ca să-i ceară Elei nişte whisky. Lui John îi spuse: – E bun. Mâine îl trimit la comisie cu părerea mea favorabilă.

— Nu înţeleg de ce atâta grabă, poţi să-l citeşti pe îndelete, observă John, care cădea de somn şi voia să se ducă să doarmă.

— Nu. Avem nevoie de subiecte şi de scenarii bune ca de aer, mormăi Santeris, punând jos paharul. Se scufundă din nou în lectură şi Ela se ridică de la birou şi întinse un picior către foc. John se uită la ea, era la fel de frumoasă ca

Sheena Brown şi sigur mai inteligentă. Ce nu mersese între ei? Să fi fost doar o chestiune de sex? Simţindu-se observata, ea îl privi la rândul său:

— E prea târziu, dragule? Du-te şi te culcă. Dino n-o să se supere, noi mai avem puţin de lucru, după ce termină de citit scenariul tău…

— Nu mi-e foarte somn, minţi el, trăgând din pipă. Ela dădu din umeri, se aşeză pe o blană, pe podea şi, scoţându-şi pantofii, îşi întinse picioarele spre foc. *Frumoasă pereche de picioare,* gândi John, încărcându-şi din nou pipa. Ela era îmbrăcată într-o rochie azurie, cam subţire pentru anotimp, dar care-i cădea foarte bine, punându-i în valoare părul roşu şi ochii verzi. John observă că se uita adesea la ceas şi-l controla pe Santeris, afundat în lectură. Ce spusese Lena?

— Cei doi par făcuţi unul pentru celălalt sau ceva asemănător. Aşa şi era. Ela – activă, dinamică, curioasă să afle noutăţi – dispreţuia lâncezeala lui John, viaţa sa făcută din mici tabieturi de care ea încercase zadarnic să-l dezveţe. John îşi aprinse iar pipa şi se uită la Santeris cum tot citea.

— Perfect! exclamă producătorul chiar în clipa aceea, fără să-şi ridice ochii de pe scenariu. Era aproape de sfârşit. Citea rapid, dar atent. Ela se uită încă o dată la ceas şi John o imită fără să vrea: era aproape 11. De obicei, la ora aceea el dormea. Ar fi dormit şi acum. Ultimele zile îl cam epuizaseră.

— Nu! exclamă Santeris cu tărie. Puse manuscrisul jos, îşi scoase ochelarii şi păru să se gândească, fixând un punct în tavan.

— Nu! Nu! repetă convins. John îşi scoase pipa din gură:

— Ce nu merge?

— Scena violului, explică Santeris, continuând să fixeze tavanul.

— Cine e în afară, nu poată să vadă, spectatorii nu pot vedea bine. Doar câteva clipe, dar trebuie să se vadă *bine.* Tu îngrămădeşti trei bărbaţii peste o femeie şi toţi sunt îmbrăcaţi, O.K., dar femeia nu se vede. Eu aş schimba aşa: doi dintre bărbaţi ţin femeia, în timp ce al treilea o posedă brutal, o violează tâlhăreşte! Mă urmăreşti, John? Vezi scena

cum o văd eu? Poţi s-o scrii din nou?

— Cred că se poate face, răspunse John.

— Spectatorii trebuie să vadă până la ce punct?

— Rochia ei sfâşiată în faţă, sau ridicată până la talie. Organele sexuale nu trebuie să se vadă. Bărbatul o pătrunde, etc. Crezi că se poate face imediat?

— Imediat, acum? întrebă John, uimit

— Da, acum, se enervă Santeris.

— Cred că prin părţile astea poşta pleacă doar o singură dată pe zi, nu am de gând să pierd timpul!

— Poşta pleacă la prânz, interveni Ela, după ce se uitase scurt la soţul său.

— John ar putea reface textul mâine dimineaţă…

— Nu, Ela, acum, trebuie să-l văd și eu înainte, ca apoi să-l citească mâine dimineaţă și Bert, care se înnebunește după istorii de-astea tulburi. Mai rezişti, John?

— Bineînţeles, nu cred că-mi trebuie prea mult timp, se predă judecătorul, înăbușindu-și cu greu un oftat. Santeris se adânci din nou în lectură. Ela se întoarse la birou, ca să-și revadă propriile note. John îşi goli pipa, gândindu-se la Lena care-l sărutase pe gură, la Jane și la ceea ce făcuseră şi simţi cum îi creşte dorinţa. Căscă cu voluptate şi, în clipa ce urmă, Santeris exclamă:

— Perfect! Eşti mare, John.

Zece minute mai târziu, producătorul răcni un

— Perfect! ce făcu să se cutremure zidurile, pecetluind manuscrisul cu un dos de palmă formidabil.

— Dă-mi ceva de scris, Ela! Scrise iute ceva pe ultima pagină, iscăli, restitui hârtiile lui John.

— Refă scena aia, dragul meu, restul este formidabil. Doze echilibrate de aventură, mister, sex, un amestec perfect, PERFECT, am spus! mai mult: este actual în spiritul

acelor apeluri către oamenii ce-şi nimicesc din prostie propria lume!

— Perfect John, perfect!

Eu mă duc în sufragerie, oftă Gort, dacă voi mai aveţi treabă…

— Cred că da dacă Ela mai rezistă, declară cu trufie Santeris.

— Vreau să încerc să conturez întregul schelet al filmului. Locuri, timpuri, modalităţi etc. Mai poţi.

Ela?

— Se înţelege, John se uită la nevastă-sa şi era cât paci să spună:

— Perfect, dar amuţi la top Duse în living manuscrisul şi o arunuca în maşina de scris. Într-o jumătate de oră, scena era refăcuta. În birou, Santeris hărtănea covorul, tot preumblându-se înainte şi înapoi, vorbea – Tocmai se întrerupseră când intră John. Dino avea în gura un trabuc st ins pfcaâe continua să-l frământe în timp ce citi cele trei pagini ale noii scene. În fine, exclama.

— Perfect, John, perfect!

— Cert va reuşi să-l citească mâine dumneata? întrebă Ela, arătându-şi îndoiala.

— Trebuie să reuşească! tună producătorul. Va fi sarcina ta, Ela, nu-l scăpa din ochi şi cred o va face. Scenele tale, John, sunt create pentru a fi privite. Scrii filmic! John, eu cred că ai cam cu cariera de judecător. O să fii autor de subiecte şi scenarii de-acum încolo!

— Nu prea cred, replică liniştit Gort. – îmi place ceea ce fac şi cum o fac.

O clipă, Santeris îl privi încruntându-se, apoi izbucni în râs.

— Poate că ai dreptate, ştii? Să te faci dorit. Să fii

dintr-o bucată. Să fii de vânzare dar numai la preţul tău. Perfect! Ela, notează: cult, aristocratic, modest, convins, incoruptibil, nu are nevoie de bani, talent cât cuprinde. Pentru mâine după amiază: contract în jur de 50.000 de dolari, subiect şi scenariu împreună, clauză de preţ dublu pentru al doilea contract, exclusivitate pentru cel puţin doi ani. John, ai un avocat?

— N-am nevoie de avocaţi, căscă acesta.

— O să ai nevoie, îi prevesti Santeris.

— Găseşte-ţi unul, dar bun, nu vreau să semnezi nimic fără asistenţă legală. O.K? Ela, începem scheletul?

— Să-l începem, Dino!

— Eşti formidabilă!

— Eu m-aş duce să mă culc, oftă John.

— De ce nu rămâi? întrebă producătorul.

— N-ar fi rău să înveţi puţină tehnică, tehnica tuturor genurilor în domeniul filmului. Chiar nu mai rezişti? Vrei o pastilă?

— Nu, mulţumesc, sunt foarte obosit, răspunse Gort.

— Nu sunt obişnuit să lucrez noaptea.

— Eu lucrez zi şi noapte, observa Santeris, neadresându-se nimănui în mod deosebit.

— Voiam să reuşesc şi am reuşit. M-am născut fără un ban iar acum sunt bogat! Dar, dragul meu, munca a rămas amanta mea, tatăl şi mama mea, fiica şi lumea mea. Nu pot dormi mai mult de patru ore pe noapte…

— Poate că n-ai nevoie –, se hazarda John.

— Până când? Uneori mă întreb, dar răspunsul nu mă interesează. Sunt fericit aşa. Surâse.

— Eşti gata, Ela? Fii atentă, nu-irri spune da, dacă nu mai poţi…

— Ba pot! Dacă vrei să începi, sunt gata.

— Atunci, noapte bună, mormăi John, care-şi simţea ochii închizându-i-se

— Ciao! îi răspunse Santeris.

— Noapte bună, dragule, zise Ela, uitându-se în acelaşi timp la ceas şi la propriile însemnări.

— Am depăşit timpul cu scenariiul lui John, era prevăzut mai puţin.

— Timp bine cheltuit, Ela! declară Santeris, aprinzând ceea ce-i rămăseese din trabuc.

— Eşti gata pentru schelet?

— Dă-i drumul, Dino, spuse ea, în timp ce bărbatu-său ieşea din birou.

John urcă. Din uşa întredeschisă a Lenei venea o dâră de lumină. Gort era sigur c-o închisese ieşind, după ce aranjase televizorul. Se apropie prevăzător, gata să o închidă, dar auzi vocea argintie a fetei:

— Tu eşti, John!?

Acesta înainta. Ea era în pat. Îi surâse.

— Nu vii să mă săruţi de noapte bună?

— N-ar fi fost cazul să dormi la ora asta?

— Cazul meu, deci! Nu-mi place să-mi vorbeşti aşa! Intră, John.

Micul televizor transmitea imagini silenţioase.

— Dino şi Ela lucrează, nu-i aşa? Ţi-am spus că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Hai, îmi dai sărutul ăla de noapte bună?

John o privi contrariat şi obosit. Avea pătura trasă până la bărbie. Bărbatul intră în cameră şi se apropie de pat.

— Tatăl tău îţi dă mereu sărutarea de noapte bună?

— Glumeşti! Dino lucrează până după miezul nopţii şi e în picioare cel mai târziu la şase şi jumătate, rânji Lena.

— E o maşină de muncit, Dino. Poate că şi soţia ta, Ela,

e la fel. Cred că întâlnirea lor era în firea lucrurilor!

— Se poate şti în ce sens?

— În sensul că se înţeleg, că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Dino este monogam. Niciun fel de aventurele cu actriţe sau cu alte femei din platou. Nu le bagă în seamă sau le repede. Cu Ela mi-am dat seama imediat că e altceva. Acum, nu intra la idei din te miri ce. Nu răspund de soţia ta, pe care abia o cunosc, dar de Dino da: e ca o carte deschisă.

— Zău? ironiza John, dar îşi dădu seama că avusese aceeaşi impresie în privinţa seriozităţii lui Santeris, era doar muncă. Poate necioplit, poate de-a dreptul vulgar dar în niciun caz ascuns.

— Sunt sigur că îl cunoşti foarte bine pe Dino, Lena. Şi-acum, noapte bună, nu mai pot de somn…

— Şi cu sărutarea cum rămâne?

— Dacă ţii chiar atât de mult!

— Eşti un bărbat frumos şi nu-ţi dai seama, John. Da, ţin, aşa cum poate ţine o fată de vârsta-mea. Te şochez?

— Nu mă şochezi, dar mi se pare fără rost şi… îndoielnic, Lena.

— Îndoielnic? De ce? Vrei cumva să ademeneşti o fată de 13 ani? Doamne, în ce cursă ai căzut!

— O.K., Lena, O.K., murmură. Fără să vrea, îşi aruncă ochii la televizor iar imaginile pe care le văzu îi tăiară răsuflarea.

— Sunt filmele de după miezul nopţii, surâse ea.

— Mai dă-le-ncolo! bufni John. Se apropie de pat, se aplecă şi Lena sări din aşternut şi i se atârnă de gât. John îi văzu ca prin vis spatele go! umflătura abia formată a sânilor, apoi gura plină care i-o căuta pe a sa. Îşi apăsă buzele peste ale lui cu o putere egală cu nepriceperea. John se desprinse hotărât şi, cum ea nu dădea semne să se acopere, o înveli cu

pătura

— Eşti un copil arogant şi tâmpit! o mustră, dându-i un bobârnac în părul negru, – încetează cu aerele astea de femeie fără viitor şi rămânem prieteni, e bine-aşa?

— Chiar nu poţi face nimic pentru a da o lecţie unui copil prost? i-o întoarse ea, deloc jignită.

— Am atâta lume în jurul meu, dar de nimeni nu-mi place ca de tine.

— Lasă timpul să hotărască, răspunse John. Ieşind din cameră, închise cu grijă uşa. În baie, după duş, umplu un pahar cu apă, căută un somnifer şi duse totul în dormitor. I se întâmpla, după o zi deosebit de istovitoare, să nu poată dormi şi nu voia să rişte. Adormi imediat dar, puţin după aceea, îl visa pe Dino care o viola pe Jane, în timp ce Pierre, Ela şi Donna asistau rânjind. Se trezi pe neaşteptate şi ceasul de pe măsuţă arăta două şi treizeci. Ela nu era în pat.

— Dracu' să-i ia! Pe nevastă-mea şi pe producătorul ăsta fără somn! Trebuia să coboare? Dacă cei doi încă lucrau, Ela l-ar fi privit ofensată; dar dacă… dacă nu lucrau, cum ar fi reacţionat el? Clătină din cap, şovăielnic, privind somniferul. De ce să nu-l ia şi să doarmă, fără să-şi mai pună întrebări? Nu! Se dădu jos din pat. Camera era friguroasă, dar trecu peste asta. Ieşi. Coborî în picioarele goale, în tăcere, încă de pe scări auzi grohăielile lui Dino şi strigătul Elei, unul pe care nu i-l cunoştea, nu l-ar fi recunoscut drept al soţiei sale, dacă, fără îndoială, n-ar fi fost glasul ei. Brusc, îşi aminti scena din pădure. Ticăloasa!

În pragul biroului se opri împietrit. Nu-şi luaseră nicio măsură de precauţie. Lumina era aprinsă, uşa deschisă, aşa cum el o lăsase ieşind, şemineul în agonie. Nevastă-sa era întinsă pe covor. Rochia azurie – o zdreanţă sfâşiată; picioarele, larg desfăcute. Santeris, în genunchi între

coapsele ei, cu pantalonii lăsaţi, încât i se vedeau fesele mari, acoperite cu păr foarte negru, își legăna capul, amintindu-i de un urs văzut la zoo.

Fusese siluire? Judecând după fâşiile rochiei şi după cele mai mici, ale chiloţilor Elei, risipite peste tot, s-ar fi spus că da, ca şi după faţa ei. Gort se pregăti să năvălească şi să facă din mutra lui Santeris o chiftea, dar în momentul acela o auzi pe Ela spunând:

— Dino, m-ai înnebunit! Nu am simţit niciodată așa ceva… atât de tare…

— *Ela,* eşti femeia mea! A mea, s-a înţeles? A mea!! tună Santeris. – îmi placi în orice fel şi în orice sens! Te vreau! Dar nu pentru o singură dată, pentru o zi sau un an! Te vreau pentru totdeauna!! John se bloca. Parcă ceva îl lovise în moalele capului. Nu-i venea să-şi creadă urechilor, nu ştia ce să facă, în ce fel să reacţioneze.

— Dar e John la mijloc, Dino! o auzi răspunzând. O privi. Avea încă ochii închişi, cu faţa-n sus pe covor. Nici prin cap nu-i trecea să se adune…

— E John la mijloc… nu-l iubesc dar ţin la el… n-aş vrea să-l fac să sufere…

— O să-i vorbesc eu, Ela. Nu-mi pot îngădui să se interpună între noi doi. Pentru el eşti o soţie, pentru mine eşti totul. Eşti sigură că nu ţi-a displăcut ce-am făcut?

— Mi-a plăcut la nebunie, Dino! suspină ea şi John se întrebă cum făcuseră. Exista vreun fel pe care el nu-l cunoştea?

— Atunci e perfect, Ela! Eşti făcută pentru mine! După moartea lui Géraldine, mama Lenei, n-am avut decât iubite de ocazie, o descărcare necesară, femei prostuţe ce nu-mi înţelegeau munca, le interesa doar numele meu pentru care am trudit, banii… poziţia mea… La scurt timp pretindeau…

nu mă înţelegeau… mergeau cu alţii… Nu! Sunt sigur că tu eşti deosebită! Eşti ca mine!

— Ştiu asta, am înţeles imediat, am simţit-o pe loc, iubitule!

Iubitule? Cam repede, gândi John. Îşi dădu seama că nu era zdrobit, descoperirea nu-l nimicea. Era doar curios să cunoască părerile femeii ce-i fusese zece ani de zile nevastă.

— John este ca un copil, continuă Ela, cu un lung oftat.

— Un copil mulţumit cu puţinul ce-l are, nepăsător, iar din punct de vedere sexual, șters…

— Aşa *zici?* gândi Gort. O.K., poate că fusese într-adevăr vina lui… Dar dacă ar şti Ela cum era el, John cel de câteva zile încoace?!

— Să nu mai vorbim de el, eşti prea ataşată în relaţiile personale, o întrerupse năvalnic Santeris, care era tot în genunchi, între coapsele ei, ca şi cum poziţia i-ar fi fost una foarte obişnuită.

— Soţul tău este într-adevăr un zmeu ca scriitor, vreau să rămân în raporturi bune cu el dar… tu eşti lumea mea! Trebuie să vorbesc cu el. Chiar mâine vom găsi o dezlegare. Nu-mi pare un om ranchiunos!

— Nu este, într-adevăr. Dar nu fii atât de grăbit, iubitule! Dă-mi timp, aş vrea să-l pregătesc eu…

— N-ar fi loial! grohăi Santeris.

— Trebuie să i-o spunem împreună şi imediat. Eşti sigură că nu-l mai iubeşti?

— Nu l-am iubit niciodată, răspunse, obosită, Ela.

— Și eşti sigură că violenţa mea nu-ţi displace?

— Nevoia ta să-mi sfâşii rochia înainte de a mă poseda? Nu, iubitul meu, nu există femeie care să nu dorească puţină violenţă, ar trebui s-o ştii. Este exact ceea ce mi-a lipsit mereu în raporturile mele sexuale cu John. El este

atât de delicat, atât de neîndemânatic, atât de… iute şi afectuos, încât în toată viaţa mea sexuală n-am avut orgasm cu el decât de vreo trei sau patru ori şi asta nu datorită lui…

— Şi nu-ţi displace să-ţi rup rochia de fiecare dată? Şi să ne facem de cap oriunde, dar nu în pat? grohăi părosul.

— Este stilul tău! Şi de ce ar trebui să-mi displacă, dacă mă faci să termin? Va fi cam scump, dar… am putea să trecem cheltuielile pe seama filmului în lucru, nu? Ce-ai spune de cuvântul «costume»? râseră împreună. John crezu şi el că Ela era femeia potrivită pentru Santeris. Avusese dreptate micuţa Lena, spunându-i că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Urcă în tăcere scările, intră în cameră şi luă pastila de dormit, în scurt timp somnul îl cuprinse, milostiv.

CAPITOLUL V

În uşa biroului unde lucra judecătorul Gort se auzi o bătaie. John tocmai terminase de citit şi adnotat un dosar şi-şi pregătea o pipă. Uşor iritat că cineva îl deranja, în ciuda ordinelor sale ferme de a fi lăsat să lucreze, strigă:

— Intră! Era verişoara lui, Donna, care părea foarte agitată.

— John, abia aşteptam să-ţi vorbesc! exclamă, luându-i mâinile.

— Nebunie curată, lumea asta din cinematografie. Ştii ce s-a întâmplat în noaptea asta?

— Nu, ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul, arătându-i un fotoliu: Ea luă loc, picior peste picior, făcându-i cu ochiul.

— Bert Horner, regizorul, e un porc! exclamă ea.

— Oh, John, ce neamuri proaste!

— A încercat să te siluiască? întrebă, obosit, judecătorul. Era încă răvăşit de scena dintre Ela şi Dino, la

care asistase cu o seară înainte, de somnifer, de whisky.

— Măcar să fi fost asta! râse ea.

— E un voyeur, John! Ne-a spionat, pe mine şi pe Rob, în timp ce făceam dragoste!

— Dar… adică cum? întrebă, interesat şi nu prea.

— Nu obişnuim să închidem uşa dormitorului, înţelegi? explică Donna, înflăcărată.

— Lui Rob îl place lumina, vrea să vadă… spune că se excită mai tare… În timp ce mă lingea bine, bine, iar eu eram gata să am orgasm, l-am văzut pe Bert Homer cum ne privea…

— Ce ticălos! exclamă, fără prea mare convingere, John.

— Ne privea şi… se masturba, înţelegi? Fireşte, Rob, cu faţa unde ştii, nu putea să-l vadă dar eu… m-am excitat teribil văzându-l ce făcea… Ne priveam! Eram complici! Numai faptul că Rob n-ar fi înţeles, m-a împiedicat să mă reped să-i iau penisul în gură…

— Cui?

— Lui Bert, bineînţeles!

— Ești chiar o spurcăciune, verișoară, oftă John.

— Și-ncă cum! exclamă ea.

— Membrul lui se compară ca mărime cu al tău dar… atârnă… se vede că nu poate avea erecţie, în timp ce se masturba, i se ducea când într-o parte când în alta, ca o pompă veche de grădină. Și totuși m-am excitat teribil! Am terminat împreună, ştii?

— Tu şi Rob?

— Nu, tâmpitule! Eu şi Bert! El nu are ţâşniri ca tine. Am văzut doar o bulă albă înflorindu-i în vârf şi apoi scurgându-i-se încet, în jos. Ne-am mai privit o vreme apoi a dispărut. Rob m-a regulat ca un iepure şi… Aş fi vrut să mă

duc la Bert în cameră, dar nu ştiam cât de adânc a adormit bărbatu-meu. Cred, însă, că am s-o fac în noaptea asta. Nu e fantastic?

— Nu găsesc nimic fantastic, Donna!

— În loc de cap, ai un dovleac lipsit de imaginaţie. Ai, în schimb, o mare frumuseţe în chiloţi, vere! îl repezi ea.

— Ascultă, trebuie neapărat să te văd azi după amiază, în timp ce Ela e cu ăştia de la film! Am nevoie de comoara ta, înţelegi? Am să te aştept la mine acasă. Dacă nu vii, îi povestesc Elei tot ce-am făcut noi mai frumos. Apropo, cum o duce cu marele zeu al producţiei? Ar fi trebuit s-o vezi, adineauri, cu un ceas de precizie atârnat de gât, tricou, fustă, pantofi și vestă de căprioară și ciorapi lungi de aceeași culoare cu tricoul… Cred că e înnebunită după Santeris!

— Fustă, pantofi și vestă de căprioară? întrebă John, amintindu-și rochia azurie, făcută zdrenţe.

— Și un… cronometru? Da, poate că ai dreptate, Donna.

— Şi ce intenţionezi să faci, John? întrebă ea, ridicându-se.

— Deocamdată, nimic. Acum, scuză-mă, trebuie să mă apuc de lucru.

— Vii la mine? îl întrebă verișoara, parcă în călduri și, înainte ca el să-i poată răspunde, i se atârnă de gât și-l sărută, strecurându-i limba în gură și, lăsându-și o mână în jos, îi frământă penisul prin stofa pantalonilor. John încercă să se desprindă:

— Donna! Dacă intră cineva?… Îţi dai seama?

— Ai dreptate, se cuminţi ea urgent.

— N-avem voie să riscăm. Trebuie să fim precauţi. Nu vreau să stric relaţiile cu adorabilul meu văr! Deci, cum rămâne, vii?

— Nu pot să promit, dar fac tot posibilul… După

plecarea ei, John se trezi întrebându-se dacă nu cumva lumea era atinsă de vreo epidemie adusă de artişti. Revăzu în sinea lui – pentru a câta oară? – filmul ultimelor zile. Viaţa sa luase un alt curs. Descoperise că nevasta îl înşela, că avea de gând să-l părăsească scurt, după zece ani de căsnicie, că nu-l iubise niciodată. Mai descoperise că sexul nu înseamnă doar ce cunoscuse el până atunci. Dar ceea ce nu putea să înţeleagă era că despărţirea inevitabilă dintre el şi Ela nu-l durea deloc. Era cu putinţă ca *înăuntrul lui* să nu simtă chiar nimic?

— Poate că nu sunt normal, îşi spuse, şi, cum gândul nu-i mai era deloc la dosare, îşi ordonă hârtiile pe birou şi plecă.

În piaţetă văzu Mercedesul lui Santeris din care tocmai coborau Dino şi Ela. Ea, aşa cum spusese Donna, era îmbrăcată într-o fustă şi vestă de căprioară, un tricou alb, ciorapi lungi tot albi, pantofi de căprioară. La gât avea un ceas mare. Exista şi un amănunt care-i scăpase Donneft nişte ochelari mări de soare. Ela avea aerul unei femei de acţiune şi John ar fi râs pe cinste, dacă nu ar fi fost vorba de nevastă-sa, aflată în curs de a-l părăsi. Un glăscior argintiu îl trezi, venit din spate. Era Lena, îmbrăcată la fel ca Ela.

— Sunt copia ei în miniatură, nu-i aşa? Eu le-am cumpărat, azi dimineaţă, cele două costume şi cronometrul. Prin urmare, John, n-aveam dreptate să-ţi spun că cei doi sunt făcuţi unul pentru celălalt?

— Ţi-a mai spus cineva că eşti o mucoasa răsfăţata? o repezi el, ieşindu-şi din fire.

— În mediul în care trăiesc, nimeni n-ar îndrăzni, râse Lena.

— Sunt fiica adorată a marelui Santeris, înţelegi? Dar spus de tine şi pe tonul ăsta, îmi face plăcere!

Între timp, Dino şi Ela se apropiaseră de ei.

— Ei, John! tună producătorul, – vii cu noi sau cu maşina ta?

— Tocmai am mâncat. Și cum mai am nişte treabă, m-aş întoarce la birou, minţi el.

— Poate că-i mai bine aşa! încuviinţă Dino, cu o figură pe care se citea hotărârea.

— Vom vorbi în seara asta, la conac.

— E ceva ce nu merge în scenarii? întrebă John, făcând pe naivul.

— Nu despre asta e vorba. Scenariul a plecat deja la Ottawa. Și Dino făcu un gest amplu cu dosul păros al mâinii, pentru a înlătura subiectul.

— Vreau să discutăm ceva personal.

Ela stătea la doi paşi de ei, cam nesigură şi neştiind încotro să privească.

— Cum ţi-a mers azi? o întrebă bărbatul ei.

— Totul e-n regulă, răspunse femeia.

— Atunci, ne vedem diseară, concluziona judecătorul.

— Perfect! exclamă Dino şi, împreună cu Ela, intrară în Mercedesul demară imediat.

— Unul pentru celălalt, nu-i aşa? rânji Lena şi o luă la fugă.

John prinzi într-un mic restaurant de pe malul râului şi se miră ce poftă avea! Mâncă o farfurie de tipări, nişte legume, bău o carafă de bere, o cafea şi un whisky dublu. Apoi, fumându-şi liniştit pipa, se surprinse gândindu-se cum ar fi fost viaţa lui fără Ela. Mai bine zis, nu se gândea deloc la golul ce ea l-ar fi lăsat ci la reordonarea propriei vieţi de burlac regăsit. *Sunt, într-adevăr, atât de nepăsător,* se întrebă, *sau lovitura primită a fost atât de puternică încât nu izbutesc, deocamdată, să-mi dau seama de consecinţele ei?*

*Probabil atunci când îmi voi da seama, voi simți și durerea*limpăcat cu sine, John ieși din restaurant. Văzându-și bătrânul Ford ce-l aștepta cuminte, avu un sentiment de recunoștință pentru vechea lui mașină: ea nu-l înșelase niciodată. Se urcă la volan și porni spre casa Donnei. Pentru – activitatea erotică neobișnuită din ultimele zile, nu încerca niciun sentiment de vinovăție. Dimpotrivă, avea plăcuta impresie că, pentru prima oară după zece ani, era stăpân pe propria-i libertate, împotriva lui Pierre – cel mai bun prieten și amantul soției lui – nu avea nimic. Era convins că, atunci când Ela cu Santeris al ei voi fi plecat la Ottawa, tot cu francezul va merge la vânătoare. Sunt sigur că ea a fost cea care l-a stârnit! Și nu poți cere unui bărbat să fie ușă de biserică!

În timp ce judecătorul Gort gândea la toate acestea, mașina își urma drumul întortocheat de-a lungul povârnișuiui, spre râu și, înainte de o curbă, John văzu un indicator de circulație, sprijinit de asfalt cu un trepied, semnalând drum închis. Făcu încet curba și, când ieși din ea, văzu șoseaua blocată de automobile, rulote, de marele camion cu aparatura de filmare precum și de o grămadă de lume ce mișuna peste tot într-un haos aparent de cabluri electrice, microfoane, reflectoare aprinse în plin soare. Toate astea dădeau impozantului conac o atmosferă ireală.

— Regret, domnule Gort, dar nu cred că veți putea trece înainte de o oră, îi spuse sergentul Jones, înfățișându-se lângă mașină.

— Dar… e cu putință să întrerupă traficul atâta timp? întrebă stăpânul locului, enervat.

— Primarul spune că da, și șeful poliției la fel, suspină sergentul.

— Unde mai puneți că n-aș mai putea să dau ochii în

seara asta cu nevastă-mea dacă aş întrerupe filmările, ca să treacă cineva: e şi ea figurantă.

— Ei, dacă nu pot să trec cu maşina, o s-o iau pe jos! răbufni John.

— Te rog, spune cuiva să-mi ducă Ford-ul la garaj când se termină nebunia asta!

— Sigur, domnule judecător, promise sergentul Jones în timp ce Gort cobora din maşină. Străbătu cu grijă îmbulzeala de cabluri şi nimeri nas în nas cu Donna.

— De când te-aştept! îl întâmpină ea, nerăbdătoare.

— Tocmai veneam să te iau, dar m-am blocat aici!

— Donna, nu ştiu ce-ţi trece ţie prin cap, dar eu sunt foarte obosit şi n-am nicio intenţie să… Începu el, dar deja verişoara deschisese portiera maşinii sale, invitându-l convingător să urce.

— Nu vreau să aud scuze de niciun fel, John Gort! îi puse ea în vedere, – îmi trece prin cap ceva deosebit şi… ceva-ul ăsta îl vom pune în aplicare amândoi!

— Oh, drace! făcu el pe supăratul, lăsându-se să cadă pe scaun. Donna demară în trombă şi în cinci minute se opriră în faţa casei ei.

— Nu crezi că Rob poate să se întoarcă dintr-o clipă într-alta? întrebă John, pe gânduri.

— Cu neputinţă. Nu se întoarce până mâine, poate că nici mâine, îl informă ea.

— A încheiat nişte afaceri foarte bune şi mi-a telefonat că mai întârzie o zi, două. Probabil că va închiria vreo curvă din partea locului şi o va da drept secretara sa. E foarte priceput în chestii de-astea. Vino, am chef de un whisky, dublu chiar. În sufragerie îl sărută, potolit însă, apoi turnă whisky-ul. John se gândi că băuse cam mult în ultimul timp.

— Donna, cred că nu e bine să ne purtăm în felul ăsta!

Rob e prietenul meu şi...

— Şi Pierre ţi-e prieten, nu? Şi totuşi se culcă cu nevastă-ta! îl întrerupse, brusc, femeia, – în plus, Rob merită un etaj întreg de coarne de cel mai nobil cerb...

şi, pe deasupra, eu tocmai alergam acasă să fac un duş! oftă John.

— Te-aşteaptă duşul, surâse Donna.

— Ba chiar mă gândeam cum aş putea să te conving să-l faci...

Văzându-i nedumerirea din ochi, surâsul de pe buzele cărnoase ale Donnei se accentua.

— Poate că e mai bine să-ţi explic pe larg...

— Da, poate că-i mai bine, bolborosi el.

— O oră te vei preschimba în Rob, spuse ea, devenind serioasă şi o înditoare.

— Ştiu că e o prostie, fiindcă noi doi nu ne vom căsători niciodată chiar dacă vei divorţa de Ela. Nu-l iubesc pe Rob, te iubesc pe tine dar ţin la soţul meu şi ştiu că el, cu toate escapadele lui, mă iubeşte, e încă îndrăgostit de mine. Numai că pe tine te doresc de când eram o fetişcană, încă de-atunci visam că sunt căsătorită cu tine şi că-mi făceai... ceva în pat şi mă perpeleam de dorinţă. Acum o să te porţi ca şi cum ai fi Rob, abia sosit dintr-o călătorie de afaceri. Adică o să faci un duş şi eu te voi şterge, apoi o să mâncăm împreună (din păcate scena asta trebuie s-o sărim, fiindcă n-avem destul timp, iar cel pe care îl avem, am de gând să-l folosim altfel), după care ne uităm puţin la televizor şi, în sfârşit, mergem la culcare...

— Donna, tu ai căpiat? spuse John, repezit.

— Deloc, îl asigură ea.

— E un lucru pe care mi-l doresc de prea mult timp şi, acum când pot, vreau să-l fac. Încearcă să mă înţelegi.

Alaltăieri, la tine acasă, te-am avut, în sfârşit. Acum vreau s-o fac aşa cum îmi place mie, cu blândeţe şi pe îndelete. Nu eşti obligat să faci dragoste, dar vreau ca tu, în pat cu mine, să joci rolul soţului meu. Asta-i tot. Acum termină-ţi whisky-ul. Apoi mergem la baie.

John clătină din cap, în timp ce se scotocea în buzunarele hainei, căutându-şi pipa.

— Fumatul după cină, surâse Donna, întinzându-i paharul, – îmi place mirosul pipei tale dar am alte gânduri în cap…

— Şi după? Mergem să cinăm cu ceilalţi? întrebă el.

— Fireşte. Cred că Santeris vrea să-ţi vorbească, îţi închipui despre ce?

— Despre divorţ, presupun, zise.

— Nu-i voi face greutăţi şi îi doresc Elei să fie fericită cu el. Acum îmi dau seama că… n-am fost la înălţime cu ea, sexual vorbind…

— Tâmpenii, exclamă Donna, convinsă.

— Cu mine ai învăţat imediat, nu? Dacă Ela ar fi vrut să te înveţe, n-ar fi avut niciun motiv să se plângă, adăugă verişoara. Deci, cu atât mai rău pentru ea. Dar nu vreau să mai vorbim de Ela. Vino…

Se lăsă condus. La etaj intrară în dormitor. Acolo o lasă pe verişoara să-l dezbrace, să-i pună hainele pe umeraşe, îşi aruncă ochii spre patul conjugal. Se cuvenea, oare, să aducă o asemenea jignire lui Robin Essex?

— Nu te gândi că dacă vom sta în acelaşi pat unde dorm cu Rob este de prost gust, îi spuse Donna. – în fond, patul ăsta este pe jumătate al meu, şi în jumătatea mea fac ce vreau. Rob nu s-a dat în lături s-o răstoarne pe Jane – o servitoare! – şi să-i facă ce ţi-am povestit!

— Nu mă gândeam la asta, oftă el, şovăi să-şi scoată şi

slipul.

— Dormi în pijama? întrebă Donna, privindu-i umflătura.

— Numai când sunt răcit, răspunse el automat Donna, cu un gest de soţie, îi dădu jos slipul.

— E moale şi frumos penisul tău! oftă.

— Este chiar ca al unui soţ ce se întoarce acasă obosit şi are nevoie de un duş călduţ. Şi tot ca o bună soţie, ea îi puse în faţă papucii de baie ai lui Rob, prea mici pentru el.

— Ce să facem, mâine o să cumpăr unii pe măsura ta.

— Şi lui ce-o să-i spui?

— Că i-am cumpărat pentru Bert Horner, regizorul, surâse ea.

— Cum de te lasă singură cu el? întrebă John.

— Ştie că e inofensiv, s-a informat. Bert doar se masturbează. Aşteaptă o clipă, să-mi pun şi eu ţinuta de casă. John o privi trăgându-şi rochia peste cap, răvăşindu-şi părul blond. Avea un sutien subţire şi nişte chiloţi minusculi sub colanţi.

— În seara asta nu-ţi sunt amantă. Am tot restul vieţii înainte, bineînţeles dacă vrei şi tu, dar în seara asta soţia ta. Îl privi maliţioasă şi obraznică, asta în timp ce-şi dădea jos colantul şi chiloţii deodată, scoţând la iveală micul tufiş blond. Fără ca John să-şi fi dat câtuşi de puţin seama, membrul său îşi fădea propria-i lege.

— Oh, dragule, ţi se-ntareşte, vezi? Acum, însă, trebuie să fii cuminte. Mai întâi, duşul!

Luându-l de mină, îl conduse la baie, potrivi apa şi, când John intră sub duş, îi întinse săpunul şi rămase să-l privească. Penisul i se ridicase spre buric, gata de atac.

— Bărbăţelul meu e cuminte! Ţi-e foame, dragule? El răspunse că nu, şi ea îl ameninţă cu degetul: – Ba o să papi

supă de sparanghel şi stufat de berbec, altfel soţioara ta te va pedepsi!

John ieşi de sub duş şi ea îl înfăşură într-un prosop mare şi pufos.

— Usucă-te bine! Donna se aşeză pe closet. John o privi încurcat. Auzi ropotul uşor. Din partea Elei nu avusese parte de asemenea intimităţi. Apoi Donna se aşeză pe bideu şi-i spuse:

— Vino mai aproape, dragule. Arată-mi ce ai în prosop!

Oarecum încurcat, judecătorul se apropie. Verişoara dădu prosopul la o parte şi, în timp ce se spăla, îi săruta penisul, iute şi uşor. John ar fi s-o apuce de pletele blonde, dar se mărgini la o mângâiere uşoară pe păr. Ea se ridică, se şterse şi-l luă de braţ.

— Ţi-a plăcut supa de sparanghel? Şi stufatul?

— A fost totul excelent, răspunse el, intrând în rol. În dormitor, Donna îşi puse o cămaşă de noapte transparentă şi potrivi perna.

— Vrei să te uiţi puţin la televizor, scumpule?

— Nu, iubito, în seara asta sunt obosit de-a binelea…

— La culcare, atunci.

Se băgă în pat, trăgându-şi pătura până la bărbie şi lui John nu-i rămase decât s-o imite. Se lipi de el, i se strecură în braţe şi-l sărută uşor pe gură. Jocul era ademenitor dar el începea să dorească lucruri mai serioase. Pipăi trupul tare al verişoarei şi-i băgă limba în gură.

— Nu, răule, aşa ne-a fost vorba? Eşti obosit şi trebuie să faci nani! îl mustră ea.

— Nu sunt chiar atât de obosit, bolborosi el.

— Ia să vedem atunci ce găsim mai jos, oftă ea, punându-i mâna pe mădularul tare şi strângându-l.

— Ce e chestia asta groasă? La ce e bună?

— Dacă eşti cuminte, te lămuresc imediat, se oferi John. Nu era foarte sigur că-i plăcea jocul ăsta idiot. Dar frumuseţea sânilor, şoldurile şi fesele Donnei, picioarele lungi şi perfecte meritau 122. Cu prisosinţă puţină răbdare aşa că John participă la joc. Îi luă mâna şi i-o plimbă în jos şi în sus pe penis.

— Vezi? Aşa se face la început.

— Şi-apoi ce se întâmplă?

— Se întâmplă că, dacă eşti cuminte, o să-ţi placă mult de tot ce am să-ţi fac! îşi vârî limba printre buzele cărnoase ale verişoarei şi, de data asta, ea nu-l mai respinse. Când se dezlipiră să răsufle, Donna gâfâia.

— Vrei să ne jucăm de-a doctorul? îi propuse el, respectând jocul. Răspunsul ei îl uimi:

— Oh, John! Ajunge, iubitule! Nu mai pot! Brusc, Donna azvârli aşternutul şi capul său blond se aplecă spre pântecul lui John, buzele îi înhăţară penisul şi supseră tare, după care se ridică să-l privească, răvăşită de dorinţă:

— Nu doream altceva decât să ne jucăm puţin de-a soţul şi soţia, înainte de-a face dragoste dar… Simt că nu mai rezist, sunt prea pornită!

În loc de răspuns, bărbatul o luă în braţe, îi scoase cămaşa de noapte şi se sărutară cu furie.

— Acum vreau să ne iubim franţuzeşte, Donna! gâfâi John.

— Vreau să mă sugi în timp ce eu te ling!

— Oh, nu! Aşa o să termin cât ai bate din palme şi nu vreau! îmi doresc nebuneşte să am un orgasm când mă pătrunzi!

— O să ai parte şi de asta, nu-ţi face griji, o asigură el.

— Acum vreau să-ţi simt gustul sexului! Donna se supuse şi trecu imediat în poziţia dorită de John. Începu să-l

sugă cu poftă, în timp ce simţea cum limba lui îi despică sexul.

Mugeau amândoi de plăcere, se devorau unul pe celălalt dar poate cel mai nesătul dintre ei, după ani în care nici măcar nu bănuise că se poate şi aşa, era John, mai stârnit de ceea ce făcea el decât de ceea ce i se făcea. Fructul ăla de carne, fraged şi zemos, i se arăta ca un dar ceresc, miraculos, căruia îi dusese dorul dintotdeauna. Linsa» şi supse cu atâta. lăcomie, încât Donna încetă să-l sugă, strigând că era gata să termine, îi turtea gura cu sexul, îl îneca într-o mare plăcere. Strigă, înnebunită de voluptatea nefirească, îl imploră s-o cruţe dar el îi încleştase coapsele, cu faţa îngropată între ele, cu gura scufundată în moalele tufiş blond, cu limba ce se agita, nebuneşte. Încetă doar când femeia se lăsă moale, gemând, apăsându-l ca un trup neînsufleţit, cu ochii stinşi. Atunci trecu lângă ea şi-i mângâie tot trupul cu gingăşie, sărutând-o peste tot, respirându-i mireasma părului şi a pielii încă umede, în cele din urmă, deşi îl dureau şi penisul şi testiculele, o luă în braţe şi o legănă, şoptindu-i cuvinte drăgăstoase. Ea se tânguia:

— John, m-ai terminat, trebuie să termini şi tu.

— Da, vreau să-ţi termin înăuntru, scumpo! Vreau să te pompez cât vrei, până când o să-mi spui «Ajunge!»

— Oh, John, dragul meu! mai poţi să aştepţi puţin? Acum sunt răpusă! îl imploră Donna.

— Aştept! Oricât!

— Vrei să te mai sug puţin?

— Nu, vreau altceva. O întinse cu faţa în sus şi o încalecă. Donna se aştepta să-i bage penisul în gură şi deschise buzele să-l primească, dar John începu un joc lent, plimbându-şi bărbăţia între sânii ei frumoşi, ceva ce nu mai făcuse niciodată şi care îi venise din instinct. Se tot juca aşa

și îi spunea:

— Îți sunt recunoscător pentru alaltăieri, la mine acasă. M-ai învățat lucruri nemaipomenite… Doamne, ce-mi place… Ce sâni minunați ai, iubito! îmi place, îmi place mult! Oh! Și câte-o să mai inventăm!

— De-ai ști ce fericită sunt!

— Știi cât ești de frumoasă?

— Dar tu știi ce membru fără pereche ai?

— Întoarce-te, scumpo, vreau să ți-l dau în fund.

— Oh, nu, răule! Asta nu! se alarmă ea, dintr-odată.

— Prostuțo, nu înăuntru, nu vreau să-ți fac niciun rău. Vreau numai să mi-l frec între fesele taie pietroase. Ai un fund fabulos, Donna!

O întoarse în patru labe, îi dezmierdă fesele și șoldurile, își vârî penisul între cele două emisfere dure de carne și oftă:

— Ce frumos mapamond! Ai un fund extraordinar, comoara mea, și… Într-o zi o să fie al meu!

— John, dragule! Vino puțin mai jos, te rog!

— Mă dorești?

I-ar fi plăcut s-o ia pe la spate. Donna avea o crupă!… Dar ea spuse:

— Nu intra, te rog! Prefer să-mi vii deasupra, vreau să te privesc!

John își apăsă vârful în deschizătură și, încălcând porunca, împinse puțin, dar nu stărui să intre. Voia doar s-o excite pe Donna, care-și revenea tot mai mult.

— Oh, John, iubitule! Strânge-mă tare, sărută-mă! oftă ea.

— Fă-mi ca și cum ai fi bărbatul meu…

Asta nu, nu-i convenea. Nici pentru Rob și nici în ceea ce-l privește. N-avea nicio intenție să se îndrăgostească de

Donna, nu voia să mai fie niciodată îndrăgostit de nimeni, admiţând că sentimentul ce-l legase de Ela fusese dragoste. Totuşi… totuşi nu putea să nege că ceea ce îl apropiase iar de Donna era ceva dincolo de pura căutare a plăcerii.

— Aşa vrei, draga mea? o întrebă, luând-o în braţe şi apăsându-şi trupul peste trupul ei. Ea i se deschise, îşi încleşta picioarele în jurul şoldurilor lui şi limbile lor se împletiră.

— Oh, da! Aşa, John! Simt cum îmi creşte dorinţa. Ah, acum! Acum! Hai pătrunde-mă, iubitule, până la capăt! Ooh!

John intră încet până când simţi că vârful pietros atinge fundul vaginului şi Donna suspină de plăcere.

— Toată! Aşa! Am simţit-o, iubitule! Acum opreşte-te, nu te mişca, nu zvâcni, fiindcă o să termin şi vreau să prelungesc cât mai mult îmbrățișarea… Sărută-mă pe gură, iubitule, sărută-mă!

Braţele rotunde ale femeii îi înlănţuiră gâtul, buzele şi limbile li se îngemănară, mâinile lacome ale bărbatului alunecară sub fese şi strânseră puternic. Rămaseră aşa, oferindu-se unul altuia, neclintiţi; doar limbile li se mişcau, gustându-se. Donna îşi desprinse, în fine, gura de pe cea a lui John.

— Acum, acum, hai, dragul meu! Aşa! Aşa!…

Îşi lipi obrazul în flăcări de cel al vărului şi se opinti din şolduri

— Încet, încet… fără grabă… să te simt cât se poate de mult… Da, iubitule, aşa! Aşa!

John începu să se mişte, ieşea puţin din acel pahar al voluptăţii şi se afunda iar.

— Oh! John, simt că n-o să pot să mă mai stăpânesc! Aşa! îmi place prea mult!

Bărbatul o ţinea strâns de fese şi ea, din instinct, îl

proptea, ca să nu piardă nici măcar un centimetru din falusul enorm ce-o trăgea în ţeapă; îşi mişca pântecul când într-o parte, când într-alta, încât pereţii vaginului să-i fie răzuiţi, respira şi se îmbăta cu mireasma masculului ce-i stătea deasupra şi în ea. Deodată John o simţi încremenind. Presupuse că era gata să termine, dar braţele ei slăbiră strânsoarea şi simţi că Donna nu mai lua parte la – dezbaterealor sexuală. Apoi îi auzi glasul însăilat în chip straniu:

— Da... Îmi place să te privesc, Bert! Oh, intră... vino mai aproape!

Bert?! Ce dracu' bombănea femeia asta? Ridică ochii şi văzu că ea fixa un punct dincolo de uşa camerei: privi la rândul lui şi văzu că în umbră se decupa o figură de bărbat ce sta la pândă. Se gândi imediat la Rob. O clipă lungă cât veşnicia. Se şi vedea sărind din pat să dea explicaţii imposibile unui soţ şi... Dar nu era Essex.

— Vino înăuntru, Bert, lângă pat! îl pofti încă o dată Donna şi, în cele din urmă, judecătorul înţelese că era vorba de Horner, regizorul, voyeur. Sta în prag ţinând în mâna un mădular enorm ce-i atârna până aproape de genunchi. Părea că-l susţine, nu că-l ţine.

— Vino să vezi de-aproape cum mă pătrunde John! îl pofti Donna. Gert nu mai înţelegea nimic: adineauri verişoara îi ceruse o îmbrăţişare conjugală, voia sex, iubire şi tandreţe, toate la un loc. Iar acum faţa ei frumoasă părea a unei bacante în delir!

— Spune-i şi tu, John! Spune-i să vină lângă pat! Vreau să-l privesc în timp ce tu mă pompezi şi el se masturbează!

Era îngrozit. Rămânea înăuntru, tot tare (poate din inerţia acelei împreunări de viciu şi desfrânare) dar era incapabil să scoată o vorbă. Ochii lui Horner se plimbau de la

unul la altul, în timp ce mâna îi aluneca încet de-a lungul acelei trompe de elefant care-i atârna între picioare.

— Oh, la dracu'! fă ce vrei! exclamă Donna, enervată, apoi îi spuse lui John:

— Ia-mă tare, comoara mea! Străpunge-mă!

În acel moment, Bert Horner intră în cameră și se apropie de pat. Pe chipul său se putea citi teamă, umilire și dorință sexuală, toate la un loc.

— Aseară ți-ai dat seama că mă uitam, nu-i așa? îi spuse Donnei.

— Dar soțul tău?

— Nu, el nu. Acum vino mai aproape de mine, mai aproape… așa… vrei să ți-l sug în timp ce John mă lucrează?

— Ai vrea într-adevăr? o întrebă, în timp ce ochii îi fulgerau de pofte, în loc de răspuns, Donna îl înșfacă de acel extraordinar șarpe adormit și Horner, prin forța lucrurilor, i se apropie de față.

— Tu ești de acord, John? întrebă șovăitoare și cum acesta dădu din umeri, ea îi supse vârful, gros aproape cât un măr, ținându-l cu amândouă mâinile. Dar, puțin după asta, Horner spuse jenat:

— Regret, dar așa nu-mi place, prefer s-o fac cu mâna mea, în timp ce vă privesc… Așteaptă, îți arăt!

Începu să-și manipuleze membrul imens dar flasc, frecându-i vârful când de gura, când de sânii Donnei.

— Așa îmi place… ești de acord? Da? Ce sâni tari! Și să te pipăi… Da? Și să-l privesc pe John în timp ce te pistonează… Te deranjează dacă mă uit la tine, John?

— Deloc! bombăni acesta. Acum, trecându-i frica, își dădu seama că tot tare îi era în vaginul Donnei și începu să se miște.

— Este nemaipomenit! exclamă Horner, mușcându-și o

buză.

— Donna, suge-mi vârful când şi când… În timp ce mă masturbez… Îţi place penisul lui John? Spune-mi, vreau să ştiu!

— La nebunie! exclamă răguşită femeia, opintindu-şi bazinul și nepierzând din ochi manevrele lente ale regizorului.

— Să-mi spui când termini!… De ce nu spui măscări? Te rog, trebuie să spui măscări! Eu sunt un porc, nu-i aşa?

— Ești un porc şi o să termini ejaculând pe mine! gâfâi ea.

— Da… da! o să-ţi ejaculez pe sâni! Lasă-mă să ţi-i mângâi! Ce frumoși şi tari sunt! John te trage bine-n țeapă?

— Da! E armăsarul meu şi vrea să mă aibă și-n fund, ştii?

— Blestemăţie! în fund! E prea mare, te va despica!

— Nu contează… e-adevărat că o să mă ai în fund, John?

— Ești o curvă şi jumătate, Donna! grohăi judecătorul.

— Fii atentă că îţi sparg fundul, nu te iert!

— Da, da, dar nu acum! Acum vreau să mă pompezi! Ochii i se rătăciseră de plăcere, de plăcerea acelei împreunări depravate.

— Bert! Uită-te cum mă pistonează, priveşte!

— Sigur că mă uit! Are un paf gros şi tare! John, nu termina înăuntru, vreau să văd când ejaculezi!

— Şi tu trebuie să ejaculezi! Vreau să ejaculaţi amândoi pe mine! strigă Donna.

— Ooh! Eu nu mai pot!

— Ești o purcea, o scroafă! îi zice Horner, trecându-i vârful umed pe buze, în timp ce continua să se masturbeze. O apucă de un sân şi i-l strânse tare.

— Scroafe! Scroafă!

— Aah! Gata! Termin, John! Termin! Simţi? Donna se zvârcolea pe pat ca un fluture străpuns în spasmele agoniei şi, în timp ce Gort continua s-o pompeze, Horner strigă sufocat: – Nu termina! Eu mai am și Donna vrea să vadă când ejaculăm pe ea. Aş vrea să-i ejaculez pe faţă…

— Da! Și eu, fiindcă e o scroafă! răcni John. Rămase în ea, fără să se mişte, spionându-i expresia de moarte aparentă.

— Oh! A fost o nebunie! suspină verişoara, uitându-se la cei doi bărbaţi cu ochii încă înceţoşaţi de plăcere.

— O scroafă! Spune-mi că eşti o scroafă! gâfâi regizorul și ea își linse buzele. Surâse, stârnită iar și spuse:

— Da, sunt o mare scroafă, îmi place să fiu curvă. Pot să-ţi fac ceva, Bert? Şi tu, John, să nu cumva să ieşi din mine! Sunt gata să-mi revin…

— Voi fi și eu gata și vreau să-ţi ejaculez pe faţă! exclamă Horner.

— Și John vrea acelaşi lucru.

— Bine, ejaculaţi-mi pe faţă… vreau să ling sperma…

— Purcea! exclamă răgușit Bert.

— Oh! Termin, termin!

Gort n-ar fi crezut niciodată că un mascul ar putea avea orgasm în starea flască a lui Horner. Şi totuşi se întâmplă: din vârf începu să curgă un lichid gros şi lăptos pe faţa şi pe părul Donnei. Regizorul devenea tot mai palid și mai dezlânat în fărâmele de cuvinte bolborosite.

— John, tu ce faci?! îl trezi Donna din uimire. Stârnit peste măsură, acesta i se sui pe pântece și-și manevră furios penisul. Fluidul ţâşni imediat, jeturi după jeturi. Dense și cremoase, izbiră faţa Donnei.

— Aah! Porcilor! Porcilor! Sunteţi doi porci! exclamă

ea în extaz.

În living, Horner îşi sorbea whisky-ul şi se uita la John, care era ocupat cu pregătirea unei pipe.

— Eşti formidabil, ştii? îi spuse.

— Am o propunere să-ţi fac, înainte să coboare verişoara ta.

— Ce propunere?

— Îţi place Sheena Brown?

— Cred că da.

— Prietenul tău, doctorul, a făcut-o aseară. Mi-a spus ea. Dar un singur mascul nu-i de ajuns pentru o femeie ca Sheena. Mi-a mărturisit şi că doctorul nu prea e în formă. Cu limba stă bine, dar cu partea cealaltă… Tu, însă, ai clasă! Vrei să-i cer o întâlnire în trei?

— Acasă la Pierre? Cu tine care să-mi stai să te uiţi? surâse judecătorul.

— Exact, încuviinţă regizorul.

— De acord?

— De ce nu? hotărî Gorî.

— Când? Cred că nu în seara asta. Am avut o zi din cale afară de grea.

— Mâine seară după cină ar fi bine? Da? Perfect.

— Bert, îmi eşti simpatic dar aş prefera să nu mai foloseşti cuvântul ăsta!

— Vrei să zici «perfect»? surâse regizorul.

— Aşa e, Dino ne-a cam molipsit pe toţi şi înţeleg: nu ţi-e simpatic…

— Dimpotrivă, în fond, mă eliberează de nevastă-mea, surâse Gort.

— Deci ştii că au hotărât să se căsătorească? Vei îngădui divorţul?

— Imediat şi fără niciun fel de rezerve.

— Ştii, mi-am dat seama că Ela nu ţi se potriveşte. Este îngrozitor de ambiţioasă.

— O.K., să nu mai vorbim despre ea. Şi de ce s-o excludem pe Donna de la mica noastră întrunire de mâine seară?

— Fiindcă mâine după amiază îi soseşte soţul şi fiindcă Sheena vrea să fie singura femeie în astfel de împrejurări!

— O.K! Să bem pentru asta un whisky!

— Foarte bine. Un toast?

— Pentru libertatea masculilor în general şi pentru cea mai nouă, a lui John Gort, în special! rânji judecătorul, ridicând paharul.

La – Şoimul Negru, Ela, în costum de căprioară şi cu cronometrul atârnat la gât, lua notiţe de zor. Masa era deja servită când apărură John, Donna şi Bert Horner.

— Au venit şi ultimii trei! Perfect! tună Santeris, ridicându-se să-i întâmpine.

— Ei, voi, cereţi-vă apetitivele, eu am ceva de vorbit cu John! Ela îşi privi soţul cu o umbră de jenă, dar imediat se aplecă din nou deasupra notelor, în timp ce Dino, luându-l de braţ pe Gort, îl conducea în grădina restaurantului.

— John, ştiu că ar trebui să vorbim mai pe îndelete dar n-am timp. Sunt prizonierul timpului şi al limitelor lui atât de strâmte…

— Înţeleg, surâse judecătorul.

— Oricum, răspunsul este: cedez.

— Poftim? bâlbâi celălalt, uluit.

— Ela vrea să divorţeze! Nu ăsta era subiectul? întrebă John. – în acest caz, acordul meu este imediat.

— Oh, dracu’ să mă ia şi tot iadul! ţipă Santeris, apucându-l de umeri.

— Prietene, vorbeşti serios? Nu-mi vine să cred… e

prea frumos… aş zice că e…

— Perfect! sfârşi John în locul lui.

— Mai mult ca perfect! tună producătorul.

— Oh, mii de draci! În seara asta şampania va curge fluvii, garantez!

— Voi închina cu plăcere pentru fericirea ta şi a Elei.

— Ştii… Ela se îndoia… nu voia să te rănească…

— Doamne, ştiu prea bine cât de delicată este, dar… Asta e, bătrâne, suntem sau nu suntem gentlemani? în plus, ţi-o spun aşa, ca între bărbaţi, mă consideram un soţ plicticos. Ştii cum e, mereu la serviciu sau la jogging… Ela este inteligentă, ambiţioasa, în stare să facă minuni…

— Mie-mi spui! exclamă Santeris, radios.

— Scuză-mă, dar e chiar femeia ce mi se potriveşte. Mâine o să dau un telefon la cel mai bun birou de avocaţi din Ottawa pentru…

— Treaba e ca şi făcută, îl întrerupse John.

— Avocatul Hendrix îmi este prieten. Se va ocupa el de toate.

— Perfect! Drace, John eşti un gentleman!

— Mergem la masă? Am avut o zi grea şi mi-e o foame de lup, încheie judecătorul, foarte bine dispus.

Când reveniră în salon, Ela îi privi şovăielnică. John îi surâse, făcându-i un semn prietenesc; în ceea ce îl priveşte, Santeris tună, adresându-se tuturor:

— Oameni! în seara asta, după cină, vă voi da o veste formidabilă, zguduitoare, cosmică! Ela, iubito, vrei să-i ceri lui «maître» să pună la gheaţă şase sticle de şampanie, cea mai bună pe care o are? Mulţumesc! Şi acum, să mâncăm!

A fost o cină zgomotoasă, de o veselie forţată. Ela continua să ia note printre îmbucături. Horner spuse ca exterioarele filmate până în acea clipă i se păruseră sublime

şi irepetabile. Dino tună iar, satisfăcut, fiindcă aveau un avantaj de o jumătate de zi faţă de timpul menit filmărilor. John mâncă cu poftă, furând-o din ochi pe Sheena Brown, ascultându-i glasul melodios, atunci când lua parte la discuţie. Bob Bolton avea un aer plictisit. Pierre părea obosit şi cu ochii încercănaţi, dar vesel, ca de obicei. Donna semăna cu o mâţă blinda ce-şi lingea mustăţile după ce mâncase canarul, iar micuţa Lena îi cerceta din «chi pe toţi şi în special pe John.

După cină Dino dădu vestea, bănuită de toţi, a iminentei sale căsătorii şi lăuda comportamentul de adevărat gentleman al judecătorului; de altfel, nici nu se putea aştepta la altceva din partea unui Gort. Fu destupată în aplauze şampania, se ţinură toasturi. Donna, care stătea alături de John, îi susură la ureche:

— Dacă aş putea s-o fac fără să izbucnească un scandal, aş da de băut şi penisul tău, iubitule… În sfârşit, Santeris dictă viitoarei sale soţii notele pentru a doua zi şi, în cele din urmă, ceru încă o sticlă de whisky. Erau toţi cam făcuţi atunci când ieşiră din restaurant. Toţi, în afară de Bob Bolton şi, inexplicabil, de Pierre. Răutăcios, Gort se gândi că vechiului său prieten o să-i cam lipsească Ela. Cu cine se va mai culca el când trupă cinematografică se va întoarce la Ottawa? Acum, aşa cum spusese Horner, o avea pe Sheena Brown, dar minunile nu durează decât trei zile.

Înainte de a se urca în maşini, Horner discută ceva cu doctorul şi cu Sheena, apoi veni să-i şoptească lui John: – Să aranjat, prietene. Mâine seară, după cină, acasă la Pierre. Gort acceptă şi dădu să se urce în maşină, când fu ajuns din urmă de Lena.

— Mă iei şi pe mine? Pentru astăzi m-am săturat de Dino, de Ela şi de sporovăitul lor. Era îmbrăcată într-un

costum jeans and jacket şi mesteca gumă. John băgă cheia în contact şi demarară.

— Ştii că eşti formidabil? începu Lena.

— Dino îţi ia nevasta şi tu pari mulţumit. N-am mai întâlnit unul ca tine.

— Ei, acum l-ai întâlnit, o puse la punct John.

— De fapt, cred că nu-ţi pasă deloc de Ela.

— Poate, încuviinţă el.

— Cei din trupă spun că te comporţi ca un gentleman de viţă veche, dar eu nu cred că e chiar aşa.

— Asta ai mai spus-o, îi aminti Gort.

— Dar nu mi-ai răspuns, replică Lena.

— Nu crezi că mă priveşte personal?

— Mâine o să împlinesc treisprezece ani, spuse ea, fără legătură.

— Felicitări! John abia aştepta să ajungă la conac şi să-şi fumeze pipa liniştit. Se simţea încântat, potolit şi împăcat cu el însuşi.

— Ai putea să-mi faci chiar un cadou, strecură Lena. Deschise geamul şi scuipă afară bolul de gumă.

— De acord, o să-ţi iau un cadou. Cu mare plăcere, surâse judecătorul.

— Pot să exprim o preferinţa? întreba fata.

— Până-n cincizeci de dolari, răspunse John.

— Zgârcitule! Bine. Mă voi mulţumi şi cu atât. O să-ţi spun ce vreau, când o să-mi dai pupicul de noapte bună.

— Nu conta pe el.

— Pe cadou sau pe pupic? întrebă ea, perfidă, între timp ajunseseră la Oak Ridge şi, după ce maşina străbătu uliţele pustii ale satului, se opriră în faţa conacului. Coborâră. Lena descoperi o clădire scundă, alături de casa.

— Sunt boxele pentru maşini? De ce-ţi laşi mereu afară

bătrânica?

— Cândva, aici erau grajdurile, explică John.

— Sunt prea leneş să deschid şi să închid maşina în boxă. Se gândi că, după plecarea Elei, grajdurile o să fie ce-au fost înainte şi el o să-şi cumpere un cal. Pierre avea unul, Donna trei. Toată lumea avea cai în Oak Ridge şi avusese şi el până să se însoare.

— Cred că o să-mi cumpăr un cal. O să-l cheme Blacky, la fel ca pe acela pe care l-am avut cândva…

— De fapt, Dino ţi-a făcut un mare serviciu, nu-i aşa? rânji Lena, în timp ce intrau în casă.

— Dacă e aşa – şi sunt sigură că am dreptate – ai putea să depăşeşti plafonul celor cincizeci de dolari, nu crezi?

— Eşti o puştoaică obraznică! o bruftului John.

— Nu te contrazic, încuviinţă, liniştită Lena.

Intrară în birou şi el îşi turnă puţin whisky, îşi pregăti o pipă şi se apucă să aprindă focul. Curând sosiră Dino şi Ela: el, euforic; ea, puţin jenată. Lena spuse noapte bună. John, după ce mai bău un pahar cu, încă, soţia lui şi cu producătorul, afirmă: – Voi aveţi, probabil, de lucru. Vă las!

— John, mulţumesc! tună Dino, aproape emoţionat.

— Ce mai, eşti…

— Perfect? surâse judecătorul.

— Bravo, mi-ai luat vorba din gură!

Ela se aşezase la masa de scris şi nu se uita deloc la soţul ei, prefăcându-se că-şi pune ordine în propriile însemnări. Gort se duse în bucătărie unde îşi termină whisky-ul şi-şi fuma. liniştit pipa. Privind jur-împrejur, se gândi că trebuie s-o cheme mai des pe Jane să facă ordine. Ideea aceasta îl făcu să aibă erecţie. Se ridică de pe scaun şi urcă la etaj. Uşa camerei Lenei era întredeschisă şi lăsa să se vadă lumină. Mica *provocatoare,* gândi el, surâzând. În fond,

nu era decât o fetiţă silită să trăiască printre adulţi o viaţă de adult…

Judecătorul se dezbrăcă, îşi puse pijamaua înainte să intre în baie, unde se uşura, absorbit în gânduri fericite. Nu-şi dădu seama că, în prag, micuţa Lena îl privea sau, mai bine zis, îi privea penisul. Când termină, John şi-l purtă sub robinetul lavaboului, spre a-l împrospăta şi răcori. Lena i se ivi, tăcută, alături şi mâna sa mică i-l apucă. John încremeni în timp ce fata șoptea:

— Nu credeam că există atât de mari în realitate! îngrozit, Gort îşi dădu seama că mădularul răspundea imediat la acea mângâiere, se îngroşa şi se întărea.

— Parc-ar avea un os înăuntru! exclamă Lena, strângând şi pipăind, în cele din urmă, John îşi reveni din grozăvia acelei împrejurări şi încercă să-i desprindă mânuţa grăsuţă ce-i aprecia bărbăţia. Fata, însă, îl repezi:

— Lasă-mă să mă joc! Dacă nu, strig şi scol tot satul!

— Lena! Ai înnebunit? se împletici el, alarmat.

— Deloc! protestă ea, fără să-l lase din mina.

— Vreau să fac o anume experienţă şi o s-o fac cu tine, nu cu ramoliţii ăia din cinema.

— Dar… dar… ce drac de experienţă?! Lena, îţi dai seama că ai doar doisprezece ani?! se bâlbâi John, şi derat.

— Treisprezece, începând cu miezul nopţii, replică ea.

— Până acum m-am mulţumit cu filme porno. De-acum, nu mai merge. Mâine vom arde în șemineu toate casetele. De altfel, tu îmi promiseseşi un cadou, nu? Ei bine, *ăsta* va fi cadoul meu. Acum vino la mine în cameră, vreau pupicul de noapte bună!

— Dacă… dacă ţi-l dau, pupicul de noapte bună, pe urmă o să fii cuminte. Jos se află tatăl tău şi Ela, îţi dai seama? Vrei să mă bagi în bucluc?

— Fii liniştit, nici Dino şi nici Ela nu vor urca atât de curând, rânji ea, strângându-l mereu de penis.

— Vor munci până târziu şi apoi... ştii bine... După părerea mea, Ela face foarte rău renunţând la o... chestie ca asta! Dădu un bobârnac chestiei şi John fu străbătut de un fior de plăcere vinovată. Drace, Lena era încă un copil.

— Oh, John, îmbrăţişează-mă! îl imploră ea în aceeaşi clipă, lăsându-i penisul, ca să se lipească de el. Fără să şovăie, o strânse în braţe şi fiorul de plăcere spori, îşi dădu seama abia atunci că n-avea pe ea decât o cămăşuţă foarte scurtă şi aproape inexistentă. Trupul îi era încă infantil şi totuşi (sau poate chiar de aceea?) excitant: neted şi tare. Un funduleţ îndesat, sâni abia înmuguriţi, tari şi elastici! Ce mai, o trufanda! *Sunt un porc! Un porc ratat!* îşi spuse John. O simţi pe Lena tremurându-i în braţe.

— John! Sărută-mă! Sărută-mă imediat! îl imploră şi el se aplecă să o sărute pe gură. Buzele ei erau strânse şi nepricepute dar Lena era gata să înveţe. Limbile li se întâlniră şi John avu o plăcere atât de intensă, încât genunchii începură să-i tremure.

— Lena, fii cuminte, întoarce-te în camera ta! o rugă răguşit, dar ea simţea cât de tare îi era penisul. Ştia că dacă o să continue s-o sărute astfel, o să ajungă în pragul celei mai mari plăceri, aşa cum i se întâmpla când se masturba singură, cu ochii holbaţi la filmele porno. Fără să-şi dea seama ce face, ea îi strânse un picior între coapse, strânse tare şi se zbătu aşa, simţind că nu mai are mult până termină.

— Lena, te rog! Dacă urcă cineva... stărui John, dar glasul îi era răguşit şi o poftă nebună puse stăpânire pe el. Îi înhaţă fesele tari şi i le strânse în timp ce fata, la rândul ei, se împletise în jurul lui şi era aproape de orgasm.

Pe neaşteptate, de jos, se auziră paşii iuţi ai Elei care se îndreptau spre scări. Imediat se desprinseră. Lena fugi în camera ei şi închise uşa. La fel făcu şi John. Câteva clipe mai târziu, uşa dormitorului se deschise cu băgare de seamă şi Ela îşi văzu soţul pregătindu-se să se bage în pat.

— Scuză-mă, trebuie să mă schimb… spuse şovăielnică. Nu îndrăznea să-l privească în ochi, cu atât mai puţin să atace subiectul divorţului. John se băgă sub cearşafuri, ascunzându-şi astfel erecţia ce-i umfla pantalonul pijamalei.

Ea îşi scoase tăcută costumul de căprioară şi pantofii. John putu să-i admire trupul fără cusur. Ela luă din dulap, după o alegere rapidă, o rochie uşoară de casă. O trase pe ea şi se încălţă cu o pereche de pantofi cu toc înalt. Rânjind în sinea lui, John gândi că pielea de căprioară era prea costisitoare şi prea greu de sfâşiat. Ela se controla scurt în oglindă şi, în cele din urmă, se adresa soţului ei:

— Îţi sunt recunoscătoare că mi-ai înţeles situaţia. Sunt sigură că nimeni nu s-ar fi purtat atât de sportiv ca tine. Acum trebuie să cobor repede…; mai avem multe de făcut, îţi mulţumesc pentru comportamentul tău. Ştiu că vei suferi la început dar… Îţi urez să mă uiţi şi să fii fericit… Noapte bună, dragul meu…

— Noapte bună! răspunse, străduindu-se să nu surâdă. Ar fi trebuit să-i spună căzn-o să sufere deloc? în acest caz i-ar fi rănit mândria. Oricum, îi era profund recunoscător… Îşi dădu seama că-l dureau testiculele. Cum era cu putinţă ca, după zece ani de relativă castitate, de descărcări scurte şi niciodată repetate, blestematul ăsta de penis să fi devenit un fel de mitralieră nesătulă? Cum fusese cu putinţă ca îmbrăţişările sale cu Ela să fie mereu iuţi, atât de iuţi încât să n-o satisfacă? Probabil că răspunsul era dat de împrejurări.

— Amen, suspină el, atingându-şi penisul. Era tare ca

un pat de puşcă şi gata pregătit dar n-avea nicio intenţie să se dea jos din pat şi să dea – pupicul de noapte bună Lenei. Ştia că nu ar fi reuşit să se stăpânească şi considera că ticăloşia cea mai mare era să corupa o fetiţă de treisprezece ani, oricât ar fi fost ea de dornică de a participa la nelegiuire…

Deschise uşa camerei în aceeaşi clipă în care Lena o deschidea pe a ei. Desculţă, alergă spre el şi i se încolăci pe trup ca o liană. John încercă să o îndepărteze dar, oriunde o atingeau mâinile lui, îi transmiteau valuri de dorinţă.

— Vino, vino, nu mai am răbdare! îi şopti atârnându-i-se de gât.

— Sau vrei să rămânem să-i ascultăm pe cei doi? Vrei să coborâm să-i spionăm?

— Vicioasă mică! o mustră el, apucând-o de fese şi ridicând-o. Ea îi înlănţui talia cu picioarele şi se sărutară.

— Hai în camera mea, repede! gâfâi Lena.

John se afla pe o pantă pe care n-ar mai fi urcat-o atât de uşor, acum că începuse s-o coboare. Ţinând-o pe Lena, intră în camera ei, închise uşa cu piciorul şi o întinse pe pat. Când vru să stingă lumina, ea îl opri:

— Nu! Vreau să văd!

Să vadă? Să se uite, n-avea decât! îşi scoase pijamaua. Nu-i păsa de nimic şi de nimeni în acel moment. Lena încremeni când îi văzu penisul rigid, imens, cu vârful cărămiziu, îi pipăi bărbăţia, se aşeză pe pat desfăcându-şi picioarele şi-şi ridică până la bărbie cămăşuţa. Sexul, grăsun şi abia umbrit de un puf negricios, rămânea închis şi retras. Bărbatul îşi plimbă degetele peste el, îl lărgi, privi carnea rozalie şi, în acea clipă, Lena scoase un vaiet lung de plăcere şi surpriză: avusese orgasm.

— Oooh! John! Nu credeam că poate fi aşa de frumos…

— Mai bine decât cu filmele, nu? rânji el, băgându-i doar un deget. Simţi imediat cum i se opune himenul, dar acesta era elastic şi avea în mijloc o deschidere rotundă care ar fi putut fi forţată fără să se rupă.

— Aşa, John, ce bine e! gemu Lena, cu ochii umezi. Atunci el se apleca peste sânişorii tari şi îi sărută, frământându-i lacom. Apoi îi sărută buzele uscate, i le linse şi-i scotoci iar sexul. Mâna Lenei îi prinse penisul şi i-l strânse nepricepută. Poate tocmai din cauza lipsei ei de experienţă, John se excită foarte tare şi era foarte aproape de ejaculare. Nu voi, însă, să termine şi se retrase de lângă fată.

— Spurcăciune mică! exclamă, mângâindu-i coapsele.

— Desfă bine picioarele! Aşa!…

Lena se desfăcu toată crezând poate că John se va urca pe ea s-o străpungă, dar bărbatul se hotărâse să n-o facă. Îi deschise sexul cu degetele şi limba i se înfipse înăuntru. Linse buzele mici, clitorisul abia format, dar vioi şi continuă aşa, în timp ce Lena, cu capul răsturnat pe pernă îşi muşca buzele, încercând să nu strige întregii lumi imensa ei plăcere. Judecătorul era atât de lacom, încât fata începu să se vaiete şi să geamă; duse o mână la gură şi îşi muşcă degetele ca să nu urle. Când orgasmul veni, simţi cum plăcerea îi străbate fulgerător fiecare nerv, fiecare fibră… John o contemplă ca pe o victimă a desfrânării sale. Avea buzele umede de plăcerea pe care Lena o resimţise. O privea, relaxată pe pat. Lui Gort îi venea să explodeze şi ştia că n-ar mai fi putut să reziste multă vreme. Dar dacă voia s-o facă părtaşă şi pe Lena la plăcerea lui, trebuia să aştepte. Fata nu era o femeie împlinită, abia descoperea plăcerea… Se hotărî că trebuie să aibă răbdare…

Se aplecă peste ea, mângâindu-i pântecul neted şi sânii tari.

— Ce vrei să-ţi fac, Lena?

— Ooh! Vreau să te văd cum termini! Vreau să-ţi văd chestia aia cum aruncă din ea! John… pentru mine a fost nemaipomenit! Oh, John!…

— Vrei să te mai sărut acolo? Să te mai ra îngâi? stărui el, iar Lena, cu un oftat, răspunse:

— Sunt toată a ta! Eşti primul meu bărbat, prima experienţă reală!… Fă ce vrei cu mine, iniţiativa este a ta… Îmi place totul… Când eram în baie, înainte să urce Ela, terminasem, înţelegi? Nu vrei să intri în mine? Ar fi cel mai bun lucru…

— Nu, n-ar fi cel mai bun lucru, o repezi el.

— Şi, oricum, nu vreau să te…

— Nu vrei să mă deflorezi? îl completă ea.

— Oh, John! nu ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să mi se întâmple în împrejurări care nu mi-ar plăcea sau cu un bărbat pe care nu l-aş dori? De ce şovăi? Te rog, fă-mă femeie!

— Nu, n-am dreptul s-o fac, răspunse el.

— Şi te sfătuiesc să nu te laşi pe mâna primului venit, pe bancheta din spate a unui automobil, cum se face acum.

— Eşti îngrozitor de prost! oftă ea.

— Am dat peste partenerul dorit: blând, puternic, priceput şi care mă doreşte. Nu-i aşa că mă doreşti, John?

— Da, şi mă simt vinovat, încuviinţă el, mângâindu-i sânii.

— Ce tâmpenie! Vinovat, de ce? Eu ţin *la tine,* vreau să învăţ de la *tine,* vreau să fiu pregătită pentru viaţa sexuală *de tine!* îmi faci o mare favoare! izbucni ea, înflăcărată.

— Nu mai sunt un copil, mă simt femeie, sunt gata să dau şi să primesc plăcere! M-ai întrebat ce-aş vrea să-mi faci şi ţi-am răspuns! Dar mai întâi aş vrea să-ţi fac şi eu ceva ţie!

— Ce anume? o întrebă bărbatul, dezorientat de cuvintele ei.

— Vreau să ţi-l iau în gură, vreau să mă înveţi cum se suge! Oh, te rog, dă-mi-l în gură, ca şi cum aş fi femeia ta!

— Lena, cred că o fată ar trebui să se păstreze pentru dragostea cea mare, să ofere iubitului ei fecioria, plăcerea de a termina împreună şi… oh! în sfârşit, nu sunt de acord!

— Eşti chiar tâmpit! La vârsta ta?! îl repezi ea, răbufnind.

— Ascultă-mă bine, John Gort. Chiar crezi că aş vrea să fiu deflorată pe bancheta din spate a unui automobil? Crezi că mi-aş desface picioarele în faţa unei iubiri nebune a unui bărbat fără experienţă, care poate m-ar chinui? Nu face pe idiotul, John! Tu îmi placi! Pe *tine* te vreau! Tu eşti profesorul meu! Ai înțeles? De ce refuzi, dacă mă doreşti cum te doresc și eu?

— Fiindcă… fiindcă… oh, ducă-se toate dracului! răcni judecătorul, urcându-se în sfârşit pe ea. I se aşeză pe piept, călare, frecându-și penisul de sânii ei mici. Apoi îşi apropie vârful de gura ei, apăsându-i-l pe buze: fata le deschise, îl mângâie pe spate şi murmură aprinsă:

— Hai, înaintează, dă-mi-l în gură!

John îşi împinse membrul între buzele întredeschise ale Lenei care, instinctiv, îl apucă de trunchi cu amândouă mâinile, bucurându-se şi temându-se totodată de lungimea şi grosimea lui. Dădu drumul unui muget de plăcere şi închise ochii, în timp ce gusta sugând, aşa cum un copil ar fi făcut cu o îngheţată sau cu o acadea. John îi văzu expresia de extaz şi hotărî că trebuia să termine împreună. O lăsă să-l sugă și să-l lingă cu buzele și cu limba și când simți că trebuie să-şi dea drumul, se trase înapoi şi penisul ieşi cu un plesnet din gura posesivă a fetei.

— Nu! Lasă-mi-l! îl rugă ea. John o sărută pe gură şi îi supse limba; degetele îi străbătură sexul strâmt, feciorelnic, umezindu-se de umezeala ei.

— Fii cuminte, puştoaico, o să ţi-l dau în gură, dar aşa cum ştiu eu! Vreau să terminăm împreună…

Când Lena înţelese, văzându-l că se întinde pe spate, exclamă răguşită:

— Oh, da! Am mai văzut asta în filmele mele! Oh, John, iubitule! Da, vreau aşa! I-l luă în gură în acelaşi timp în care îi astupa faţa cu păduricea ei virgină şi umedă. Gort, înfigându-şi limba în piersica aia delicioasă, o simţi fremătând imediat. Fata sugea furioasă. Atunci îi desfăcu fesele, îi vârî un deget în anus şi înfipse penisul până în fundul gurii ei. Nu dură mult. Terminară deodată şi, dacă nu se auziră strigăte, fu pentru că buzele le erau cu totul şi cu totul ocupate în desfrânata lor lucrare…

CAPITOLUL VI

Dennis Hendrix era un avocat bun şi un bărbat plăcut, care văzuse şi auzise multe în viaţa lui. De aceea îl ascultă pe John fără să se mire şi nu-l întrerupse deloc.

— Domnule Gort, spuse el la sfârşit, – dacă şi partea cealaltă este de acord, acest divorţ va merge repede şi fără zarva. Spuneţi că avocaţii domnului Santeris sunt de acord în privinţa alegerii persoanei mele?

— Întru totul, îl asigură judecătorul.

— În acest caz, o să cer o audienţă la tribunal săptămâna viitoare, declară Hendrix. – între timp voi pregăti documentele pe care va trebui să le semnaţi împreună cu cealaltă parte.

— Perfect, surâse John, scoţându-şi carnetul de cecuri.

— Pot să vă las un aconto pentru cheltuieli, domnule avocat?

— Oh, nu e nevoie. Sunteţi colegul meu, domnule Gort!

Păstrându-şi surâsul, John semnă un cec de două sute de dolari şi îl întinse avocatului. Acesta îl luă.

Ieşind din biroul lui Hendrix, dădu nas în nas cu Pierre Sarraud:

— John! Cerul mi te scoate în cale! Vino, trebuie să-ţi vorbesc! exclamă medicul, luându-l la braţ prieteneşte. Merseră un timp fără o vorbă. Pierre părea neliniştit şi nemulţumit.

— John, voiam să-ţi spun că-mi pare foarte rău că tu şi Ela divorţaţi!

— Cred şi eu, surâse John

— Ce vrei să spui?

— O s-o pierzi pe Ela, scumpule! Acum o ai pe Sheena Brown, dar în curând ea şi trupa vor pleca, şi împreună cu ei v a pleca şi Ela. Neplăcut! Nu-i aşa, bătrâne?...

— Ce tot spui? Eu... Dracu' să mă ia! Ştiai, deci? Cine a fost trădătorul?

— O trădătoare! rânji John, bine dispus.

— Las-o baltă, Pierre, n-am nimic cu tine şi nici cu Ela. Probabil... ba nu, cu *siguranţa* vina e a mea. Dar nu mă plâng! Ia exemplu, Pierre!

— Eşti într-adevăr un gentleman! în fond, Ela nu era bună pentru tine!...

— Pierre, hai să nu mai vorbim despre divorţul meu... Povesteşte-mi, mai bine, de Sheena Brown. Prietenul nostru, regizorul, mi-a făcut o propunere aseară. Tu ce zici?

— De fapt, despre asta voiam să stăm de vorbă, bolborosi doctorul.

— E nemaipomenită, bătrâne! Excepţională, dar

nesătulă şi… nu ştiu dacă o să fii… o să fim la înălţime, înţelegi? E o femeie care te dă gata!… Te simţi umilit că nu poţi face faţă…

— Ei bine, nu-ţi face griji, Pierre. Una peste alta, cred că o să ieşim basma curată.

Intrară într-un bar unde luară un whisky. John îl aborda pe George Smith, care avea o întreprindere de construcţii. Se înţelese cu el să-i transforme în grajd una din boxe.

— Drace! Nu s-ar spune că-ţi pierzi timpul! observa Pierre, mirat, când ieşiră din bar.

— Așa e. Vreau să-mi cumpăr un cal.

— Știu eu un mânz frumos de vânzare, vrei să-l vezi?

— Sigur. E dimineaţa mea liberă, putem merge chiar acum, dar tu nu ești ocupat cu trupa?

— Am fost angajat ca medic, rânji Pierre, – dar spre norocul meu, toţi sunt sănătoși tun. Ascultă, e o chestiune delicată, dar…

— Poţi să-i dai drumul, bătrâne, surâse John, bine dispus.

— Ei bine, nu-mi vine să cred că ești atât de nepăsător faţă de comportamentul Elei…

— Nu sunt nepăsător, ci pe deplin împăcat. După zece ani, liber. Ţi se pare puţin?

— Dar… sigur nu ești supărat pe mine?

— Pierre, ce naiba? Ţi-am mai spus că nu trebuie să te consideri vinovat, nu mai mult decât sunt eu…

— Ela spunea că tu… că n-o satisfăceai!

— Spunea adevărul. Eu credeam că ea era satisfăcută și mă înșelam; ea credea că eu eram satisfăcut și se înșela, în plus, nu eram potriviţi nici ca fel de a fi. Ea se va simţi bine cu Santeris, iar eu mă voi simţi bine singur.

— Fapt e că Oak Ridge-ul nu prea oferă mult în materie de femei, oftă Pierre.

— Mă descurc eu, surâse judecătorul, gândindu-se la Donna şi la Jane.

— Vorbeşte-mi de Sheena. Cum e?

— O devoratoare! oftă doctorul.

— La vârsta mea, e ceva să termin de două ori la rând, dar pentru ea… Este absolut nesătulă! Bert, regizorul, mi-a mărturisit că la Ottawa a văzut-o cu trei masculi deodată. Şi-i vrea în acelaşi timp, înţelegi? Tu ştii să… lingi? Fiindcă altfel…

— Şi de ce n-ar trebui să ştiu?

— Credeam că…

— Ela ţi-a spus că n-am lins-o niciodată, nu-i aşa? A fost o prostie să cred că nu i-ar fi plăcut. Să revenim la Sheena. Ai pătruns-o şi în anus?

— Drace, nu! Trebuie să-ţi spun că atunci când mi-a zis să-i fac treaba asta, terminasem de două ori şi nu mai aveam cum să…

— Prin urmare ţi-a cerut-o, spuse John.

— Bine în seara asta vreau să-i încerc eu fundul. Fireşte, tu ai întâietate, bătrâne. Dar cu Bob Bolton ce facem? E-adevărat că e homo?

— Foarte adevărat, rânji Pierre.

— Oficial doarme la mine acasă, dar, de fapt, doarme în rulota electricienilor, pe care îi plăteşte, pe rând, ca sa.

— Deci, Bolton n-o să ne-ncurce. Dar vine Horner să se uite. Se uită şi se masturbează, ştii? La început nu reuşeam să am erecţie cu el de faţă, lângă pat. Are o manivelă care nu-i stă dreaptă niciodată l-am promis o pastilă care face minuni şi cred că o să iau şi eu una. Tu ai folosit vreodată excitante?

— Nu, şi n-am intenţia să încep în seara asta-Doctorul îl privi bănuitor, dar fără să comentez! Treceau prin dreptul unui magazin de bijuterii John se opri să se uite la vitrină.

— Un cadou de adio pentru Ela? întreb Sarraud.

— Nu. Azi. Lena Santeris împlineşte treisprezece ani şi i-am promis un cadou.

— Fetiţa asta e inteligentă, dar abuzivă, observa Pierre.

— De ce-i faci un cadou?

— Pentru că i-am promis. Hai să intrăm. Alese o brăţară scumpă şi ceru să se graveze pe plăcuţă numărul 13. Cum era prea târziu ca să mai meargă să cumpere mânzul, se hotărî să vadă ce mai e pe platoul de filmare. Ajunşi la conac, văzură cum se luau ultimele scene de exterior, fără actori, în spatele camerei plasată pe o automacara specială, Bert Horner dădea indicaţii operatorului.

— John îi văzu pe Ela şi pe Santeris în Range Rover: el tot dictând, ea luând note. Tot acolo se afla şi Lena, care imediat ce-l zări, cobori din maşină şi alergă spre el.

— Ei, scenaristule! Felicitări!

— Ce vrei să spui? bolborosi John.

— N-ai vorbit cu bătrâna bufniţă?

— Nu. Cine este?

— Jack O'Hara, al nostru major editor, explică Lena privindu-l topită.

— A picat acum o oră de la avva. Vrea să semnezi contractul imediat. Filmul tău a fost acceptat!

În timp ce Pierre asculta uluit, Lena îi spunea, că echipa de experţi prezidată chiar de *major editor* fusese entuziasmată atât de subiectul, cât şi de scenariul lui John şi că au preferat cu toţii să se deplaseze la Oak Ridge decât să piardă timp cu tratative prin poştă. John era bucuros şi totodată neconvins, dar trebui să creadă când Lena i-l

prezentă pe O'Hara. Acesta avea într-adevăr înfăţişarea unei bătrâne bufniţe. Se urcă în maşina lui Gort şi încheiară imediat contractul. Judecătorul ceda subiectul şi scenariul cu obligaţia de a sta la dispoziţie cu eventuale modificări cerute de regizor sau de producător, pentru preţul de o sută de mii de dolari, ce se plăteau pe loc. John, nevenindu-i să creadă, semnă, luă cecul şi mai primi alte două pentru munca legată de filmul lui Santeris.

— Nu este prea mult, pentru că impozitul e mare, domnule Gort! spuse O'Hara, în timp ce coborau din maşină, – dar dacă filmul va avea succes, veţi putea pune alte condiţii ca, de exemplu, o participare la încasări de… să zicem, cinci la sută. Ce părere aveţi?

— Îmi convine, răspunse John, zăpăcit, dar căutând să nu pară.

— Domnule Gort, mai întrebă Q'Hara, – în privinţa cheltuielilor de găzduire a domnului Santeris, doriţi ceva înainte?

— Nu e cazul, răspunse judecătorul.

Pierre şi Lena surâseră, iar *major editor* spuse:

— Cum doriţi. Am aflat că trupa ia masa la un foarte bun restaurant din apropiere. N-am putea să mergem să închinăm un pahar, până când se termină cu exterioarele? Maşina mea este dincolo de blocaj.

— Sigur că putem! aprobă doctorul. Străbătură platoul şi ajunseră în partea cealaltă. Lena dorea să meargă şi ea.

— Azi, trebuie să vă amintesc, este aniversarea mea şi Dino vrea să mă serbeze. Am să beau şi eu şampanie! îi spuse lui John, aruncându-i calde priviri de complicitate. Ajunseră la – Şoimul Negru unde O'Hara ceru barmanului să-i prepare un foarte complicat cocktail. Vorbiră despre cinema, romane, subiecte şi scenarii. Mai târziu sosiră şi

ceilalţi. John fu felicitat de toată lumea. Sarraud observă felul în care micuţa Lena se uita la prietenul său şi înţelese că fata se cherchelise. Surâse la gândul că John şi Lena… dar o clipă nu crezu că puritanul de Gert ar fi fost în stare să profite de o fată de treisprezece ani.

După puţin timp, veniră şi ceilalţi să prânzească. La masă era zarvă mare. Cea mai agitată era Ela care încercase o scenă alături de Sheena Brown. Aceasta din urmă tăcea, dar îi arunca lui John priviri care îl cântăreau făţiş.

— Cum se uită la tine! îi susură la ureche Donna.

— Las-o să se uite, surâse John, pipăindu-i verişoarei un picior pe sub masă.

— Ea pleacă, tu rămâi aici, cu mine!

După ce mâncară, Santeris se ridică în picioare şi toată lumea tăcu. Producătorul anunţă două veşti fericite: prietenului John Gort i-a fost acceptat scenariul pentru un film care va începe foarte curând; şi fiica lui, Lena, împlineşte azi treisprezece ani.

Se auziră râsete şi aplauze, în timp ce pe masă apăru un tort imens cu treisprezece lumînări aprinse. Chelnerii destupau şampania. Lena, privindu-l pe John, suflă şi stinse dintr-odată luminările. Apoi fură iar aplauze şi toasturi repetate. Lena bău şi ea şampanie: i se înroşiră obrajii şi ochii întunecaţi i se aprinseră. Sub tort se afla cadoul tatălui: un plic doldora; Lena deschise plicul şi, în aplauzele celor de faţă, numără zece bancnote de o sută de dolari.

— Scumpa mea, ştii foarte bine că am puţin timp şi niciun pic de gust, tună Santeris.

— Am preferat să-ţi dau bani, din care tu să-ţi cumperi ce-ţi doreşti! Fata îi trimise un pupic. Apoi John îi dădu pacheţelul de la el. Ea îl deschise tremurând, văzu brăţara, citi gravura şi cu un strigăt de bucurie i se agăţă de gât şi-l

sărută pe obraji, cu ochii scânteind de fericire.

— La vârsta ei, începe s-o mănânce, observă, în surdină, Sheena Brown, adresându-i-se lui Pierre.

— O înţeleg, fiindcă la treisprezece ani nu mai eram fecioară. Mi-am început viaţa sexuală cu un puşti de şaisprezece ani, într-un subsol…

— Apropo, cred că prietenul meu vrea ceva cu totul deosebit în seara asta… surâse doctorul. Ea. Îşi linse buzele:

— Vă vreau în acelaşi timp, şopti, – tu prin faţă şi el pe la spate…

Pierre îşi simţi penisul tresărind şi dori ca John să nu-i facă vreo figură în seara aceea, între timp, Ela izbuti să facă linişte şi citi cu voce tare programul după-amiezii:

— Ora 16, 30, toată lumea pe platou pentru interioare la conac. Ora 19, stop. Ora 20, 30, cina la restaurant.

— Eu pot să mă duc să dorm? Cred că m-am îmbătat! spuse Lena şi toţi râseră; Dino, mai tare decât toţi.

La ieşirea din restaurant, fata îl săruta pe taică-său pe obraji. Fiindcă Pierre fusese găzduit în maşina doamnei Brown, Lena merse împreună cu Gort. Tot drumul nu făcu decât să-şi admire brăţara şi să se uite la el. La conac, John îi deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Lena, care nu mai arăta deloc ameţită, îl trase repede după ea şi împinse uşa:

— Tu chiar credeai că m-am îmbătat? râse ea şi i se atârnă de gât.

— Sărută-mă, John!

— Nu face pe proasta, nu se poate acum! încercă el să se elibereze, dar fata nici nu voia să audă. Îşi lipi buzele de ale lui şi-i vârî în gură limba ce păstra gustul de fragi şi de şampanie. John avu imediat erecţie şi ea îşi dădu seama: – Hai sus, John! Filmările încep la patru şi jumătate şi acum e doar trei!

— „Îmi promiţi că o să fii cuminte? întrebă el, dar ştia dinainte că n-o să fie – cuminte nici ea şi nici el. Lena nu se osteni să răspundă şi urcă scările lipită de el. Sus, John avu o clipă de şovăială, dar fata îl opri în faţa băii: Acum trebuie ca trunchiul cel gros să facă pipi. Apoi o să fac şi eu. Vino…

— Lena! S-ar putea să se întâmple ceva de care să ne căim amândoi! zise John într-o ultimă încercare de a rezista. Fata deschisese deja uşa băii. Se întoarse să-l privească şi ochii ei mătăsoşi nu erau ai unei copile, ci ai unei femei.

— John, vrei într-adevăr să mă dau primului venit? Unui puşti, pe bancheta din spate a unei maşini? Sau unuia din mulţimea de actori pe care-i cunosc? Acum sau altă dată, tot se va întâmpla; şi m-aş simţi mânjită şi nefericită dacă va fi cu cine nu vreau eu. Fără să mai adauge altceva, fără să mai aştepte răspuns, îl luă de mână şi-l trase înăuntru. Poate că are dreptate, se gândi bărbatul, şi oricum, mă doare-n cot de toţi şi de toate. Ajunge cu ipocriziile, mi s-a sculat şi am chef s-o fac, deci am s-o fac!

În faţa vasului closetului, sobrietatea îmbufnată a Lenei se schimbă, prefăcându-se în cu totul altceva. Ochii îi scânteiau şi îşi lingea buzele, în timp ce, trăgând în jos fermoarul pantalonilor lui John, îi băga mâna în slip, pipăia şi strângea:

— E-atât de tare că nu pot să-l trag afară! exclamă ea cu un oftat. Judecătorul o ajută, în palma ei mică ieşea la iveală un penis enorm şi îmbrobonat la vârf.

— N-o să reuşesc niciodată să urinez dacă nu-i dai drumu'!, o mustră el.

— Vrei să ţi-l frământ puţin? întrebă ea; plimbându-şi mâna grăsună înainte şi înapoi.

— Vrei să urinez eu prima?

— Da, e mai bine aşa… bolborosi John şi ea îşi şi trase

chiloţii, îi aruncă în coşul de rufe murdare, se aşeză pe closet, eliberându-şi calmă vezica, având privirea aţintită pe membrul înălţat al bărbatului.

— John, vreau neapărat să te văd cum termini! exclamă, mutându-se pe bideu!

— Vreau să văd, John! Să văd cum ejaculezi! Aşa se spune, nu? El încuviinţă şi fata, clătinându-se, continuă:

— Vreau să văd cât arunci! Vino, dă-mi-l puţin în gură!

Bărbatul se apropie şi ea deschise buzele, apucă vârful şi vru să-l ronţăie, să-l guste. Apoi el împinse şi ea îi apucă penisul cu mâna, frământându-l, în timp ce-l sugea, încetă brusc, ca să-l privească de sus în jos, întrebătoare şi aprinsă:

— Îţi place? Fac bine?

— Da, îmi place… dar dacă mai insişti, îţi termin în gură! o vesti el, cu glasul dogit de dorinţă.

— Nu! Anunţă-mă când eşti gata să ejaculezi! Vreau *să văd,* trebuie să *văd!* Azi-noapte am visat că te masturbam şi că îţi ţâşnea un râu! Aseară când ai terminat, am simţit că mă înec şi am înghiţit tot! Era bună sperma ta! Dar acum vreau să văd!

— Bine! O să vezi! Suge! mugi John, apucând-o de păr şi împingând. Fata supse cu putere şi el simţi primele flăcări ale plăcerii.

— Ooh! Ce bine sugi! Eşti o purcea mică, Lena!… Gata! Vreau să-ţi ejaculez pe faţă!

Îi răspunse un muget răscolitor al fetei şi el se trase înapoi brusc, strigând:

— Uită-te cum ejaculez! Priveşte, scroafă mică! Jeturi după jeturi de fluid se loviră de faţa şi de părul Lenei, care se rezemă de peretele de faianţă, cu ochii holbaţi şi sticloşi, cu chipul împroşcat… Alte ţâşnituri o ţintiră pe rochie, la înălţimea sânilor, îi căzură în poală în timp ce ea şoptea în

extaz:

— Ce de spermă! Eu ţi-am făcut-o! Ooh!

Pe neaşteptate, îşi dădu ochii peste cap, se arcui pe bideu, cu creştetul lipit de faianţă, arătându-şi gâtul alb şi fremătător:

— Ooh!... Am terminat şi eu! Am terminat fără să mă atingi! înnebunitor!

— Curvă! Curvă mică! o repezi el, trecându-i pe gât penisul din care picura încă sperma, desenându-i un colier albicios şi lipicios. Apoi îngenunche lângă ea, o luă în braţe şi îi sărută buzele cu gust de spermă.

— Comoara mea mică! Şi eu mi-am ieşit din minţi... îi şopti. Rămaseră îmbrăţişaţi câteva minute, apoi John se ridică şi luă un şervet.

— Te-am îmbăiat, Lena, observă cu oarecare căinţă, încercă să o şteargă pe faţă, dar ea nu îi permise:

— Nu vreau! Vreau să ţi-o simt cum se lipeşte de mine, n-aş vrea să mă mai spăl niciodată! suspină fericită.

O ajută să se ridice şi o însoţi în dormitor. Acolo, Lena îşi scoase precaută rochia, se uită la pete şi le sărută cu veneraţie, înmuindu-şi buzele roşii. Apoi aranja grijulie rochia pe comodă şi se întoarse să-l privească: – O s-o păstrez aşa cum este, cu petele-astea. Rochia va fi taina mea, o voi scoate când şi când să o privesc şi îmi voi aminti de tine şi de plăcerea pe care mi-ai oferit-o.

John clătină din cap. Acum, că-şi potolise dorinţa, se simţea vinovat. Fata, însă, era liniştită, sigură pe ea, ca peştele-n apă. Se-ntinse pe pat, cu mâinile sub ceafă, arătându-şi sânii. Era goală. Mai avea doar pantofii şi şosetele albe, tip pension. Bărbatul nu putu să nu se uite la puful întunecat ce-i acoperea vulva. Ştia că e moale ca borangicul. Sub el i se vedea pielea albă. Fata se uită la

vârful umflat de buzele sexului, împinse puţin, dar ea se tângui:

— Nu aşa! îmi place prea mult şi o să termin imediat! Vreau să intri!

Vedea cum sexul ei fraged se lărgeşte să primească vârful, să-l înghită... Mai împinse o dată şi Lena avu o tresărire de plăcere, îi înlănţui gâtul cu braţele şi strigă:

— Hai, John, străpunge-mă! Intră cu totul în mine! Tot penisul tău în mine!

El apăsă şi simţi membrana tare a himenului lărgindu-se. Era ca şi cum un voluptuos inel de carne caldă şi umedă l-ar fi cuprins cu totul. Mai împinse... gata! Intra!... Încet, dar intra, se afunda în acea dornică teacă.

— Aşa! Simt că intră! Vreau aşa! Oh, John! Sunt femeia ta! Acum! Repede, repede, că termin! în sfârşit, se afla în întregime înăuntru, la strânsoare. Vârful i se lovea de colul uterin. Era înăuntru cu totul şi începu să se mişte, încet, înainte şi înapoi, afară şi înăuntru, şi iar înainte şi înapoi, înăuntru şi afară şi Lena striga de plăcere:

— Aaah! E nemaipomenit! Probabil că asta e paradisul! mai vreau, mai vreau! Nu te opri!... Oh!... încremeni în spasmul din urmă al plăcerii. John luase şi el foc. În sfârşit, explodă. Bărbatul se simţi năpădit de orgasm, în ultima secundă, se trase înapoi. O ploaie lăptoasă împroşcă trupul Lenei, care zăcea nemişcată, cu ochii închişi. Mici iezere i se formară pe sâni şi pe pântece, pe puful de deasupra sexului, în timp ce el, stors de plăcere, privea ţâşnirea nemuritoare a artezienei din vârful penisului triumfător...

Lena ajunse pe platou, exact în clipa în care Bert Horner, încântat de reuşita filmărilor, pronunţa – finish. Era proaspătă, odihnită şi nu avea nicio umbra sub ochii ei frumoşi. John, după ce o posedase, o învelise delicat, deja

adormită. Acum părea o fetiţă nevinovată.

Gort, de la patru şi jumătate, arătase echipei de cineaşti camere mai mult sau mai puţin secrete, dezvăluise trape, recomandase chiar şi câteva unghiuri de filmare, în timp ce maşiniştii demontau sau pregăteau scenele de a doua zi, producătorul, regizorul, actorii şi oaspeţii se îmbarcară în automobile pentru cina de la – Şoimul

Negru. Santeris părea că trece printr-o criză de euforie.

— Este întâia dată când o scenă filmată ca probă reuşeşte să fie bună din prima! tuna el.

— Toţi aţi fost extraordinari, totul a fost PERFECT! Foarte bine, Sheena şi Ela; splendid, Bob; nepreţuit, Bert, ce ştie să surprindă *în* obiectiv cea mai măruntă nuanţă! Repet: perfect! Voi oferi şampanie şi în seara asta!

Aşezată lângă taică-său, discretă, Lena părea mai mult ca niciodată o copilă; dar lui, John îi reveni, concret, dorinţa, amintindu-şi cum o deflorase. Niciodată în viaţa lui nu atinsese pragul unei asemenea plăceri.

— În seara asta, John şi cu mine vom parcurge scenele de mâine, anunţă Horner.

— Am înţeles azi că ajutorul lui îmi este nepreţuit.

— Ai auzit, Gort? întrebă Santeris, neliniştit, şi, odată cu semnul de încuviinţare al celui întrebat, tună un formidabil – perfect şi începură să mănânce. John avea o poftă de lup. Mâncă bine dar cu măsură, lăsând-o pe Donna să i-l frământe pe sub masă. Se simţea în formă şi se gândea că în seara aceea o va străpunge după bunul său plac pe nesătula Sheena şi-l va dovedi pe prietenul său, Pierre, cu vâna lui de amator cu tot. Când şi când, privirea i se încrucişa cu cea a Lenei, ea părându-i atunci nu o copilă, ci o femeie în adevăratul înţeles al cuvântului. Acum ea ştia ce este bărbatul şi asta o făcea mai matură. *Poate că, una peste*

alta, fapta mea n-a fost atât de josnică.

La ieşirea din restaurant, fata i se alătură ca din întâmplare:

— Sunt fericită, John! îi şopti.

— Te-a durut? o întrebă, ca să schimbe vorba.

— Mă ustură puţin, puţin de tot, îi răspunse cu surâsul ei maliţios.

— Mâine pot s-o iau de la capăt. Aş vrea ca filmul ăsta să dureze o sută de ani!

Dar John nu dorea acelaşi lucru, în timp ce urca în maşina lui Bob Bolton, împreună cu Sheena, Horner şi Sarraud, judecătorul dori ca totul să se termine cât mai repede cu putinţă. Fusese o experienţă importantă; iar viaţa lui se schimbase, dar… deja îşi dorea ca cei din Ottawa să plece, cu Ela cu tot. Simţea că Donna şi Jane sunt mai mult decât îndestulătoare pentru viaţa lui sexuală. Poate că ar fi regretat-o pe Lena; dar cum era vorba de o relaţie fără viitor… Fata avusese cu el marea experienţă, e-adevărat, dar John era conştient că relaţia lor oricum s-ar fi terminat rapid. Lena, cea devenită femeie datorită lui, nu l-ar fi acceptat ca amant pe o perioadă mai lungă. De aici înainte, viaţa ei sexuală va însemna alţi amanţi, eventual frumoşi şi tineri…

Bob Bolton îi lăsă în faţa vilei lui Pierre. Când maşina demară, Sheena bufni într-un hohot obscen: – Asta se duce să i-o proptească în fund electricienii din rulotă! Toţi îl iau la rând, în fiecare seară, ştiaţi? îl costă o avere, cred, pe eroul nostru!

John fu străbătut de un fior erotic ascultându-i glasul melodios şi, o clipă după *aceea,* Sheena îl îmbrăţişa şi-i sugea limba.

Buzele ei pline şi moi îl făcură să se clatine, în timp ce

limba pricepută a femeii ducea o solie de voluptate direct spre penisul deja rigid. O înhaţă de fese, atât de tari că n-ai fi izbutit s-o ciupeşti, şi continuară sa se sărute cu lăcomie, în timp ce Pierre şi Horner din prag, se uitau la ei uluiţi.

— Ei, voi doi! exclamă în cele din urmă doctorul.

— Nu cumva vreţi s-o faceţi rezemaţi de zid?

— Te prinzi să mă ai afară, proptită de zid? întrebă Sheena, desprinzându-se de el, gâfâind, şi John înţelese că vorbea serios.

— Ca apetitiv ar fi neobişnuit, dar mă prind! răspunse.

— Atunci, hai, vreau să văd cum pompezi! porunci ea cu un glas înceţoşat, încremeniţi, Sarraud şi Horner o văzură cum îşi ridică fusta, arătându-şi picioarele fără cusur, cum îşi lasă jos slipul, aruncându-l cu piciorul. Apoi se rezemă de zid şi-l privi în ochi pe John, sfidătoare.

— Voi… aţi înnebunit! şuieră Pierre, dar John îşi şi scosese penisul afară, arătându-i-l blondei. Ochii ei albaştri fulgerară de poftă.

— Dă-mi-l! porunci răguşită şi judecătorul, cu genunchii între ai ei, se pregătea s-o străpungă. Când capul intră, Gort îşi dădu seama că vaginul, scăldat cu prisosinţă, era totuşi nebănuit de strâmt şi tocmai de aceea se zbuciuma de plăcere, în timp ce-o pătrundea. Apoi îi înşfacă fesele şi începu s-o pompeze tare; ea gemea şi se tânguia, strigând:

— Doamne, ce rangă! îmm… până-n gât îmi ajunge! ia-mă, porcule! Vreau să termin cu tine în mine! împinge-mi-l mai tare! Bagă-mi un deget în fund! Aaah! Aşa! mai tare, despică-mă!

— Eşti o curvă! Te despic! răcnea John, gâfâind.

— Bagă tare, nemernicule! Rupe-mă! urla. Gort, fără să iasă din ea, o ridica de fese. Sheena îi înlănţui talia cu coapsele şi începu să-l pompeze cu furie în timp ce răcnea

măscări: – Aşa, aşa. judecătoriile, găureşte-mă, dă-i tare! Aşa! Ahh… Termin! Termin… Sheena devenise un fel de păpuşă dezarticulată; îi căzuseră braţele, trupul îi era inert. John o puse în genunchi şi îi vârî membrul, pietros şi îmbibat, în gură:

— Suge, scroafă! Să-ţi ejaculez pe faţă!

Vila lui Pierre era relativ departe de alte clădiri, dar la unele din vilele mai apropiate începură să se aprindă lumini la ferestre. Doctorul strigă: – Să vă ia mama dracului! Vreţi să-mi distrugeţi reputaţia? înăuntru cu voi!

Judecătorul văzu răsfrângeri de lumină* pe gardurile vii şi încetă. Ridică actriţa şi o aruncă pe un umăr. Părul blond îi atingea pământul şi braţele îi atârnau.

— Chiloţii! şopti Horner, repezindu-se să-i ridice de pe pavaj, îi mirosi lacom şi-i sărută, după care şi-i băgă în buzunar. John intrase în casă. Pierre aprinse lumina şi spuse enervat: – în sufragerie, dracu’ să vă ia! John, blestematule! Tu eşti ăla care regulează ca un iepure?! Să-mi vină damblaua, nu alta!

— Am nevoie cât se poate de repede de un whisky! exclamă Horner, care tremura tot. Gort o descarcă pe Sheena pe un divan enorm şi-şi scoase haina. Erecţia nu-i scăzuse deloc. Femeia îl stârnea cum nici nu şi-ar fi închipuit. Sarraud turnă din belşug de băut pentru toţi şi în cele din urmă Sheena se sprijini de spătarul divanului, ţintuindu-l pe judecător cu ochii încă aburiţi de plăcere.

— Ticălosule! M-am regulat ca o vacă! oftă ea.

— Nu înţeleg de ce nevastă-ta părăseşte un asemenea mădular pentru dopul ăla de şampanie pe care-l are Dino între picioare! Cred că s-a tâmpit de-a binelea!

John îi întinse paharul şi ea bău cu poftă, plesnindu-şi limba.

— Chiar aveam nevoie, mi se uscase de tot gura! Între timp, cu coada ochiului, Gort văzu cum doctorul îi întindea o pastiluţă albă lui Horner şi cum lua şi el una. Însă Sheena nu se sinchisea de ei, toată atenţia sa era îndreptată spre judecător.

— Spune-mi, porc bătrân, pistolul ăla al tău ia foc doar o dată? întrebă, lingându-şi buzele.

— Depinde cine apasă pe trăgaci, răspunse el.

— Persoana mea îţi spune ceva?

— Da, ceva îmi spune… încuviinţă el.

— Doar atât? se ofensă actriţa.

— Ceva mai mult, aşa-ţi convine? rânji John. Mulţumită de răspuns, Sheena se adresă doctorului:

— Ştii ce-o să facem? Tu mă lucrezi cu limba, apoi mă pompezi, în timp ce John îmi despică fundul cu comoara lui. De acord?

— De acord, răspunse Pierre.

— Dar n-aş vrea ca pe urmă să-ţi oblojesc sfincterul!

— Îl vreau pe John în fund, chiar dacă ajung la spital! declară Sheena.

— Arată-mi penisul tău, judecătorule!

— De ce nu vă dezbrăcaţi? propuse Horner enervat.

— Bună idee, zise Pierre. Toţi trei se dezbrăcară la piele, în *tir* ce Horner se mărgini să-şi desfacă nasturii de la prohab şi să scotocească de zor.

— Ce zici de asta? întrebă Sheena, arătându-se, goala, în picioare, dinaintea lui John. Era într-adevăr perfectă, PERFECTA, ar fi spus, fără să exagereze, producătorul Santeris. Nimic nu putea fi schimbat în mai bine la ea, nici la trup, nici la faţa. Pierre o fixa cu gura deschisa şi cu ochii numai scântei din pricina pilulei excitante. Horner îşi scosese afara manivela-i enorma şi şi-o mângâia încet de la

vârf spre rădăcina. John își arunca o privire spre membrul doctorului. Nu era rău ca dimensiuni dar stătea aplecat în jos. Sheena n-avea ochi decât pentru penisul judecătorului, drept şi cu imensul cap roşu depăşind buricul.

— O mândreţe, ce mai, bătrâne! exclamă încântată.

— Pierre, meriţi un premiu pentru că mi l-ai adus. Vino, puiule, să te fac să ţi se ridice… moralul! râse deşănţat, în timp ce se întindea pe covor, la picioarele fotoliului pe care stătea Horner.

— Tu ce faci? Te lupţi mereu cu pitonul adormit? Poate că în seara asta se trezeşte, dacă ai noroc!

Pierre era la jumătatea drumului între erecţie şi nesimțire.

— Hai, doctore, linge-mă-n cuib. Eu o să ţi-l sug puţin, o să vezi ce tare ţi-l fac…

John se aşeză pe braţul unui fotoliu şi, cu paharul în mână, se uita cum Sheena îl întindea cu faţa în sus pe Sarraud şi apoi se urca pe el, cu vulva pe gura lui. Limba medicului despică pe loc moalele tufiş blond al femeii și începu să lingă, în timp c. e Sheena, ţinându-şi ochii azurii în cei ai lui John, se mărginea să-i frământe mădularul. Gort recunoscu că o făcea foarte bine, cu o mână uşoară şi în același timp posesivă. Penisul doctorului se lăsă ispitit de acel tratament şi dădu semne de vigoare când femeia îl cadorisi cu ceva limbi, între timp, Pierre își vedea de lucrare și ochii de azur ai actriţei începură să se aburească.

— John! Ştii că prietenul tău ştie să lingă? Doctore, porcule, linge-mi-o puţin! îmm! Da, aşa e bine… Înfige-mi limba înăuntru… ooh! îmm! Linge-mă-n fund, scumpule, unge-l bine… lărgeştemi-l cu degetele… oooh! John, vrei să te sug? Când pe tine, când pe doctor. Vrei?

— Nu. Te-am avut în gură şi-n cuib, acum vreau să ţi-l

vâr în fund, răspunse judecătorul.

— Aah! exclamă în clipa aceea, Horner.

— Drace! Mi se întărește… priviți… nu-i așa că… Îmm! Priviți!

John privi fără să vrea și nu văzu nimic schimbat în înfățișarea enormului membru al lui Bert: era la fel de flasc. Poate că regizorul se lăsase amăgit de pastilă, izbutind să vadă ceea ce de fapt nu avusese loc. Oricum, îi aprecie încrederea și-și mută privirea la ceea ce făceau Pierre și blonda. Ea îi luase vârful în gură și i-l sugea, i-l lingea și între timp îi mângâia testiculele grele. La rândul său, doctorul devora vulva femeii. John trebui să admită că era maestru la dat limbi și că Ela se prea fericise cu el. Dar era curios să vadă cum o să se descurce Pierre la proba hotărâtoare.

— Îmm! Ești un porc și jumătate, doctore! mugi Sheena, mișcând din crupă și proptindu-și sexul în gura lacomă, – în câteva clipe o să fii gata să mă pompezi, da?

— Îmm! mugi fericit Pierre, arcuindu-se de plăcere, cu mădularul în gura blondei.

— Porcule! exclamă ea, încetând să sugă.

— Porcule! Acum ești numai bun! îmm! mai linge-mă în fund puțin! Da, bagă-mi un deget înăuntru! Ba nu, două! Lărgește-mă! Ooh! Nu! Ajunge, sunt gata! John, îngenunchează lângă mine, trebuie să-ți scald bine-bine comoara în scuipat, înainte să mi-o dai în fund!

— Dă-i-o-n gură! se rățoi Homer, dar nimeni nu ținu cont de el; Bert continua să-și netezească lestul acela prelung. John își bău whisky-ul din pahar și se lăsă în genunchi în fața actriței. Aceasta, continuând să-l masturbeze domol pe doctor, începu să sugă penisul lui Gort. Judecătorul se simți scăldat de salivă, lins și supt, totul deodată, într-o senzație delicioasă ce-l scotea din minți.

Mângâie pletele blonde ale femeii şi o lăsă să stăruie. Când şi când, simţea cum era scuturată de lungi fiori şi îşi dădu seama că gura şi limba doctorului lucrau neobosite.

— Oooh! Gata! Gata! strigă ea brusc.

— Le vreau pe-amândouă, acum! în cuib şi în fund! Să mă pompaţi împreună!

Se desprinse cu forţa din braţele lui Pierre, care-i înlănţui coapsele şi se aşeză călare pe el.

— Oooh! Bravo, Pierre! E foarte tare! E bine aşa! Ce cap roşu! Uită-te cum mii vâr! John, treci prin spate, vreau să-ţi simt trunchiul în fund, vreau să mă despici! Să-mi vină rău! Să-mi umpleţi vaginul cu spermă! Oooh! nu te mişca, Pierre. Era gata-gata să termin!

Se proptise singură în mădularul tare al doctorului şi el, din instinct, se arcuise din şolduri să se înfigă mai adânc. Acest gest fusese de ajuns ca ea să fie foarte aproape de orgasm.

— Nuuu! urlă răvăşit Horner.

— Să nu terminaţi înăuntru! Vreau să mă uit cum ejaculaţi!

Nimeni nu-l luă în seamă. John se rezemă în genunchi în spatele femeii ţintuite în mădularul lui Pierre şi pipăi trupul acela mătăsos, îşi aduse mâinile pe sâni şi strânse, descoperind cele mai tari emisfere pe care le mângâiase vreodată. Sheena avea nişte sâni sculptaţi. Se juca cu sfârcurile şi ea gemu de plăcere. Apoi John îi mângâie şoldurile, coborî spre fese, spre coapse şi urcă să-i mângâie spinarea. Ea se înfiora, tânguindu-se de plăcere.

— Oh, ticălosule! răbufni femeia.

— Vrei să termin aşa? O să reuşeşti! Dar fii atent, îţi scot ochii! Hai, ce mai aştepţi? Despică-mi fundul!

— Scumpo, răspunse John, pipăindu-i anusul cu

degetul.

— Cum vrei să te am dacă stai aşa? Ridică-ţi fundul cât poţi, dacă vrei să mă simţi înăuntru!

— Ooh! Mişcă-te încet, dragă! oftă Pierre.

— Să listau îngropat în tine fără să termin, este o adevărată tortură!

— Porcii mei! exclamă Sheena dogit, – îmi vreţi vaginul şi fundul amândoi! Vreţi să mă faceţi şi să mă umpleţi de spermă. Porcilor!

Se arcui încet și, în spatele ei, John își propti vârful chiar în mijlocul sfincterului şi împinse. Femeia strigă, stârnindu-l:

— Împinge mai tare! Intră! Intră cu totul!

— Cu totul? răcni John, lărgindu-i fesele cu degetele mari.

— Atunci, poftim! Eşti mulţumită? Înghite-mi penisul cu fundul tău!

O împunsătură sălbatică şi pătrunse pe jumătate. Sheena răcni ca şi cum ar fi înjunghiat-o. Se auzi glasul lui Horner, urlând dogit: – Înfige-te până la testicule! Sparge-i fundul scroafei!

— Aaah! Nu! Mă omori! strigă Sheena, zvârcolindu-se. Dar John mai izbi o dată şi intră în acel maţ cald şi foarte strâmt, până la testicule aşa cum îi urlase Bert. În acelaşi timp, greutatea lui o sili să-şi înfigă cuibul până-n fund în penisul lui Pierre, care urla de plăcere şi începu să se zbuciume ca un smintit.

— Aah!… mă ucideţi! zbieră Sheena, cu faţa brăzdată de lacrimi. Cei doi masculi se mişcau deodată în trupul său. John, prin strâmtul perete care despărţea vaginul de rect, simţea forma penisului lui Pierre şi încerca să se supună aceluiaşi ritm. Strigătele femeii continuară. În curând, ea

începu să urle măscări ce se amestecau cu cele ale lui Bert. Regizorul se apropiase de hărmălaia de trupuri şi-şi masturba furios mădularul moale, care, datorită pastilei, probabil, începu să se întărească oarecum.

— Ticăloşilor! Mă despicaţi! John, o să mi-o plăteşti! încetează, te implor! striga Sheena.

— Oooh! Dar… dar vreau să termin aşa! Aşa!…! Aaah!! Aşa, John! Ejaculează-mi în fund, termin şi eu! Daaa! Gata! Aaah!

Totul era o vânzoleală nebună pe covor. Primul termină Pierre, apoi *zbieră* bântuită de orgasm Sheena. John, răscolit de plăcere, îi dădu femeii ultimele izbituri, deşelând-o, în timp ce sperma ţâşnea, irigându-i intestinul.

— Acum e a mea! O vreau eu! Căraţi-vă! răcni brusc Horner. Gort, întorcându-şi spre el ochii aburiţi de plăcere, înlemni: manivela lui Bert se întărise în cele din urmă, arătându-se în toată monstruoasa ei enormitate!

— Lasă-mi-o, John! gâfâia regizorul, scuturat ca de friguri.

— Acum e rândul meu! Vreau s-o lucrez!

Judecătorul o ridică pe Sheena, care nu se mai opunea, aiurită de durere şi de plăcere şi o întinse cu faţa în sus pe covor. Imediat, Horner i se băgă între coapse şi-şi propti enormu-i membru în sexul ei ud leoarcă.

— Fii atent ce-i faci, îi zise John.

— Să nu-i vină rău!

Dar Horner nu mai auzea nimic. Tremurând de poftă, înnebunit îşi împinse vârful imens în vulva actriţei şi avu orgasmul imediat. O cantitate incredibilă de spermă se încleia pe tufişul blond şi pe coapsele femeii, în timp ce Bert bolborosea cuvinte de neînţeles. Apoi regizorul se albi la faţă şi căzu, încet, pe covor. John se uită la trupurile nemişcate, se

ridică şi începu să se îmbrace…

EPILOG

Trecuse mai mult de o lună. Trupa plecase. Ela plecase şi ea, împreună cu Santeris. John îşi cumpărase un mânz…

Tocmai lucra la un dosar, când primi vizita Donnei. Acum se odihneau pe divanul din birou, flecărind de-ale lor.

— Nu, dragă vere, zicea verişoara. Jane mi-a spus totul şi am aflat că-ţi place în fund; dar mie serviciul ăsta nu vreau să mi-l faci. Ai un penis prea gros, înţelegi?

— Prostii, o contrazise John.

— Dacă intră în fundul lui Jane, intră şi-ntr-al tău. Oricum, am cumpărat chiar azi o cutie de vaselină. O să vezi cum o să intre, ca-n unt…

Răspunsul Donnei fu întrerupt de la prima silabă de soneria telefonului. Gort se ridică anevoie şi merse să răspundă. La capătul celălalt al firului auzi vocea Elei.

— Ce mai faci, John?

— Minunat, Eleonor! Dar, tu?

Donna, încruntată, veni lângă el şi-i pipăi prohabul pantalonilor. Ce dracu' mai voia acum fosta nevastă?

— Sunt mulţumită, dragule. Ştii, mâine este înfăţişarea la tribunal. Mă întrebam dacă ar fi cazul să vin…

— Întreabă-l pe avocat, scumpo.

— Eu… mă gândeam că aş fi putut să dau o fugă până la… conac, înainte… şovăi Ela. Donna, îngenuncheată pe covor, trăsese fermoarul şi-i scosese afară membrul pe jumătate tare.

— De câte ori îl văd, mă îndrăgostesc de tine ca şi cum ar fi prima oară! exclamă ea cucerită.

— John, este cineva la tine? întrebă Ela.

— Nu, sunt singur. Donna îl pipăi, îi sărută vârful şi începu să-l frământe cu blândeţe.

— John, nu ştiu cum să-ţi spun… mi-e dor de tine…

— Credeam că eşti foarte ocupată. Ce mai face Dino? Dar Lena? Donna începuse să sugă cu dăruire, drept care i se întărise de tot.

— Oh, Dino şi cu mine lucrăm zi şi noapte, oftă Ela. – în ceea ce-o priveşte pe Lena, nu face altceva decât să vorbească despre tine. Cred că s-a îndrăgostit de tipul gentleman-ului matur, ştii cum sunt fetele de vârsta ei…

— Da, o să-i treacă… spuse el, mângâind părul blond al verişoarei.

— Pierre mă tot întreabă de tine, îţi transmite salutări, la fel şi Donna… Aceasta îşi scutură capul blond şi ciupi cu dinţii.

— John, nu regreţi nimic? întrebă Ela.

— Eu sunt… gata să mă răzgândesc! Viaţa cu Dino e interesantă, dar…

— Mie mi se pare un bărbat foarte, foarte bine, un bărbat perfect, rânji John.

— Ar trebui să-l preţuieşti, Ela!

— Sigur că îl preţuiesc, dar… e puţin obositor!

Gort acoperi microfonul cu mâna: – Donna, nu am de gând să termin aşa. În sertarul biroului e vaselina. Hai, fii cuminte…

— John, mai eşti la aparat? întrebă Ela.

— Sigur, iubito. Tot în genunchi, verişoara îi arătă limba:

— Nicio vaselină, mojicule!

— John! Eşti cu adevărat singur?

— Singur. Studiam un dosar. Şi mie mi se pare că e ceva pe fir… Acoperi din nou microfonul cu mâna: – Donna,

dacă tu nu-mi dai ce vreau, nici eu n-o să-ţi mai dau ce vrei. S-a înţeles?

— Da, e deranjată linia, acum îmi dau seama şi eu, suspină Ela.

— Eşti hotărât să divorţezi, John? Poate că n-am ştiut să mă port cu tine… nu te-am înţeles cum trebuie… Nu sunt geloasă dar… nu m-am simţit bine când nemernica aia de Sheena a început să vânture în jur un… pretins raport cu tine. Îşi face de cap cu toţi, ştii?

— Într-adevăr? spuse John şi, acoperind încă o dată microfonul cu mâna: – Donna, îţi vreau fundul, îl doresc prea mult, înţelegi?

— Porcule! exclamă aceasta, lingându-şi buzele.

— John, mai eşti pe recepţie?

— Da, scumpo…

— Nu cumva telefonista ascultă din centrală? – Nu cred, scumpo, întreruperea vine de departe. Bine, atunci n-o să vii la proces, da? De fapt, nici eu nu vin. Ne vor reprezenta avocaţii, aşa cum am stabilit. Toate actele sunt puse la punct şi în scurtă vreme vei fi doamna Santeris. Felicitări, scumpo! Şi salută-i din partea mea pe Dino şi pe Lena.

— O clipă, John! Nu închide! Donna deschisese sertarul şi se uita la cutiuţa cu vaselină.

— O.K., aştept, Ela. Vrei să-mi spui ceva deosebit? Poate ceva lucruri pe care le-ai lăsat pe aici şi vrei să ţi le trimit? Dacă asta e, n-ai decât să-mi spui ce… Oh… scuză-mă o clipă, dragă…

John o privi pe Donna cum deschidea cutiuţa. Apoi aceasta îşi ridică fusta, îşi lăsă chiloţii şi… luând puţină vaselină, îşi unse orificiul anal. John îi arătă penisul şi ea întinse puţină şi pe trunchiul acela de carne tare… Bărbatul se înfioră de plăcere.

— Alo, Ela? Despre ce e vorba, totuşi?

— John… nu ştiu cum să-ţi spun, dar… Te iubesc, dragul meu! Dacă… dacă şi tu mai simţi ceva pentru mine…

— Un sentiment nesfârşit de recunoştinţă! Atât, scumpa mea, suspină John. Între timp, Donna, cu fusta ridicată până-n brâu, se aplecase pe birou, arătându-şi fundul ei frumos. John îşi linse buzele şi scoase un oftat.

— Ai oftat?

— Da, Ela, chiar aşa. Acum vârful era proptit. John împinse puţin, cu blândeţe. Nu dorea s-o înspăimânte pe Donna. Cât de strâmt era orificiul acela! mai împinse încă o dată, în timp ce Ela întreba: – John! Nu mă mai iubeşti?

— Ela! Scumpo! Am hotărât de comun acord să divorţăm. Eu m-am obişnuit deja cu ideea!

Încă o mică izbitură şi penisul se îngropă în funduleţul Donnei şi atunci începu cea mai veche mişcare din lume: înainte şi înapoi. Donna scoase un geamăt care nu era deloc de durere.

— Bine, atunci! exclamă Ela, enervată ca întotdeauna când ceva nu mergea după cum dorea ea.

— Era o ofertă pe care n-am s-o mai repet. O să rămâi singur, John, o să îmbătrâneşti singur!

— Trăiască singurătatea! exclamă bărbatul şi lăsă să-i scape receptorul ce continua să croncăne, în timp ce el, înhăţând coapsele Donnei, o pătrunse iarăşi.

S F Â R ŞI T